

Một Đời Ngọt Ngào

Contents

Một Đời Ngọt Ngào	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chuyện Trước Đây	5
3. Chương 3: Quan Hệ Hàng Xóm	7
4. Chương 4: Xem Phim Ma	10
5. Chương 5: Di Chứng Sau Khi Xem Phim Ma	13
6. Chương 6: Chúng Ta Kỳ Thực Không Quen Nhau	16
7. Chương 7: Cậu Bạn Học Cùng Trung Học Cao To	19
8. Chương 8: Có Chút Chột Dạ	22
9. Chương 9: Muốn Hôn Nữa Sao?	25
10. Chương 10: Còn Muốn Trốn Sao?	27
11. Chương 11: Nửa Đêm Đi Hẹn Hò	30
12. Chương 12: Đến Đây! Chúng Ta Cùng Tính Toán	33
13. Chương 13: Cảm Giác Của Cô Đối Với Anh	36
14. Chương 14: Lại Một Lần Nữa Cầu Hôn	39
15. Chương 15: Sách Lược Của Cố Tiểu Thiển	42
16. Chương 16: Lại Bị Bẫy	45
17. Chương 17: Đâm Lao Phải Theo Lao	48
18. Chương 18: Bá Vương Ngạnh Thượng Cung(*)	50
19. Chương 19: Dù Yêu Thì Sao	53
20. Chương 20: Chỗ Nào Không Hải Lòng	55
21. Chương 21: Kỳ Thực Cũng Không Ghét Anh Đến Vậy	58
22. Chương 22: Anh Trai Tốt, Tôi Yêu Anh	60
23. Chương 23: Tôi Khóc	63
24. Chương 24: Nào, Khóc Đi!	66
25. Chương 25: Mừng Rỡ Như Điên	68
26. Chương 26: Giả Vờ Ngủ	71
27. Chương 27: Yameta! (đừng Mà!)	74
28. Chương 28: Cô Gái Này Thuộc Về Sở Hữu Của An Thế Trúc	77
29. Chương 29: Chúng Ta Chờ Xem	80
30. Chương 30: Thiêu Đốt Vài Ngày	83
31. Chương 31: Rồi Sẽ Tốt Hơn	86
32. Chương 32: Phản Đối Không Có Hiệu Quả!	90

Một Đời Ngọt Ngào

Giới thiệu

Tên gốc truyện: Nhất thể mật đường. Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã, sủng, sạch, HE. Editor

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-ngot-ngao>

1. Chương 1

Cố Thiển Thiển vừa xuống máy bay, đi rất nhanh, đằng sau buộc tóc đuôi ngựa vung vẩy, nếu đuôi tóc đủ dài, cô nghĩ mình xoay đầu sang bên cạnh nhất định tóc sẽ quét vào mặt hai người kia.

Một người đàn ông, mặc bộ quần áo nhàn nhã, dáng vẻ thật nhã nhặn, “Em gái, em muốn đi đâu? Anh đối với thành phố B rất quen thuộc, có thể đưa em đi.”

Một thiếu niên trẻ khác, nhuộm một đầu tóc vàng, trên lỗ tai đeo một cái khuyên kim cương, “Chú già, ông cũng tầm 40 tuổi rồi, còn học người ta tán gái..., người đẹp, cho anh số điện thoại đi, không thì anh cho em số điện thoại anh?”

“Cậu bạn trẻ, anh năm nay vừa mới 28 tuổi, cậu mới già, còn học người ta tán gái...”

Cố Thiển Thiển mỉm cười, đi nhanh hơn, đến chỗ lấy hành lý, cô nhẹ nhàng thở ra, ở đó có một chàng trai trẻ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, anh mặc áo T-shirt ngắn tay màu trắng, dưới mặc quần hờn nhàn thoải mái, đang đứng ở nơi đó nhìn xung quanh, một cô gái nhỏ đi ngang qua mang vẻ mặt xấu hổ mắt dính trên người anh, bác gái lớn tuổi đi ngang qua cũng đều khen ngợi hai tiếng “Chàng trai này thật đáng yêu”.

An Thế Trúc liếc mắt một cái theo mọi người thì trông thấy Cố Thiển Thiển, người nào đó vốn lười biếng đứng nơi đó, lập tức tinh thần tỉnh táo, mắt đen sáng ngời, đây là lần thứ hai anh trông thấy Cố Thiển Thiển bị một người đàn ông và một thằng nhóc ở bên cạnh, mắt anh hí lên: Thật sự không ngừng, đến chỗ nào cũng đều có thể gặp phải mấy tên đàn ông.

An Thế Trúc bước nhanh đi qua, tay nắm lấy Cố Thiển Thiển đang bị hai người đàn ông vây quanh, túm đến trước mặt mình, liếc ánh mắt quét ngang hai người kia, An Thế Trúc lôi kéo Cố Thiển Thiển đi lấy hành lý.

Cổ tay Cố Thiển Thiển bị đau giật giật ra không được, đành thuận theo An Thế Trúc kéo đi.

An Thế Trúc vừa đi vừa quở trách nói: “Xuống máy bay cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Lúc này hai người đàn ông kia đã tiếc nuối rời đi, chàng trai trẻ tựa hồ còn muốn đi lên, Cố Thiển Thiển rút cánh tay khỏi tay An Thế Trúc cô lạnh lạnh hỏi: “Có liên quan gì tới anh không?”

An Thế Trúc đứng lý hợp tình nói: “Sao lại không liên quan? Mẹ em dặn dò anh nhìn kỹ em, hiện tại bọn buôn người rất nguy hiểm nhìn hai người đàn ông kia trông thật không có gì tốt.”

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn anh, hừ một tiếng.

Thật là một lần sảy chân ân hận cả đời, cô trước đây thiếu chút nữa bị dụ dỗ, An Thế Trúc không có việc gì thì đều lấy việc này ra nói.

Cho nên nói từ bé cùng nhau lớn lên thật sự là rất đáng sợ, mọi chuyện của cô, anh đều rõ như lòng bàn tay, không có việc gì liến láy ra để khinh bỉ cô.

Cô chỉ hành lý va li màu xanh nhạt, An Thế Trúc chạy tới, đem hành lý của cô lấy ra, sau đó đi đến bên người cô, hỏi: “Chỉ có từng này thôi?”

“Lười lấy, qua hai ngày thiếu cái gì lại đi mua.” Hai người rất nhanh đến bãi đỗ xe, xe An Thế Trúc là một chiếc BMW trắng, anh đem hành lý Cố Thiển Thiển đặt ở trong cốp xe, ngoắc tay ý bảo Cố Thiển Thiển lên xe.

9 năm trước bởi vì mẹ Cố thân thể không khỏe, nhà Cố Thiển Thiển ở thành phố B phương bắc chuyển đến nhà ở thành phố C phương Nam, 9 năm lại quay về nơi này, Cố Thiển Thiển cũng có chút kích động, ngồi ở trên xe hết nhìn đông nhìn tây, một bên cảm thán thành phố B quả nhiên giàu có.

Lúc này là 3 giờ chiều, tháng tám mặt trời như nung nóng mọi nơi, An Thế Trúc đưa chai nước cho cô, cô uống một ngụm, An Thế Trúc thực tự nhiên tiếp nhận, cũng uống một ngụm.

Hai người đi đến Tỉnh Thủy viên, tỉnh Thủy viên ở phía đông công viên Tường Vi, trong này có 88 căn nhà biệt thự lẻ loi, nhà An Thế Trúc ở nơi đây.

Vừa mới đến cửa, chợt nghe thấy tiếng mẹ An: “Có phải tiểu Thiển đến hay không Thiển Thiển?”

Sau đó là vài tiếng chó sủa.

An Thế Trúc lập tức nở nụ cười, Cố Thiển Thiển tất nhiên biết anh cười cái gì, cho nên nhìn An Thế Trúc tươi cười cảm thấy anh đặc biệt đáng ghét.

Đó là con chó An Thế Trúc nuôi, tên cũng gọi là Thiển Thiển.

Khi Cố Thiển Thiển lên 6 tuổi, lúc đó An Thế Trúc 9 tuổi, bác An Thế Trúc cho anh một con chó nhỏ, con chó nhỏ vừa sinh không lâu, cả người mềm mềm, có một đôi mắt đầy nước, cô thật thích chó nhỏ, chó nhỏ cũng thích cô, mỗi lần trông thấy của cô đều chạy tới vòng quanh cô rồi liếm liếm, vì thế An Thế Trúc liền gọi con chó nhỏ là “Thiển Thiển”.

Lúc ấy Cố Thiển Thiển vì việc này còn khóc vài lần, sụt sịt mũi, nghĩ: Chó nhỏ đáng yêu như vậy, vì sao chủ nhân chó nhỏ lại đáng ghét như vậy.

Từ lúc có chó nhỏ “Thiển Thiển”, thì thường xuyên xuất hiện một hình ảnh: An Thế Trúc không có việc gì liền mang theo chó nhỏ, ở trước mặt Cố Thiển Thiển, vừa đi vừa đặc ý gọi: “Thiển Thiển...”

An Thế Trúc chưa bao giờ gọi cô là “Thiển thiển”, anh luôn luôn gọi “Con nhóc thối, con nhóc chết tiệt kia, nhóc con, con nhóc X” hoặc là “Này”, đương nhiên ở trước mặt người lớn, anh luôn khách sáo gọi cô là “Cố Tiểu Xuyên”.

Cố Thiển Thiển từ lúc biết tên An Thế Trúc đồng âm với “Tôi là heo”, trong lòng lập tức cân bằng lại, cô gọi tên của anh bình thường đều phát âm là “Anh heo chết”, gọi tên đầy đủ của anh cảm giác thật vui giống như cả ngày ồn ào “Tôi là heo”.

Mẹ An nhìn thấy cô đến, lập tức “Ồi” một tiếng, “Tiểu Thiển của tôi sao lớn nhanh vậy, lại đây cho mẹ An ôm một cái.”

Nhà họ An cùng nhà họ Cố ở Tỉnh Thủy viên hơn mười năm trước, hai biệt thự sát nhau nên hai nhà làm hàng xóm mười năm, sau đó bởi vì mẹ Cố bị bệnh, nhà họ Cố chuyển đến thành phố C phong cảnh tú lệ, khí hậu ôn hòa, tuy rằng cách 9 năm không gặp mặt, nhưng hai nhà ngẫu nhiên sẽ có việc lui tới, ngày lễ ngày tết cũng sẽ thường xuyên ân cần thăm hỏi, cho nên tình nghĩa cũng không giảm, nhất là từ sáu năm trước, An Thế Trúc hàng năm nghỉ hè đều chạy đến thành phố C du lịch, ba năm trước đây lại đem khách sạn nhà họ An chuyển đến thành phố C.

Mẹ An đưa cô đi xem căn phòng được chuẩn bị sẵn cho cô, vui mừng giới thiệu với Cố Thiển Thiển căn phòng được bài trí ra sao quần áo ở nơi nào, khăn mặt bàn chải đánh răng ở nơi nào, Cố Thiển Thiển đứng nhìn căn phòng màu phấn hồng công chúa, nhìn những bộ váy mới trong tủ mẹ An đưa cô xem, yên lặng

nuốt lời nói trong lòng vào: Mẹ An, con biết di thương con, nhưng con đã không phải là một cô bé mười mấy tuổi nữa rồi...

Mẹ An giới thiệu xong để cho Cố Thiển Thiển tắm rửa, thu dọn một chút, thết to An Thế Trúc chuyển hành lý của Cố Thiển Thiển lên, mẹ An tự mình lại đeo tạp dề đi vào phòng bếp bận việc.

An Thế Trúc đứng ở cửa, nhìn chằm chằm căn phòng màu phấn hồng nói: “Em đã lớn hơn rồi, còn thích những thứ này?”

“Rõ ràng là mẹ anh thích!” Huống hồ cô vừa 18 tuổi, cũng không phải già lắm! An Thế Trúc nói như thế là có ý gì?

Cô đem va ly sắp xếp lại, sau đó đi nhà vệ sinh trong phòng tắm rửa, tắm rửa xong thay quần áo khác, tóc không lau vẫn ướt sũng, rồi đi xuống lầu.

Mẹ An lập tức gọi cô trở về sấy tóc, một bên quở trách: “Tóc ướt phải sấy, bằng không về sau già sẽ bị đau nửa đầu! Biết máy sấy để chỗ nào không? Gậy Trúc, đi tìm giúp Thiển Thiển xem.”

“Thiển Thiển” đang nằm trong phòng khách lưng chừng sữa hai tiếng.

Hơn mười năm sau, con chó nhỏ ngày xưa đã già rồi, ghé vào sàn nhìn Cố Thiển Thiển một lát, dường như nhớ tới cô là ai, nó đứng dậy chạy đến bên người cô, đi vòng quanh cô, rồi đuổi đầu lưỡi liếm cô.

Cố Thiển Thiển vội vàng ngồi xổm ở trước mặt nó, ôm nó cọ cọ, cùng “Thiển Thiển” nói, “Thiển Thiển” năm nay đã 12 tuổi, đối với tuổi của chó thì nó đã già, nó bị Cố Thiển Thiển ôm lấy, cũng chậm chậm nằm úp sấp trên đất, vươn đầu lưỡi liếm tay cô, Cố Thiển Thiển nhất thời cảm thấy đau lòng, chó nhỏ ở với An Thế Trúc 12 năm, với cô 3 năm, cô lớn lên, nó đã già đi.

An Thế Trúc lên lầu cầm máy sấy xuống dưới, anh lại gần, ngồi xuống xoa xoa lông xù trên đầu “Thiển Thiển” nói: “Bác sĩ nói Thiển Thiển ít nhất còn có thể sống được một năm, em đau lòng có phải hơi sớm không?”

Anh mở máy sấy ra hỏi: “Tự em sấy hay là anh sấy cho em?”

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng, đoạt máy sấy lại, tự mình sấy tóc.

Trước đây bởi vì hai gia đình quan hệ cực kỳ tốt, tốt đến mức hai bà mẹ rất thân thiết, mẹ An cực kỳ thích Cố Thiển Thiển, hận không thể nhận Cố Thiển Thiển làm con gái nuôi, mẹ Cố cũng cực kỳ thích An Thế Trúc, hận không thể nhận làm con nuôi, ba Cố vẫn bề bộn nhiều việc, mẹ Cố thân thể không tốt lắm, ba ngày hai bữa đều ở bệnh viện, Cố Thiển Thiển thường xuyên ở nhà An Thế Trúc, vì thế bị mẹ An lệnh cho anh phải chăm sóc tốt em gái, cho nên trước đây, An Thế Trúc còn thường xuyên sấy tóc cho cô.

Ba An đi công tác Hong Kong, cũng không ở thành phố B, buổi tối chỉ có ba người cùng nhau ăn cơm, bảo mẫu nhà họ An là dì Chu giúp mẹ An bưng đồ ăn lên, sau đó cùng 2 người ăn cơm.

Ăn cơm chiều xong, mẹ An liền hỏi Cố Thiển Thiển chuyện học đại học.

“Về sau ở đây luôn, vừa văn học cùng trường đại học với Gậy Trúc, để cho Gậy Trúc đưa con đến trường.”

Cố Thiển Thiển không chỉ một lần hoài nghi, mẹ An có phải bởi vì tên của An Thế Trúc hiếm thấy, cho nên mới không gọi anh là “Heo chết”, “Heo nhỏ”, “Trư trư”, mà là đổi thành Gậy Trúc hay không.

Người khác gọi tên An Thế Trúc cảm thấy thật bi thương, đương nhiên An Thế Trúc giới thiệu tên mình với người ngoài lại càng bi thương, cho nên anh từ rất sớm đã bắt đầu in danh thiếp, lúc cần phải giới thiệu tên đều trực tiếp phát một tờ, cô từng nghe bạn học nói người này thật lịch sự, Cố Thiển Thiển vẫn cười mà không nói, anh kỳ thật là bị bức khổ.

Sau đó An Thế Trúc lại tự giới thiệu, đều nói mình tên là “An Trúc”.

Đã sửa bởi keochốngdính lúc 03.04.2016, 12:21, lần sửa thứ 2.

2. Chương 2: Chuyện Trước Đây

An Thế Trúc tuy rằng một lòng muốn đổi tên, nhưng vẫn nề hà đây là tên ông nội đặt cho trước khi ông qua đời, nghe nói có ý nghĩa kim mộc thủy hỏa thổ, huyền cơ ảo diệu, cho nên cuối cùng cũng không đổi.

Cố Thiển Thiển đang do dự có nên ở lại nhà họ An hay không, nhà cô ở thành phố B còn có hai bất động sản, một chỗ cách bệnh viện rất gần, một chỗ ở biệt thự Tú Thủy viên, dù sao bây giờ cũng không phải trước đây, vậy nên cũng nên tránh hiềm nghi, nhưng cô lại nghĩ trong 6 năm này, An Thế Trúc cũng đến nhà cô ở thành phố C ở.

Khi cô 9 tuổi năm ấy, ba Cố quyết định đem cả nhà chuyển về quê mẹ Cố là thành phố C, nơi đó phong cảnh tú lệ, khí hậu hợp lòng người, thật thích hợp dưỡng bệnh, Cố Thiển Thiển biết được tin này, lúc ấy thật sự là vui mừng khôn xiết, rốt cục rời khỏi được tên xấu xa An Thế Trúc, cô chỉ là có chút luyến tiếc cánh gà, tôm giò, bánh hoàng kim mẹ An làm, đương nhiên còn có “Thiến Thiến”.

Chỉ là mới hân diện được ba năm ngày thoải mái, An Thế Trúc tốt nghiệp cấp hai xong, 15 tuổi, đến thành phố C du lịch. Trời ơi! Du lịch thì du lịch đi, hai nhà chúng ta cũng không thân quen đến vậy, còn đến nhà cô ở, cố tình mẹ cô còn đặc biệt thích An Thế Trúc, dáng vẻ anh kỳ thực rất tuấn tú, nhìn lại có chút đáng yêu, cho nên bề ngoài của An Thế Trúc đặc biệt được các cô các dì yêu thích.

An Thế Trúc chắc là bởi vì tuổi dần dần lớn, lúc này gặp mặt cũng không trêu ghẹo cô nữa, chỉ là bắt cô học bổ túc thêm nửa kỳ nghỉ hè, đây kỳ thật vẫn là chọc ghẹo cô đi? Cả kỳ nghỉ hè bị An Thế Trúc mỗi ngày bắt ở nhà học bổ túc, không phải thành tích của cô vẫn tốt sao? Ai muốn học trước chương trình học sang năm, ai muốn xem tác phẩm nổi tiếng thế giới!

Cô thật vất vả chống đỡ đến khi An Thế Trúc đi rồi, nghỉ hè năm thứ hai lại tới nữa, học bổ túc, có còn cho người ta nghỉ ngơi hay không!!!

Khi năm thứ 3 anh đến thành phố C đã nghỉ hè, Cố Thiển Thiển bắt đầu cân nhắc, có nên ra ngoài chơi không, âm hồn bất tán, ép buộc cô học bổ túc còn chưa tính, vì An Thế Trúc đến nhà cô, địa vị như hòn ngọc quý của cô ở nhà trong lòng mẹ Cố, lập tức bị An Thế Trúc cướp đi.

Cho nên khi mẹ An để cô ở nhà họ An, Cố Thiển Thiển cho rằng: Cơ hội báo thù đã tới.

Mẹ Cố thích An Thế Trúc bao nhiêu, mẹ An liền thích Cố Thiển Thiển nhiều hơn, hai đứa bé từng một lần hoài nghi, hai người kỳ thật tìm lầm mẹ.

Cách lúc trường đại học khai giảng còn có vài ngày, mẹ An bảo An Thế Trúc mang theo Cố Thiển Thiển đi chơi, để quen thuộc với hoàn cảnh thành phố B, 9 năm trong thành phố B thay đổi dường như là nghiêng trời lệch đất, ngày thứ hai Cố Thiển Thiển liền nói muốn trở về biệt thự cũ ở Tú Thủy viên, sửa sang lại mọi thứ.

An Thế Trúc liền lái xe đưa cô đi Tú Thủy viên.

Thành phố B là nơi Cố Thiển Thiển sinh ra, Tú Thủy viên là nơi cô ở 9 năm, rất nhiều kỉ niệm trước đây cô nhớ không ra, trong trí nhớ Cố Thiển Thiển lúc 3,4 tuổi, thường xuyên bị An Thế Trúc bắt nạt, như là cướp đồ ăn vặt của cô, giấu búp bê vải của cô, đem bùn quăng lên váy của cô, lấy sâu róm dọa cô, thường xuyên từ sau lưng chụp bả vai cô...

Thật sự là nhiều đêm không ngủ, có thể nói tội lỗi chồng chất!!! Nhớ lại còn có thể viết thành một quyển “Trẻ nhỏ bị bắt nạt bách khoa toàn thư”.

Đương nhiên An Thế Trúc tuy rằng mỗi ngày bắt nạt Cố Thiển Thiển, nhưng mỗi lần làm Cố Thiển Thiển khóc, sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế dỗ cô nín, sau đó Cố Thiển Thiển phát hiện chỉ cần cô vừa khóc, An Thế Trúc sẽ lập tức chuyển sang hình thức lấy lòng mình, cho nên...

Khi An Thế Trúc chuẩn bị bắt nạt Cố Thiển Thiển, cô liền rơi nước mắt.

Khi đó An Thế Trúc cảm thấy mình thật oan uổng, còn chưa kịp bắt nạt cô, đã phải bắt đầu dỗ, còn bị mẹ An quở trách.

Trước kia mẹ An quở trách anh, không cho phép anh bắt nạt Cố Thiển Thiển, An Thế Trúc đều sống chết không nhận, ngang bướng nói: “Con không bắt nạt con bé, con bé tự khóc!”

Đợi đến ngày này, An Thế Trúc cảm thấy thật sự là bị thương, rõ ràng còn chưa chạm vào mái tóc của cô, Cố Thiển Thiển đã khóc, anh đáng thương nói: “Con không bắt nạt con bé, con bé tự khóc !” Nhưng anh cảm thấy rầu rĩ, mẹ An căn bản là không tin, cầm chày cán bột một đường đuổi giết, sau đó An Thế Trúc bỏ chạy đến sau mẹ Cố trốn tránh, Cố Thiển Thiển trên mặt đầy nước mắt, trong lòng lại cười trộm.

Khi An Thế Trúc sinh ra, thật sự là người gặp người thích, xe gặp xe chở, nhưng sau khi Cố Thiển Thiển sinh ra, danh hiệu này liền chuyển giao cho cô, Cố Thiển Thiển trước đây đáng về đặc biệt đáng yêu, đáng yêu đến nỗi trong Tú Thủy viên bất luận nam nữ già trẻ đều muốn ôm cô, có thể nói trong Tú Thủy viên, mẹ An đối với Cố Thiển Thiển càng yêu thích, còn bạo phát mãnh liệt tình thương của mẹ, An Thế Trúc sáu bảy tuổi không cam lòng, điều này làm anh muốn báo thù, cho nên anh bởi vì “ghen tị” Cố Thiển Thiển, liền bắt đầu không có việc gì cũng đều bắt nạt cô.

Khi Cố Thiển Thiển học tiểu học, bởi vì đáng về rất đáng yêu, lại bị bạn học tiểu học bắt nạt, nhưng Cố Thiển Thiển từ lúc bị An Thế Trúc bắt nạt, tôi luyện cho mình cách sinh tồn, cậu bé kia vừa đụng đến mái tóc của cô, vừa cướp đi sách bài tập, sách giáo khoa, dây thun, bút máy của cô,... là cô lập tức liền khóc.

Đã lên lớp 4 tiểu học An Thế Trúc vừa thấy, lập tức liền giận tím mặt, đánh cậu nhóc bút tóc cô, lấy sách giáo khoa, sách bài tập bút máy của cô một trận, sau đó...

Bạn nhỏ An Thế Trúc bởi vì đánh nhau nên bị mời phụ huynh.

Sau đó mẹ An nói với con trai: “Làm tốt lắm! Cuối cùng cũng có đáng về của anh trai, biết bảo vệ em gái rồi!”

An Thế Trúc ưỡn cao bộ ngực, sau đó nhìn sang Cố Thiển Thiển vài lần, thấy Cố Thiển Thiển chỉ nhàm chán ngẩn người, nhất thời lão đại mất hứng, thừa dịp mẹ An không chú ý, đã giật bím tóc của cô, sau đó Cố Thiển Thiển khóc.

Mẹ An chỉ trích An Thế Trúc: “Vừa khen con, con lại bắt đầu bắt nạt Cố Thiển Thiển!”

Sau sự kiện An Thế Trúc đánh nhau, trong trường học không có người nào dám bắt nạt Cố Thiển Thiển, ai cũng biết cô được An Thế Trúc che chở, mà An Thế Trúc vẫn là một người đánh nhau cực kỳ lợi hại, nhưng Cố Thiển Thiển cũng không cảm kích An Thế Trúc nhiều lắm, bởi vì An Thế Trúc ngăn cản người khác bắt nạt cô, nhưng anh vẫn thường xuyên bắt nạt cô như trước, đương nhiên theo số tuổi tăng lên, thủ đoạn bắt nạt của anh cũng đa dạng hóa hơn, cũng may Cố Thiển Thiển có cách sinh tồn lúc trước phát huy tác dụng cường đại , cho nên An Thế Trúc cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Nhiều lần thất bại An Thế Trúc cũng thông minh lên, bắt đầu dùng cách bắt nạt khác, ví dụ như bắt cô học bổ túc, ví dụ như mang về mặt “vì tốt cho cô” gấp cho cô rất nhiều đồ ăn cô ghét.

Đứa bé hai nhà tuổi kém nhau không nhiều, cha mẹ công việc đều bẽ bộn, lại học cùng trường tiểu học, trong mắt mọi người, bọn họ vẫn có thể vui đùa “rất là thân thiết”, cả ngày cùng đi học cùng tan học.

An Thế Trúc có thể phát minh ra N loại phương pháp bắt nạt Cố Thiển Thiển, Cố Thiển Thiển làm tốt bài tập, An Thế Trúc liền tích cực kiểm tra cô, sau đó nghiêm khắc nói cho cô biết cô làm sai chỗ nào, làm sai sẽ bị tóm gáy, tóm mũi, nhéo lỗ tai...

Một ngày nào đó, khi Cố Thiển Thiển muốn nộp bài tập, tìm thế nào cũng không thấy sách bài tập, vì thế gọi điện thoại cho dì Vương bảo mẫu nhà mình, dì Vương ở nhà cũng tìm không thấy, lại đi nhà họ An tìm cũng không được, khi cô muốn khóc, An Thế Trúc đặc biệt kinh ngạc chạy đến cửa phòng học của cô, “Haiz, sách bài tập của nhóc sao lại trong túi anh!”

Từ nay về sau, mỗi lần cô không tìm thấy sách bài tập, sách giáo khoa, bút máy,... đều đi tìm An Thế Trúc, chuẩn đúng vậy!!!

Cho nên chuyển nhà đến thành phố C, Cố Thiển Thiển rất vui mừng, rốt cục thoát được ma trảo của đại ma vương An Thế Trúc.

Cô tốt nghiệp tiểu học xong được nghỉ hè, An Thế Trúc vừa vặn tốt nghiệp cấp hai, đột nhiên ở nhà trông thấy An Thế Trúc, đầu tiên cô nhìn cũng chưa nhận ra đối phương, lúc này An Thế Trúc đã là một thiếu niên tuấn mỹ, làm mẹ Cố mặt đỏ như máu, hận không thể nhận làm con nuôi, hoặc là lấy con gái cùng mẹ An đổi lấy An Thế Trúc.

Vừa mới bắt đầu mẹ Cố nhờ An Thế Trúc bổ túc đốc thúc Cố Thiển Thiển học tập, An Thế Trúc trong lúc vô ý phát hiện thư tình cô giấu ở trong sách, kiên quyết đem việc này báo cho mẹ Cố, sau đó, một lần nữa nghỉ hè, Cố Thiển Thiển dường như lại không được ra ngoài chơi.

Cố Thiển Thiển 12 tuổi, đáng vẻ trong sáng lại vừa đáng yêu, cho nên cô học tiểu học năm thứ bốn thứ năm đã bắt đầu nhận được các loại thư tình, nhưng mà từng bị bạn học tiểu học bắt nạt, lại bị An Thế Trúc bắt nạt n năm, cô đối với con trai thật sự là không có một chút hứng thú.

Từ lúc bị An Thế Trúc phát hiện thư tình, mẹ Cố đối với Cố Thiển Thiển quản giáo cũng nghiêm khắc thêm vài phần, Cố Thiển Thiển lúc ấy thật sự là hận chết An Thế Trúc.

Cho dù bây giờ, cô đối với An Thế Trúc cũng đủ các loại hận, Tú Thủy viên lưu lại rất nhiều thứ, nhưng cũng không quan trọng, cô chỉ là đến xem lại chỗ ở, dù sao rời đi nhiều năm như vậy, vẫn rất tưởng niệm.

Ở biệt thự trong Tú Thủy viên, thời gian trước có phái người quét tước qua, chính là chuẩn bị Cố Thiển Thiển có khả năng sẽ ở nơi này, thật sạch sẽ, cũng không có chút âm u vì không có người ở, An Thế Trúc ở thư phòng nhỏ của cô, cậu được cậu không đọc sách trên giá sách, đều là sách giáo khoa tiểu học, truyện cổ tích của Cố Thiển Thiển, An Thế Trúc đọc đến vui tươi hơn hở, anh vừa đọc đến một quyển ngữ văn của cô, cuối cùng trang giấy viết “Cố Thiển Thiển là con nhóc ngốc”, rõ ràng là nét bút anh viết trước đây.

Anh đọc một lát, lại tìm được cuốn sổ nhỏ thật đúng là làm cho anh cảm thấy thú vị: NHẬT KÝ TIỂU HỌC CỦA CỐ THIỂN THIỂN.

Ngày 2 tháng 9, mẹ nói bắt đầu viết nhật kí.

Ngày 3 tháng 9, hôm nay bị An người xấu bắt nạt! Nhớ kỹ!

Ngày 4 tháng 9, hôm nay lại bị bắt nạt.

Ngày 10 tháng 9, An người xấu đem người xấu khác đánh cho bỏ chạy, sau đó lại cười nhạo mình.

Ngày 12 tháng 9, An người xấu trộm sách bài tập của mình, đáng ghét!

...

3. Chương 3: Quan Hệ Hàng Xóm

An Thế Trúc đọc, phát hiện tất cả đều là viết mắng anh, nhất thời quơ quơ cuốn nhật kí trong tay, mất hứng hỏi Cố Thiển Thiển: “Sao em không viết anh đã làm nhiều chuyện tốt cho em?” An Thế Trúc cảm thấy thất vọng, anh rõ ràng cũng làm rất nhiều chuyện tốt!

Cố Thiển Thiển nhìn anh xem thường, cướp cuốn nhật kí của mình về.

Cô chọn lựa vài thứ mang đi, An Thế Trúc hỏi cô muốn đi trường tiểu học trước kia nhìn hay không.

Cố Thiển Thiển không chút do dự từ chối, tiểu học từ năm nhất đến năm ba, đều là lịch sử đen tối, tuy rằng An Thế Trúc cũng thường xuyên giúp cô, mỗi ngày nắm tay cô qua đường cái, bắt nạt cô xong sẽ cho cô đồ ăn vặt để lấy lòng, nếu đi mệt, anh sẽ vừa ghét bỏ vừa công cô, sau đó cười nhạo: “Nhóc gần nhất có phải ăn gà thảo, tôm giáo, bánh hoàng kim ở nhà anh ăn nhiều hơn hay không?” Anh còn nhìn đáng vẻ cô, vẻ mặt ghét bỏ: “Béo!”

Hai người ở nhà hàng gần Tú Thủy viên ăn cơm trưa, An Thế Trúc nói với cô: “Buổi chiều mang em đi xem công ty phần mềm của anh.”

Sau khi An Thế Trúc học đại học, một bên tiếp nhận khách sạn của gia tộc, một bên cùng bạn thành lập một công ty phần mềm.

Bởi vì anh liên tiếp đến thăm thành phố C, anh liền đem khách sạn An thị chuyển đến phương Nam, nhất là cạnh thành phố C, phát triển càng nhanh chóng, cô học cấp hai có ba năm thì một năm gặp An Thế Trúc một lần, đợi lên trung học, dường như cách mấy tháng chỉ thấy một lần, mỗi lần thấy đều làm cho cô bi thương.

Mà công ty phần mềm của anh, là anh cùng một vị học trưởng rất lợi hại cùng nhau mở, cho vào rất nhiều tâm huyết.

Học trưởng kia tên Trần Khải Sơn, lớn hơn An Thế Trúc 2 tuổi, sớm đã tốt nghiệp, trong ngành IT, có trắc tuyệt thiên phú, hai người mở công ty phần mềm, An Thế Trúc góp tiền, Trần Khải Sơn làm kỹ thuật.

Trần Khải Sơn đeo mắt kính màu hổ phách, người nhìn qua hơi ngốc, dáng người hơi gầy yếu, khi An Thế Trúc mang theo Cố Thiển Thiển đến, Trần Khải Sơn đang vội vàng biên soạn số hiệu, không cùng anh chào, sẽ không để ý đến anh.

Công ty phần mềm tổng cộng có hơn mười nhân viên, An Thế Trúc giới thiệu cô với Trần Khải Sơn, rồi với bạn gái Trần Khải Sơn, Trương Tiểu Mạn, còn có nhân viên kỹ thuật Diệp Chí Thành, cùng với Bạch Lộ.

Trương Tiểu Mạn phụ trách tuyên truyền đối ngoại, Bạch Lộ phụ trách tiêu thụ, bởi vì cùng An Thế Trúc quan hệ tốt hơn, Cố Thiển Thiển đều làm quen một lần.

Diệp Chí Thành trêu ghẹo nói: “Đây là cô dâu nuôi từ bé của cậu?” Cố Thiển Thiển lập tức sặc máu, cái quái gì nuôi từ bé! Rõ ràng cô có cha mẹ nuôi dưỡng! cô dâu con khỉ! Cô cùng anh cực kỳ xa cách!

Cô nghiêm túc phản bác: “Chúng tôi có quan hệ hàng xóm từ trước mà thôi!”

An Thế Trúc không phản đối, cũng không giải thích, chỉ là cười cười, thông báo nhân viên của mình, buổi tối tổng giám đốc mời ăn cơm, đi hát KTV.

An Thế Trúc mang theo Cố Thiển Thiển đến văn phòng của mình, quảng cho Cố Thiển Thiển một cái laptop, anh liền bận việc của mình.

Nhân viên công ty phần mềm nhìn Cố Thiển Thiển với ánh mắt tò mò, nhìn đến nỗi cô không được tự nhiên, không rõ An Thế Trúc rốt cuộc đã làm gì, cô bình tĩnh hỏi An Thế Trúc: “Bạn anh nói thế là có ý gì?”

An Thế Trúc ngẩng đầu, “À, bọn họ định giới thiệu bạn gái cho anh, anh không có hứng thú, đã nói là trong nhà có cô dâu nuôi từ bé.”

Cố Thiển Thiển: “...Ai là cô dâu nuôi từ bé của anh!”

“Lại chưa nói em, em kích động cái gì?” An Thế Trúc cười tủm tỉm đáp.

Cố Thiển Thiển: “...” Cô cảm thấy cô như con khỉ tước xòe đuôi kiêu ngạo vậy, cô xám xịt nằm úp sấp trên sofa, xem phim vậy.

Đến 5 giờ là thời điểm tan tầm, An Thế Trúc cùng hơn mười nhân viên công ty phần mềm, đi khách sạn năm sao An thị ăn cơm chiều, mẹ Cố là người thành phố C phương Nam, cho nên vẫn thích ăn cay, Cố Thiển Thiển di truyền điểm này của bà, cũng rất thích ăn cay, thực đơn đưa tới trên tay cô, cô muốn ăn An Thế Trúc đã gọi món trước, “An heo chết” tất nhiên biết cô thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, vì bất nạt cô, khi gọi món An Thế Trúc nhỏ mọn toàn gọi món cô không thích ăn.

Hết thấy đã khác sáu năm trước, từ 6 năm trước bắt đầu, An Thế Trúc sẽ không ở đây gây phiền toái cho cô.

Bởi vì cùng mọi người không quen, cô cũng không biết nói gì, An Thế Trúc chủ động chuyển đồ ăn cô thích ăn đến trước mặt cô, chủ động gấp cho cô rau, lấy cơm, lấy canh, Cố Thiển Thiển không cảm thấy có gì không ổn, dù sao An Thế Trúc vẫn đều đối với cô như vậy, chỉ là trước đây anh đều chọn món cô không thích, bây giờ thì chọn món cô thích.

Trương Tiểu Mạn ngoài ý muốn nói: “Không nghĩ tới Gậy Trúc cũng có một mặt ôn nhu sẵn sốc như vậy.”

Diệp Chí Thành cũng ồn ào nói: “Cô dâu nuôi từ bé chính là không giống với những người khác, Gậy Trúc, cậu nói có đúng không?”

Cố Thiển Thiển yên lặng phun trào: các người đều bị bề ngoài thuần lương của anh ta lừa gạt!!!

Đến lúc này, càng giải thích càng giống che giấu, hơn nữa cũng không cần thiết giải thích lặp đi lặp lại nhiều lần, cô còn muốn ăn cơm, cũng gấp rau cho An Thế Trúc, cái này gọi là trả lễ vậy, chỉ là cô gấp cho An Thế Trúc đồ cay, nhưng anh ta không dám ăn nhiều đồ cay.

An Thế Trúc nhìn cô một cái, đem đồ ăn gấp lại vào trong bát cô, “Anh không ăn cay.”

Cố Thiển Thiển cười ngọt ngào: “Tôi biết.”

An Thế Trúc: “...” Nhóc con kia vẫn còn mang thù sao? Trước đây gấp cà rốt cho cô không phải vì muốn tốt cho cô sao!

Ăn cơm chiều, một đám người đi KTV, Cố Thiển Thiển đi toilet, vừa rửa tay xong, đi ra lại gặp phải nhân viên phụ trách tiêu thụ công ty phần mềm Bạch Lộ, Cố Thiển Thiển gật đầu nở nụ cười với cô ta, tính trở về phòng hát, tiếng nói Bạch Lộ phía sau vang lên: “Xin hỏi, cô và An Thế Trúc có quan hệ gì?”

Mỗi lần nghe thấy tên An Thế Trúc từ trong miệng người khác nói ra, Cố Thiển Thiển cũng không phúc hậu muốn cười, cô đoán Bạch Lộ ước chừng là thích An Thế Trúc, thật là tài giỏi có thể gọi tên đầy đủ của An Thế Trúc. (Tên anh Trúc đồng âm Trư nên chị Thiển buồn cười, ai ko nhớ đọc lại

...

Còn trả lời như thế nào, cô có chút do dự, An Thế Trúc cẩn hoa đào của cô nhiều như vậy, hoa đào nát thì không nói làm gì, nhưng trong đó còn có đóa hoa đẹp.

Cố Thiển Thiển sinh nhật vào đầu tháng 8, vừa vặn nghỉ hè, An Thế Trúc đều có thể đến, mỗi lần cô mời bạn học dự tiệc sinh nhật, An Thế Trúc đều lấy “mẹ Cố” phó thác anh chăm sóc Cố Thiển Thiển làm lý do, chặn ngang một cước, sau đó đem “hoa đào” cả một năm cô trêu chọc hái sạch sẽ, sau đó mọi người đều biết Cố Thiển Thiển có bạn trai rất tuần tú, bạn trai ở thành phố B, Cố Thiển Thiển hận đến ngứa cả răng.

Cô nổi giận dùng dùng hỏi An Thế Trúc, An Thế Trúc đúng lý hợp tình nói:” Anh đây là giúp bác gái phòng ngừa nhóc yêu sớm! Sao? Nhóc muốn yêu sớm? Anh đi nói cho bác gái...” An Thế Trúc làm bộ phải đi.

Cố Thiển Thiển chạy nhanh giữ chặt cánh tay của anh, kỳ thật. cô cũng rất phiền những hoa đào này, mới trước đây bị con trai bắt nạt, đối với bọn họ có bóng ma tâm lý, chính là có một đóa hoa đào, cô kỳ thật có chút hứng thú...

...

Cô có nên cũng chán đào hoa của anh ta một chút hay không, nhưng thay anh ta cẩn hoa đào nói không chừng lại hợp ý anh ta.

Cô trả lời: “Chỉ là quan hệ anh trai nhà hàng xóm.”

Bạch Lộ thấp giọng “A” một tiếng, còn định hỏi lại, điện thoại Cố Thiển Thiển vang lên, cô vừa thấy là mẹ Cố gọi điện thoại, chỉ chỉ điện thoại với Bạch Lộ, liền đi sang một bên.

Mẹ Cố hỏi cô ở thành phố B như thế nào, cùng người nhà họ An ở chung ra sao, Cố Thiển Thiển nhất nhất trả lời, vừa gọi bảy tám phút, An Thế Trúc đến đây.

Anh đi toilet xong, ở một bên chờ cô, đợi Cố Thiển Thiển nói chuyện điện thoại xong, anh mới hỏi: “Bác gái gọi?”

Cố Thiển Thiển gật đầu, An Thế Trúc hay giỡn nói:”Đi toilet nửa ngày, còn tưởng rằng em lại bị bắt cóc.”

Thật đáng ghét! An Thế Trúc người này không có việc gì thì lại nói chuyện xấu của cô ra, cho nên nói có người biết rõ mình như lòng bàn tay, thật sự là chuyện thống khổ.

Cố Thiển Thiển trước đây đáng vẻ rất đáng yêu, trừ bỏ dễ được người yêu thích, dễ bị người bắt nạt, còn dễ dàng bị người dụ dỗ, một ngày nào đó An Thế Trúc lại bắt nạt cô khóc, khụ, thực tế chuyện xấu của An Thế Trúc còn chưa kịp làm, tóm lại Cố Thiển Thiển đã khóc, An Thế Trúc đành phải ngoan ngoãn đi mua kem dỗ cô, cô ở bên cạnh chờ, sau đó một dì chạy tới nói cho cô, bà ấy là bạn mẹ cô, tới đón cô vân vân.

Cố Thiển Thiển đang suy tư, An Thế Trúc đã trở lại, chuyện đã xảy ra vài lần như vậy, An Thế Trúc lập tức tăng mạnh phòng bị, đi đâu cũng nắm tay Cố Thiển Thiển, sợ cô bị lừa bán.

Buổi tối, hai người cùng nhau về nhà, mẹ An theo thường lệ hỏi Cố Thiển Thiển hôm nay đi chơi có vui không, An Thế Trúc có bắt nạt cô hay không?

Sau đó mấy ngày, An Thế Trúc mang theo Cố Thiển Thiển đi dạo phố, mua một chút đồ gì đó, hôm khai giảng, An Thế Trúc lại cùng Cố Thiển Thiển đi báo danh, làm xong công việc thủ tục nhập học, An Thế Trúc lại khiêng hành lý của cô đi ký túc xá.

Sau đó An Thế Trúc an vị trong ký túc xá, ngắm Cố Thiển Thiển bận tới bận lui thu dọn sửa sang lại, cô tới rất sớm, đợi cô thu dọn xong rồi, mới có các bạn cùng phòng đến, ký túc xá là tiêu chuẩn bốn người một phòng, đến lúc giữa trưa, trong ký túc xá chen chúc đầy người, khụ, người khác đều là cha mẹ đưa con đến, Cố Thiển Thiển cùng An Thế Trúc đi chung với nhau tạo thành một tổ hợp rất quái dị.

Cố Thiển Thiển oán niệm nghĩ cha mẹ cô thật sự là không có trách nhiệm, trực tiếp đem cô quăng cho An Thế Trúc, cho dù xong việc, thật sự là không quan tâm cô. Tuy nhiên An Thế Trúc coi như cũng có trách nhiệm, bây giờ đối với cô cũng rất tốt, chẳng lẽ là nhận ra bản thân trước đây sai lầm, nên bồi thường?

Báo danh xong buổi tối ngày đó, trong hệ tân sinh viên có một phòng học lớn mở ra một hội nghị ngắn gọn, hết hội nghị Cố Thiển Thiển đi theo ba bạn cùng phòng đi về ký túc xá, có một giọng nam đột nhiên gọi cô lại: “Cố Thiển Thiển?”

4. Chương 4: Xem Phim Ma

Ký túc xá bốn người hai người đi trước hai người đi sau cùng một chỗ, Cố Thiển Thiển đang cùng Ngôn Tĩnh thương lượng chuyện quân huấn ngày kia, muốn mua cái gì chống nắng như kem chống nắng chẳng hạn, thỉnh thoảng nghe thấy có người gọi tên mình, cô quay đầu nhìn xung quanh, thấy một nam sinh từ xa xa chạy tới, rất nhanh đến trước mặt Cố Thiển Thiển, cậu ta dừng lại sau đó thở mạnh, giọng nói đứt quãng: “Cố Thiển Thiển!”

Sinh nhật Cố Thiển Thiển vào đầu tháng tám, từ sau khi tốt nghiệp tiểu học, mỗi một năm nghỉ hè An Thế Trúc sẽ đứng hạn xuất hiện ở nhà cô, tự nhiên cũng sẽ tham gia tiệc sinh nhật của cô, sau đó hai mắt anh lờ lờ, giống như đặc vụ, nhìn chăm chăm tới phần lớn các bạn nam cùng lớp tham gia tiệc sinh nhật cô, đem những người theo đuổi cô, xử lý sạch sẽ.

Sau đó mọi người đều biết Cố Thiển Thiển có một bạn trai rất tuần tú, bạn trai sống tại thành phố B, hàng năm đến khi nghỉ hè, sẽ trở về thăm cô.

Cố Thiển Thiển trước đây tuy rằng thường xuyên bị An Thế Trúc bắt nạt, nhưng An Thế Trúc là một đứa bé đầu gấu mỗi lần bắt nạt cô xong, tất nhiên lại dễ dàng cô, cô cũng không lưu lại bóng ma tâm lý nhiều lắm, nhưng không lưu lại bóng ma, vậy cũng là bị bắt nạt, vậy nên cho tới bây giờ cô cũng chưa từng ảo tưởng về loại tình yêu lãng mạn bạch mã vương tử cùng công chúa bạch tuyết, cô đã từng mơ một giấc mộng: Kỵ sĩ dũng cảm đánh bại đại Ma vương tà ác, cứu vớt công chúa, chỉ là mặt kỵ sĩ lại giống mặt mẹ An như đúc.

Cô đem giấc mơ này kể cho mẹ An nghe, mẹ An cười đến đau cả bụng.

Ở phần đông hoa đào bị An Thế Trúc xử lý, có một đóa hoa đào kỳ thật làm cô thấy rất thú vị, đó là người ngồi cùng bàn năm thứ nhất cao trung với cô, học kỳ 1 năm nhất cao trung lớp cô có một người chuyển đến, bởi vì cô là ủy viên học tập, chủ nhiệm lớp cho cô ngồi chung bàn cùng học sinh chuyển trường, tên là Lâm

Thanh, chính là đóa hoa đào này làm cô thấy rất thú vị, đáng tiếc hoa đào này còn chưa kịp ra hoa, ở kỳ nghỉ hè chịu khổ độc thủ của An Thế Trúc, vì việc này, cả kỳ nghỉ hè Cố Thiển Thiển cũng không thêm để ý đến An Thế Trúc, đến kỳ khai giảng năm hai cao trung cô đến trường, Lâm Thanh đã chuyển trường.

Lâm Thanh là một cậu nhóc hướng nội, cô nói với cậu ta một câu, cậu ta cũng đỏ mặt nửa ngày, vì đặc điểm như vậy, Lâm Thanh đạt được hảo cảm của cô, Cố Thiển Thiển cảm thấy một cậu nhóc hay ngượng ngùng như vậy, nhìn qua thật tốt, quãng tiểu bá vương đại ma đầu An Thế Trúc ra nửa địa cầu.

Lâm Thanh mặt thật đỏ, hô hấp vội vàng dồn dập, cái trán còn đổ mồ hôi, “Cố Thiển Thiển, thật sự là cậu! Mình còn tưởng rằng mình nhìn lầm rồi!”

Ngôn Tinh hỏi: “Hai người quen biết nhau sao?”

Cố Thiển Thiển lập tức giới thiệu: “Bạn học trung học trước kia, Lâm Thanh.”

Cố Thiển Thiển lúc trước đối với cậu ta có hảo cảm, nhưng không phát triển lên thành loại tình cảm khác, hai năm sau gặp lại Lâm Thanh cô cũng rất cao hứng, ba người nữ sinh vừa đi vừa tán gẫu về ký túc xá, Lâm Thanh và cô đều học ngành thương nghiệp, Cố Thiển Thiển học ban 1, Lâm Thanh học ban 3, đi đến dưới lầu ký túc xá, Lâm Thanh dốc hết dũng khí nói: “Trưa mai mình mời cậu đi ăn cơm nhé.”

Ngôn Tinh chen vào hỏi: “Cậu cũng chỉ mời có Cố Thiển Thiển thôi sao?”

Lâm Thanh vội vàng bổ sung: “Tất cả đều mời.”

Cố Thiển Thiển có chút khó xử, mẹ An biết ngày kia cô đi quân huấn, ngày mai nói muốn mang cô đi mua sắm, lát nữa An Thế Trúc sẽ tới đón cô trở về.

“Ngày mai mình không ở trường học.”

Lâm Thanh thất vọng: “Vậy sau quân huấn, lại mời các cậu ăn cơm nhé?” Ba người trao đổi số điện thoại, Cố Thiển Thiển và Ngôn Tinh lên lầu, Ngôn Tinh hỏi: “Buổi sáng soái ca đưa cậu tới là anh trai cậu à?”

Mẹ Cố mỗi ngày nhắc muốn nhận An Thế Trúc làm con trai bà, anh trai nhà hàng xóm cũng có thể tính là anh trai nhỉ? Vài năm gần đây cũng rất có dáng vẻ của một anh trai.

“Đúng vậy.”

“Anh trai cậu có bạn gái chưa?”

Cố Thiển Thiển còn thật sự nghi nghi, “Chưa gặp qua, hẳn là không có đi.”

Đến ký túc xá ngày người một lát, An Thế Trúc gọi điện thoại cho cô, bảo cô xuống lầu, Ngôn Tinh cùng hai bạn cùng phòng khác vây tay chia tay cô: “Sau khi trở về nhớ mang đồ ăn ngon!”

Hai ngày này trong trường học người đến người đi báo danh, An Thế Trúc trực tiếp lái xe đến dưới lầu ký túc xá, Cố Thiển Thiển mở cửa xe ngồi lên, An Thế Trúc hỏi: “Đi ăn cơm nhé?”

Cố Thiển Thiển gật đầu, An Thế Trúc vừa lái xe vừa giới thiệu gần trường học có khách sạn nào hợp khẩu vị của cô, trở lại Tỉnh Thủy viên, mẹ An cũng không có ở nhà, An Thế Trúc giải thích mẹ An cùng vài phụ nhân đi đánh bài.

Khi mẹ An đánh bài, đánh suốt đêm là chuyện bình thường, Cố Thiển Thiển “A” một tiếng hỏi: “Bác gái bảo với tôi mai đi dạo phố, ngày mai bà còn có tinh thần cùng tôi đi dạo phố sao?”

An Thế Trúc nở nụ cười nói: “Ngày mai anh đi cùng em.”

Cố Thiển Thiển ừ một tiếng, bây giờ An Thế Trúc đang học năm 4, cũng không cần phải đến trường đi học, cả ngày đều chạy đi chạy lại giữa khách sạn An thị với công ty phần mềm, sau khi cô đến mẹ An bảo An Thế Trúc đi chơi cùng cô, Cố Thiển Thiển trong lòng nói thầm: bản thân mình đã lớn như thế này, còn muốn có người bồi đi chơi. An Thế Trúc đối lại rất nghe lời, cả ngày đều dành nhiều thời gian ở cùng cô, hôm nay nếu không phải công ty phần mềm có chuyện, anh phỏng chừng sẽ ở trường học cùng cô cả một ngày.

Cố Thiển Thiển đang ngồi ở trên thảm cùng “Thiển Thiển” chơi đùa, “Thiển Thiển” bây giờ đặc biệt lười, nằm úp sấp sẽ không động dậy, Cố Thiển Thiển xem TV, như có như không vuốt lỗ tai nó, An Thế Trúc hỏi: “Muốn xem phim hay không?”

“Xem phim gì?”

An Thế Trúc cười lộ hàm răng trắng nõn: “Phim Trinh Tử 3D.”

Đầu óc Cố Thiển Thiển lập tức hiện ra một cô gái mặc y phục trắng toát, tóc xõa ra từ trong TV trào ra ngoài, đáy lòng có một cỗ lạnh lẽo xông ra.

Cô sớm nghe nói Trinh Tử ra bản 3D, vẫn nê hà không có can đảm xem, trước đây An Thế Trúc chọc ghẹo cô có thể nói là đa chủng loại, ví dụ như xem phim ma, làm cô sợ hãi muốn chết, nhưng An Thế Trúc chỉ cần nhắc tới xem phim ma, lòng cô liền ngứa ngáy, cuối cùng cô ôm tâm tình phức tạp, vừa sợ hãi vừa xem, An Thế Trúc sẽ đặc biệt đặc ý cười nhạo cô là người nhát gan.

An Thế Trúc mỗi lần mở phim ma, đều ở lúc cha mẹ hai đứa không có ở nhà, sau khi xem xong, Cố Thiển Thiển nào dám trở về biệt thự nhà họ Cố, cả đi toilet cũng không dám đi, sau đó An Thế Trúc cả một ngày đều đặc ý đào dật, ngẩng đầu ưỡn ngực như mình là một anh hùng, không kiên nhẫn than thở: “Em thật nhát gan, trước kia đi toilet, đều bắt tôi đứng ở cửa đợi.”

Nhà họ An vẫn luôn có một phòng nhỏ là phòng của Cố Thiển Thiển, cho nên buổi tối Cố Thiển Thiển đương nhiên ở lại, nhưng cô vẫn là rất sợ hãi, lần đầu tiên, cô ôm chăn đi tìm An Thế Trúc.

Cố Thiển Thiển còn bé suy nghĩ: An Thế Trúc hư như vậy, có An Thế Trúc ở đây, hồn ma khẳng định cũng không dám đến.

An Thế Trúc xoa xoa mắt mở cửa, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thiển Thiển trắng bệch, ôm chăn đứng ở cửa, than thở nói: “Em sẽ không phải là sợ tới mức không dám ngủ một mình chứ? Đúng là kẻ nhát gan!”

Miệng anh tuy là nói như vậy, vẫn tránh sang một bên, cho Cố Thiển Thiển vào, Cố Thiển Thiển nằm ở trên giường An Thế Trúc, cảm thấy quả nhiên không sợ hãi, hóa ra An Thế Trúc còn có chút tác dụng.

Sau đó, mỗi lần xem xong phim ma, Cố Thiển Thiển liền lưu loát ôm chăn mình đi sang phòng An Thế Trúc ngủ.

Từ lúc rời khỏi thành phố B, sẽ không có người cùng Cố Thiển Thiển xem phim ma, sau đó cô cùng vài bạn nữ học chung lớp cùng đi xem, mọi người sợ tới mức hét âm lên, làm cho cô sau mấy ngày đều không dám đi toilet, luôn cảm thấy trong toilet có một cái tay trắng bệch, đặc biệt khiếp đảm, lúc nước từ vòi chảy đều cảm thấy nước chảy ra màu đỏ như máu.

Đến tận bây giờ cô đã nhiều năm cũng chưa xem được phim ma, đến lúc An Thế Trúc xuất hiện.

Biệt thự nhà họ An có một phòng chuyên chiếu phim, đèn ở ngoài cửa chiếu vào trong phòng tối om không thấy rõ bàn tay, Cố Thiển Thiển vừa đi vào, An Thế Trúc đã tắt đèn đi, dọa cô nhảy dựng lên, cô đang muốn quay đầu về cửa để đi ra liền đụng phải một bức tường người nóng hằm hập, An Thế Trúc dùng điều khiển từ xa mở đèn nhỏ, đưa cho cô kính mắt 3D, hai người ngồi ở trên sofa dài, Cố Thiển Thiển cầm lấy một cái gối ôm ôm vào trong ngực, An Thế Trúc lại tắt đèn, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện bóng người.

Vừa nghe được âm thanh, Cố Thiển Thiển tự động bắt đầu di chuyển đến chỗ An Thế Trúc ngồi, An Thế Trúc tự nhiên lấy tay khoác lên trên vai cô, khoe miệng nâng lên, nắm cả bả vai cô dựa vào trong lòng mình, Cố Thiển Thiển thuận theo đem mặt dựa đến ngực của anh, nghe tiếng tim đập của anh, làm cho cô trấn tĩnh hơn, bây giờ cô đã sớm bị khúc nhạc dạo phim khiến cho thần kinh lo sợ, đâu còn tâm trí phát hiện ra điều bất thường này, huống chi bây giờ cũng giống như lúc trước.

Hai tay cô gắt gao ôm lấy thắt lưng An Thế Trúc, thắt lưng của anh thật rắn chắc, vừa thấy đã biết là hàng năm đều vận động, cách quần áo mỏng manh vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng cơ bắp khỏe mạnh.

Tuy nhiên Cố Thiển Thiển cũng không có cảm giác gì, ước chừng là hai người rất sát nhau, tiếp xúc thân mật, cô cũng không cảm thấy một tia thẹn thùng hay không được tự nhiên nào, An Thế Trúc ở trong mắt

cô chính là An Thế Trúc, không có nam nữ khác biệt.

Diễn biến phim đến một đoạn cô không dám xem, cô đem mặt chôn vào ngực An Thế Trúc, hai tay ôm chặt thắt lưng anh, rầu rĩ nói: “Đi ra chưa? Đi ra rồi thì bảo tôi!”

Cách hơn mười giây, An Thế Trúc cũng không gọi cô, Cố Thiển Thiển quay đầu tiếp tục xem, thầm oán nói: “Sao anh không gọi tôi!”

An Thế Trúc giả ngu: “Diễn viên nam sao? Còn chưa đi ra!”

Cố Thiển Thiển cũng lười nói với anh, lại tiến vào hình thức thần kinh căng thẳng.

An Thế Trúc bị Cố Thiển Thiển ôm đến trong lòng ngứa ngáy, cả người đều cảm thấy nóng, nhất là lúc cô vùi đầu vào lòng anh, An Thế Trúc cảm thấy một chỗ nào đó không chịu theo khống chế của mình ..., anh đem điều hòa hạ đi mấy độ, như vậy, haha, cô hẳn là không phát hiện ra được.

Phim chiếu xong màn hình trở nên đen ngòm, Cố Thiển Thiển chọc chọc ngực An Thế Trúc, ý bảo anh bật đèn, không có màn hình sáng, toàn bộ gian phòng tối không thấy được năm ngón tay, cả cô và An Thế Trúc đều không nhìn thấy mặt nhau.

“Đợi chút, tôi tìm điều khiển từ xa.” Trên thực tế An Thế Trúc trong tay đang nắm điều khiển đèn từ xa, nhưng anh bây giờ đang bất tiện, cho nên muốn chờ một chút.

An Thế Trúc giả vờ tìm điều khiển một phút đồng hồ, cũng không tìm được nút mở điều khiển từ xa, Cố Thiển Thiển vẫn duy trì tựa vào trên người anh, ôm thắt lưng anh, chợt nhớ ra phải giúp đỡ cùng nhau tìm điều khiển, cô vừa cử động đã bị An Thế Trúc ấn vào trong lòng, “Đừng lộn xộn.”

Nhấn một cái, Cố Thiển Thiển liền ngã ngồi trở về, tay chống lên trên đùi An Thế Trúc, An Thế Trúc đột nhiên cả người cứng đờ, hút một ngụm khí lạnh, cái này cũng quá là kích thích đi.

5. Chương 5: Di Chứng Sau Khi Xem Phim Ma

Cố Thiển Thiển còn chưa phản ứng lại, tay cô đã vô thức sờ soạng chỗ kia, chỉ biết là đụng phải một thứ cứng rắn gì đó, cô còn tưởng rằng là cơ bụng của anh, vì thế lại sờ soạng một chút, giọng nói An Thế Trúc lập tức trở nên trầm thấp vài phần, đầy áp lực: “Đừng sờ loạn.”

Trong lòng An Thế Trúc rất rối loạn, anh muốn cô sờ, nhưng lại sợ cô sờ nữa mình sẽ không khống chế được, làm cô sợ, anh không ngừng nói với bản thân, từ từ sẽ đến, đừng dọa cô.

Cố Thiển Thiển lại không biết mình đụng phải cái gì, liền nhớ ra trước kia có cô bạn ngồi cùng bàn cho cô xem tiểu thuyết đam mỹ, cô “a” một tiếng lùi tay về, cảm thấy tay kia giống như không phải của mình, hận không thể chặt cái tay kia, cô xấu hổ muốn chết, đây có tính là sàm sỡ An Thế Trúc không?

May mắn trong phòng rất tối, bằng không cô ước gì tìm được cái hố để trốn vào, cô giật giật người, nhớ tới người mình đang ngồi như thế nào, đến lúc này còn tựa vào trong lòng An Thế Trúc, cô cảm thấy rất là xấu hổ.

An Thế Trúc ôm bả vai cô, tay mạnh mẽ đem cô đặt trong ngực anh, Cố Thiển Thiển khẽ đẩy anh ra, anh không buông tay, trong đầu cô đột nhiên lại nghĩ đến lúc đồng nghiệp công ty phần mềm của An Thế Trúc, hỏi anh câu kia: “Đây là cô dâu nuôi từ bé của cậu à?”

Lúc ấy An Thế Trúc cái gì cũng chưa nói, cô phản bác một câu, sau đó An Thế Trúc liền nói sang chuyện khác, mời nhân viên công ty đi ăn cơm.

Nhớ tới những lời này dường như lại càng thêm xấu hổ, tay chân cô cũng không biết để chỗ nào, vẫn ngồi im trong lòng An Thế Trúc không nhúc nhích, khi cô còn đang nghĩ đông nghĩ tây, đèn phòng chiếu phim sáng lên, ánh sáng rất nhẹ, Cố Thiển Thiển vội vàng giẫy khởi tay An Thế Trúc, lúc này anh cũng buông lỏng ra, Cố Thiển Thiển đứng lên, nói rất nhanh: “Tôi đi ngủ đây.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười của An Thế Trúc, Cố Thiển Thiển đi nhanh hơn, cô cảm thấy cái tay sờ qua tiểu huynh đệ của An Thế Trúc giống như trúng phải kịch độc.

Cố Thiển Thiển chạy trời chết, xem xong phim kinh dị cô vốn đã sợ, lúc này lại hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi, chỉ cảm thấy trong lòng như thiêu như đốt, ảo tưởng có cái hổ, đem mình nhảy vào trong hổ trốn luôn.

Cố Thiển Thiển tắm rửa xong bắt đầu soi gương lau tóc, khăn tắm trắng khoác lên đầu cô, bắt giắc trong mắt cô càng không ngừng chớp lên, nhoáng một cái, trong gương tựa như xuất hiện thứ gì đó, Cố Thiển Thiển tự mình đem mình dọa sợ, di chứng sau khi xem phim ma bắt đầu phát tác.

Cô chạy nhanh đem tất cả đèn bật lên, lại mở cửa rộng ra, lúc này cô cũng không dám lau tóc, vì cô cảm thấy khăn tắm sẽ che mắt mình, mà ngoài tầm mắt có mấy thứ không tốt, trước kia cô đều tùy tiện đi tìm An Thế Trúc đến an ủi, hôm nay...

Khụ, giống như cô tình nguyện gặp hồn ma, cũng không nguyện gặp An Thế Trúc, vì cô vừa mới sờ phải tiểu đệ đệ của anh ta. Cô nằm ở trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà, một lúc sau tiếng cửa mở ra, Cố Thiển Thiển nghiêng đầu nhìn sang, An Thế Trúc đang đứng ở cửa, anh hỏi: “Tại sao không đóng cửa?”

Cố Thiển Thiển ở trong lòng trả lời: sợ tới mức không dám đóng cửa.

An Thế Trúc đã đi tới, cau mày nói: “Tóc còn ẩm ướt, em đã nằm trên giường, mau đứng lên, sấy tóc cho khô.”

Cố Thiển Thiển “a” một tiếng, mắt cũng không rất dám nhìn An Thế Trúc, An Thế Trúc tựa như rất rảnh rồi, đem máy sấy ra, ngoắc tay gọi cô, “Lại đây, anh sấy tóc cho em.”

Cô ngoan ngoãn đi qua ngồi, An Thế Trúc bật máy sấy, gió thổi ra, tay anh chạm vào mái tóc ẩm ướt của cô.

Cố Thiển Thiển nhìn chằm chằm gương, An Thế Trúc chăm chú cúi đầu, giúp cô sấy tóc, tay anh chạm vào mái tóc dài của cô, Cố Thiển Thiển đột nhiên cảm thấy thật không được tự nhiên.

Cô từ bé chỉ có tật xấu là không thích sấy tóc, sau đó bị mẹ An trông thấy, nên kêu An Thế Trúc sấy tóc cho cô, An Thế Trúc trước kia thường xuyên sấy tóc cho cô, cô cho tới bây giờ cũng không cảm thấy không được tự nhiên, còn rất đặc ý, cho rằng đây là đang báo thù được anh.

Trong gương mặt thiếu nữ có chút đỏ lên, Cố Thiển Thiển lập tức cúi đầu, sợ bị An Thế Trúc phát hiện, còn sợ bị anh phát hiện ra cái gì, cô cũng không biết, chỉ là trong đầu có ý niệm trốn đi.

Sấy tóc được một nửa, An Thế Trúc cầm tóc cô thật cẩn thận, rồi anh ấn đỉnh đầu cô nói: “Cúi đầu làm gì?”

Cố Thiển Thiển lấy tay quạt quạt: “Ha, có hơi nóng.”

Tầm mắt An Thế Trúc dạo qua một vòng trong phòng, nhìn trên tủ đầu giường, cầm lấy điều khiển điều hòa từ xa chỉnh nhiệt độ thấp xuống, Cố Thiển Thiển thấy anh tránh ra, rồi An Thế Trúc cầm máy sấy tiếp tục sấy tóc cho cô, cô cảm thấy mặt mình nóng đến mức lược chín được cả trứng gà.

Tay anh xuyên qua mái tóc cô, lúc chạm vào da đầu cô, ngón tay đó tạo nên cảm giác đặc biệt mãnh liệt, mãnh liệt đến mức cô muốn trốn tránh.

An Thế Trúc cười đến không có ý tốt: “Em ngủ một mình được không?”

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng, không thua kém nói: “Đương nhiên được!”

An Thế Trúc cười: “Vậy em bật nhiều đèn như vậy làm gì?”

Cố Thiển Thiển nói quanh co, “Tôi thích lãng phí điện!”

Cố Thiển Thiển lấy cớ mình buồn ngủ, đuổi An Thế Trúc đi ra ngoài, An Thế Trúc đi tới cửa, quay đầu nói với cô: “Nếu em sợ hãi, có thể ôm chăn tới tìm anh.”

Cố Thiển Thiển thật muốn đem máy sấy đập vào gương mặt anh tuấn của An Thế Trúc.

Cô sấy tóc, lại đi mở cửa rộng ra, vừa nãy lúc An Thế Trúc đi đã đóng cửa lại.

Cửa mở ra, bên cạnh là phòng An Thế Trúc, như vậy cũng có thể đỡ sợ ma hơn một chút, cửa sổ đóng kín lại, cô bò lại trên giường, vẫn không dám nhắm mắt lại, cô mở to mắt nằm đã nửa giờ trôi qua vẫn không ngủ được.

Phòng cách vách Cổ Thiển Thiển chính là phòng An Thế Trúc, An Thế Trúc nằm ở trên giường cũng không ngủ, anh đợi một lát không thấy Cổ Thiển Thiển đến, vì thế đứng lên, lại đem cửa mở ra rất lớn, tiếp tục chờ, An Thế Trúc cũng không muốn làm gì, anh tuy rằng rất muốn làm chuyện gì đó, tuy nhiên trước mắt chưa đến lúc, anh hưng phấn đợi nửa giờ, thấy Cổ Thiển Thiển cũng không lại đây, liền nhảy xuống giường, núi không tìm ta, ta liền đi tìm núi.

An Thế Trúc ôm chăn, vừa định gõ cửa, cửa đã bị đẩy ra.

Cổ Thiển Thiển lập tức đi sang giường ngồi xuống: “Anh tới làm gì.”

An Thế Trúc đổ lỗi cho đèn, “Em mở đèn rất ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi.”

Cổ Thiển Thiển nói: “Tôi mở đèn phòng tôi, sao lại ảnh hưởng đến anh.”

An Thế Trúc cười với cô, lộ rằng: “Đầu năm nay kinh tế đình trệ, nhà giàu cũng không có lương tâm, đương nhiên là một con người sống tốt, tôi vừa thấy em bật nhiều đèn lãng phí điện như vậy, liền ngủ không được.”

Cổ Thiển Thiển: “...”

Đừng!

Gian phòng trở nên tối om. Cổ Thiển Thiển nhanh nhẹn bật đèn nhỏ ở đầu giường, trừng mắt nhìn An Thế Trúc. An Thế Trúc quăng chăn lên trên giường, chậm rãi trèo lên giường.

Tuy nói bọn họ trước đây thường xuyên ngủ chung một giường, đó là trước đây, được rồi, vào một ngày nào đó lúc nghỉ hè mười lăm tuổi, trong nhà Cổ Thiển Thiển không có người, An Thế Trúc mang theo cô đi xem phim ma xong, hai người lại ở trên một cái giường ngủ một đêm, mười lăm tuổi, cũng không tính là lớn.

Nhưng bây giờ cô đã mười tám tuổi, lại cùng An Thế Trúc ngủ trên một giường...

An Thế Trúc không chút khách khí, nằm xuống liền ngủ, cô dùng chân đá đá chân của anh, “Mau trở về giường của anh đi!”

“Mau ngủ đi!”

An Thế Trúc nằm thật sự thành thật, anh nằm thẳng, hai tay để ở bên người. Cái giường này rộng 2m, rất lớn, An Thế Trúc nằm ở bên trái, Cổ Thiển Thiển nằm ở bên phải, ở giữa còn cách nhau gần một thước.

Cổ Thiển Thiển đành phải nằm xuống, cô nhắm mắt lại, vẫn không ngủ được, lúc trước là vì sợ hãi, bây giờ cô cũng không biết vì sao không ngủ được, An Thế Trúc nằm ở cách đó không xa, vẫn không nhúc nhích, thật im lặng, cô chống đỡ được hơn mười phút sau, mới chậm rãi ngủ.

Buổi sáng rời giường, An Thế Trúc đã sớm không thấy bóng dáng, cô nhìn thời gian, đã chín giờ hơn, rửa mặt xong xuống lầu ăn điểm tâm, vừa vặn tình cờ gặp mẹ An trở về.

“Thiến thiến, hôm nay kêu Gậy Trúc cùng con đi mua đồ.”

“Ặc...”

Cổ Thiển Thiển trả lời, ăn xong điểm tâm, cô gửi tin nhắn cho An Thế Trúc: Khi nào thì đi mua đồ?

An Thế Trúc rất nhanh nhắn tin lại cho cô: Buổi chiều đi.

Buổi sáng, Cổ Thiển Thiển ở trong phòng ngủ lên mạng cả sáng, buổi chiều An Thế Trúc mang cô đi một cửa hàng nào đó đi dạo một vòng, đem đồ mua xong vừa vặn đến lúc ăn cơm chiều, An Thế Trúc mang theo cô đi ăn cơm.

Chỗ ăn cơm, đúng là chỗ lần trước nhân viên công ty phần mềm liên hoan ở đó, khách sạn năm sao An thị, vừa mới đi đến cửa chột nghe có người gọi: “An Trúc!”

Cố Thiển Thiển đi ở phía trước, đột nhiên thấy An Thế Trúc quay đầu, đợi cho một người đàn ông đi đến chỗ bọn họ, Cố Thiển Thiển mới hiểu được hóa ra “An Trúc” là gọi An Thế Trúc.

Đi phía sau người đàn ông là một cô mặc váy màu lam, đeo kính râm, nhìn dung mạo người đàn ông này, cùng An Thế Trúc trông khá tương xứng, khuôn mặt An Thế Trúc là khuôn mặt được người lớn thích, người đàn ông này gương mặt càng được những nữ sinh thích.

6. Chương 6: Chúng Ta Kỳ Thực Không Quen Nhau

“Ồ, đây là em gái nhà ai đáng vẻ đáng yêu như vậy? An Trúc, cậu sẽ không lừa gái vị thành niên đó chứ? Em gái muốn anh hỗ trợ bảo nguy không?”

An Thế Trúc lấy tay cầm điện thoại ra, không biết gọi điện thoại cho ai: “Tòa soạn báo Hoa Hạ phải không? Tôi vừa trông thấy Vân Triết của công ty truyền thông Vân thị, đang ở khách sạn cùng một ngôi sao thuê phòng!”

Vân Triết: “Này!”

Vân Triết vội vã tiếp đón mỹ nữ đeo kính râm đứng đằng sau, nói vài câu ngắn gọn rồi rời đi.

An Thế Trúc giới thiệu Vân Triết cho Cố Thiển Thiển, Cố Thiển Thiển kinh ngạc: “Tôi trước đây đã gặp qua anh ta rồi sao?”

“Khi đó 9 tuổi, Vân Triết tới nhà của anh chơi, cầm rắn đồ chơi dọa em, em thả chó cắn cậu ta, còn nhớ rõ không?”

À, Cố Thiển Thiển nhớ ra rồi, Vân Triết cũng không phải là người tốt gì, cùng An Thế Trúc cá mè một lứa, cô lúc ấy đang ở ngoài vườn hoa biệt thự cùng “Thiển Thiển” chơi đùa, Vân Triết đột nhiên lấy con rắn đồ chơi ra quăng đến trước mặt cô, dọa cho cô chết khiếp, cô khóc to làm cho “Thiển Thiển” chạy lên can thiệp, sau đó Vân Triết liền bị đưa đi tiêm vắc-xin phòng bệnh ...

Sau đó Cố Thiển Thiển bị mẹ Cố hung hăng giáo huấn một trận, không bao lâu sau nhà bọn họ liền chuyển đến thành phố C, lúc ấy cô còn thấy rất may mắn, đứa nhỏ hư đồn kia bị “Thiển Thiển” cắn, hẳn là không thể tìm cô gây phiền toái nữa.

Ngày hôm sau, An Thế Trúc đưa cô đến trường học, bắt đầu quân huấn, nơi quân huấn là trong một quân doanh ở thành phố B, một lúc sau, những nam nữ xa lạ bắt đầu huấn luyện.

Sau khi quân huấn kết thúc, Cố Thiển Thiển cùng ba nữ sinh vừa đi đến cửa ký túc xá, chợt nghe thấy điện thoại reo, là An Thế Trúc.

“Nhìn ra ngoài xem.”

Cố Thiển Thiển cầm điện thoại ngó ra ngoài xem, trông thấy xe An Thế Trúc ở đối diện ký túc xá, cô cùng bạn học tạm biệt, rồi đi đến chỗ An Thế Trúc, “Không phải bảo anh không cần tới sao? Tôi tự mình trở về là được.”

An Thế Trúc khẩu khí trào phúng nói: “Bị bắt cóc phải làm sao bây giờ? Nhanh lên xe, mẹ anh đã làm một đồng hồ ăn chờ em.”

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng, mở cửa xe ngồi xuống, An Thế Trúc một bên lái xe một bên quan sát rồi nói: “Thắt dây an toàn vào.”

Cố Thiển Thiển nổi giận nói: “Không thắt!”

An Thế Trúc dừng xe lại nhìn cô một cái, sau đó nghiêng người nửa người đè sang chỗ cô, Cố Thiển Thiển hoảng sợ, lo lắng nói: “Anh muốn làm gì?”

Hai khuôn mặt cách nhau thật sự rất gần, An Thế Trúc ngẩng đầu nhìn Cố Thiến Thiến một cái, hô hấp của anh mơ hồ phảng phất phun lên gương mặt cô, An Thế Trúc chậm rãi kéo dây an toàn qua thắt giúp cô: “Thắt dây an toàn, em nghĩ rằng anh đang làm gì em?”

Cố Thiến Thiến: “...” Cô nghĩ đến..., cô ước gì có một cái hố để đem mình đi chôn.

Khi quân huân An Thế Trúc một ngày ít nhất hai lần gọi điện thoại cho cô, ngẫu nhiên còn có tin nhắn, thường xuyên được Ngôn Tĩnh hỏi: “Bạn trai cậu sao? Có phải là cậu bạn cùng học trung học lần trước hay không?”

Cố Thiến Thiến nói quanh co nửa ngày, nói không nên lời, nhưng trong đầu óc cô khoảng thời gian này toàn nghĩ đến từ “cô dâu nhỏ”.

Nên An Thế Trúc vô cùng bình thường tới gần cô, cô đều đột nhiên có hơi mất tự nhiên, trước kia cô bỏ nhào vào lòng An Thế Trúc, cũng không có cảm giác gì, cho tới bây giờ cũng không coi An Thế Trúc là một người đàn ông, nhưng ngày đó lúc xem phim, cô sờ soạn phải tiểu huynh đệ của An Thế Trúc, cô đột nhiên phát hiện, An Thế Trúc hình như cũng là một người đàn ông.

An Thế Trúc thắt xong dây an toàn, cũng không có ngồi lại chỗ mình, ngược lại dựa vào càng gần, anh nhìn chằm chằm gương mặt của cô, hỏi: “Tại sao em đỏ mặt?”

Cố Thiến Thiến còn thật sự nhìn chằm chằm đỉnh xe: “Nóng!”

“Thật không?” Giọng nói của An Thế Trúc có vẻ như không chút để ý, anh đột nhiên cười khê một tiếng, cô nhóc kia dường như có xu thế thông suốt rồi. Mình có nên có động tác nhanh hơn hay không?

Cố Thiến Thiến bị anh cười đến tâm hoảng ý loạn, hận không thể chui vào hố, cô giả bộ bình tĩnh, không chớp mắt nhìn chằm chằm một hướng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng tin nhắn di động vang lên, cô vội vàng lấy ra xem, là tin nhắn của Ngôn Tĩnh: Chúng mình đều nhìn thấy hai người ở trong xe hôn môi nhé!

Cố Thiến Thiến không nói gì nhìn những chữ trên tin nhắn, chỉ cảm thấy như sét từ trên trời giáng xuống đầu.

Cô rất nhanh trả lời tin nhắn: Cậu nhìn lầm rồi!!! Anh ta giúp mình thắt dây an toàn!!!

Ngôn Tĩnh: Haha! Giải thích chính là che giấu! Lần trước còn nói là anh trai cậu, có một chị khóa trên nói cho mình biết An học trưởng họ An, mình chỉ là không vạch trần cậu, khi nào thì mời bọn mình ăn cơm!

Cố Thiến Thiến: Anh ta là anh trai nhà hàng xóm mình, thật sự là anh trai! Chỉ là thắt dây an toàn thôi!

Ngôn Tĩnh: Được rồi, thắt dây an toàn, bạn trai cậu rất cẩn thận.

Cố Thiến Thiến ngón tay giật giật, vừa viết vài chữ lại xóa, cô nhut chí, lại một lần nữa bị An Thế Trúc hủy danh dự, lúc học trung học coi như không tính, dù sao khi đó mẹ Cố không đồng ý, cô cũng không có hứng thú, nhưng đây là đại học, bây giờ cô cũng sẽ tưởng tượng mình có một tình yêu ngọt ngào được không, cuộc sống đại học tốt đẹp còn chưa bắt đầu, An Thế Trúc lại đến quấy rối.

Cố Thiến Thiến cầm điện thoại cất vào trong túi, tức giận trừng mắt nhìn An Thế Trúc: “Anh về sau đừng tới đón tôi được không? Đều bị người khác hiểu lầm, kỳ thật chúng ta cũng không thân quen đến vậy!”

An Thế Trúc trong lòng trầm xuống, không thân quen? Cô đây là muốn phủi sạch quan hệ sao? Anh vừa lái xe vừa chậm rãi nói: “Quả thật không thân quen, chỉ là tuần trước chúng ta còn cùng ngủ trên một cái giường.”

Cố Thiến Thiến: “...”

An Thế Trúc nghiêng đầu cười với cô, lộ ra hai hàm răng trắng nõn, răng nanh lờ lờ sáng lên: “Em muốn giải thích hiểu lầm với ai? Anh giúp em giải thích với hần ta, chúng ta quả thật là không quen!”

Hai người đầu võ mồm Cố Thiến Thiến cho tới bây giờ cũng chưa thắng lần nào, lúc nhỏ cô còn có thể dùng cách khóc, chuyển bại thành thắng, trưởng thành rồi, cô cũng ngại khóc, vì thế phát hiện mình hình như chỉ có thể giương mắt nhìn.

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng: “Cảnh cáo anh, đừng trở ngại tôi yêu đương, tôi đã học đại học, mẹ tôi cũng đồng ý rồi.”

Sắc mặt An Thế Trúc khế biến, mình đợi lâu như vậy mới đợi được cô lớn lên, người nào không có mắt dám nâng tay trên của anh, An Thế Trúc trong lòng cười lạnh, miệng lại nói : “Thế nào? Có người trong lòng ? Vừa vặn để anh kiểm tra hân ta xem!”

Cố Thiển Thiển đánh giá An Thế Trúc, người này lại có lòng tốt như vậy? Sẽ không lừa gạt thu thập tin tức sau đó đi báo cáo cho mẹ Cố đi?

Cố Thiển Thiển cảm thấy như thế mới giống An Thế Trúc, cô uy hiếp nói: “Anh lại phá hư, tôi sẽ không để cho anh yên.”

“Ồ, anh thật chờ mong em không để cho anh yên.”

An Thế Trúc nói không sao cả, trong lòng cũng trầm xuống, chẳng lẽ là thời điểm quân huấn? Cô vừa mới đến thành phố B chưa đến nửa tháng, An Thế Trúc tự nhận mình trông cô cũng rất nghiêm, xem ra còn phải tăng mạnh phòng bị, An Thế Trúc yên lặng đem cấp bậc phòng vệ nâng đến bậc cao nhất, sau đó chuẩn bị nói bóng nói gió, loại chuyện này tốt nhất là để cho mẹ An xuất quân.

Cố Thiển Thiển ở trong lòng nói thầm: Chờ mong cô không để yên? Lời này giống như có chút không thích hợp, như vậy nghe có chút giống...

Cố Thiển Thiển không nói với anh nữa, nghịch điện thoại di động, An Thế Trúc nhìn một lát, hỏi: “Em thích loại người như thế nào?”

Cố Thiển Thiển đầu cũng không nâng trả lời, “Không biết.”

An Thế Trúc trong lòng vui vẻ, xem ra hẳn là không có người trong lòng, qua hơn mười giây Cố Thiển Thiển lại bổ sung một câu: “Dù sao cũng không phải người như anh.”

An Thế Trúc: “...”

Anh rất muốn hỏi: Người như anh thì làm sao? Muốn tiền có tiền, muốn gương mặt có gương mặt, nhân phẩm tốt! Lại là xử nam! Rõ ràng rất nhiều người thích anh!

Trở lại Tĩnh Thủy viên, Cố Thiển Thiển trở về phòng tắm rửa, An Thế Trúc đi tìm mẹ An.

Mẹ An có chút không kiên nhẫn nói: “Có việc con nói mau, lén lút.”

An Thế Trúc trầm mặc một chút, đây thật sự là mẹ anh? Bà mới là mẹ của Cố Thiển Thiển đi?

“Cô ấy giống như có người trong lòng, mẹ giúp con hỏi thăm một chút.”

Mẹ An đề cao âm lượng: “Ai? Thiển Thiển?”

Mẹ An nở nụ cười: ” Đáng đời thằng nhóc con, ai kêu con trước đây luôn bắt nạt Thiển Thiển, bây giờ người ta không thèm thích con đúng không?”

An Thế Trúc cảm tức nghĩ: Khi đó anh mới mấy tuổi, mẹ mình không quý mình, mỗi ngày yêu con bé nhà khác, anh có thể không ghét Cố Thiển Thiển sao, chọc ghẹo cô là chuyện bình thường đúng không? Sau mỗi lần làm cô khóc, không phải sau đó anh cũng đã dỗ cô sao?

“Bây giờ con đối với cô ấy không phải rất tốt sao? Cô ấy luôn nhớ kỹ chuyện trước kia, con từ lúc 9 tuổi đã không bắt nạt cô ấy nữa, đều là cô ấy khóc cho con nhìn. Cố Tiểu Xuyên chính là lòng dạ hẹp hòi!”

Mẹ An cười mắng: “Chính con lòng dạ hẹp hòi, còn nói Thiển Thiển lòng dạ hẹp hòi.”

“Mẹ, người lát nữa nhớ đi hỏi thăm!” An Thế Trúc gọi thêm vài tiếng, mẹ An mới nói: “Vay được rồi, mẹ đi hỏi một chút, trông thật giống như mật thám.”

An Thế Trúc vội vàng nói: “Chẳng lẽ mẹ không muốn cô ấy làm con gái mình.”

“Được rồi được rồi, mẹ xem rõ ràng là con muốn lấy Thiển Thiển làm vợ, đừng lấy chuyện của mẹ ra làm có!”

Cố Thiển Thiển tắm rửa xong, một bên lau tóc một bên đi xuống dưới lầu, An Thế Trúc lôi kéo tay áo mẹ An, dùng ánh mắt ý bảo bà nhanh đi.

Mẹ An lắc lắc tay: “Gấp cái gì, buổi tối rồi”.

An Thế Trúc cảm thấy sốt ruột: “Đợi buổi tối thì muộn mất!”.

7. Chương 7: Cậu Bạn Học Cùng Trung Học Cao To

Mẹ An bị An Thế Trúc phiền đến không chịu được, đành phải đi tìm Cố Thiển Thiển, Cố Thiển Thiển đang ngồi ở trên sofa xem TV, mẹ An đi qua ngồi cạnh, hòa ái hỏi: “Quần huẩn mệt không? Phơi nắng đến đen cả rồi.”

Cố Thiển Thiển nhìn cánh tay cùng chân: “Vẫn khỏe ạ, chỉ là quá nóng.”

Mẹ An cùng Cố Thiển Thiển nói chuyện phiếm một lát, rồi bắt đầu nói sang chuyện khác: “Thiển Thiển cũng 18 tuổi rồi, có bạn trai chưa?”

Cố Thiển Thiển nhất thời có chút ngượng ngùng, cô thành thật lắc đầu.

“Mẹ con không ở thành phố B, mẹ An cũng chính là mẹ con, tìm bạn trai là chuyện đại sự, mẹ An sẽ giúp con xem xét thật tốt, con có người trong lòng không?”

Cố Thiển Thiển thoáng do dự một chút, lắc lắc đầu, trước kia có chút hảo cảm với Lâm Thanh, nhưng mà chưa đến mức thích.

Mẹ An vốn là tới hỏi thăm việc này, vừa thấy biểu tình Cố Thiển Thiển là đã biết, phỏng chừng là trong lòng có một người, cho dù Cố Thiển Thiển không thích người đó cũng có chút hảo cảm, mẹ An vội vàng hỏi: “Có nhìn thuận mắt cậu nhóc nào sao?”

“Để cho mẹ An giúp con xem xét một chút, Thiển Thiển nhà chúng ta còn chưa yêu đương bao giờ, chẳng may bị lừa thì phải làm sao bây giờ.”

Cố Thiển Thiển có chút xấu hổ, cô tự nhận mình không phải ngu ngốc, nhưng mọi người chung quanh luôn lo lắng cô bị lừa, tuy nhiên, cô ở phương diện này quả thật không có kinh nghiệm gì, cô đành phải nói: “Đoạn thời gian trước con ở trong trường học gặp một bạn học cùng trung học, trước kia ngồi cùng bàn, nhưng bất tự như không hợp không bao lâu đã chuyển trường, cũng là không tốt, thuận theo tự nhiên đi.”

Mẹ An lấy được tin tức, lại cùng Cố Thiển Thiển nói một chút như là: Tìm bạn trai tốt nhất tìm người thân quen, hiểu rõ nhau, lại hàm súc khen An Thế Trúc một phen.

Nói một lát, mẹ An rời khỏi phòng khách, đem tin tức tìm hiểu được nói cho An Thế Trúc, An Thế Trúc nghe xong sắc mặt liền trầm xuống, mẹ An vỗ vỗ bờ vai của anh: “Con được không! Thiển Thiển mới sinh ra, con liền nhận thức con bé, kết quả bây giờ người ta có hảo cảm với bạn học trung học, cứ thế mà chường mắt con.”

An Thế Trúc không nói gì nhìn mẹ An, anh phát hiện mình có chút nhớ mong mẹ Cố rồi.

Lúc đến giữa trưa, Cố Thiển Thiển nhận được tin nhắn của Lâm Thanh, giữa trưa mời cô cùng Ngôn Tĩnh ăn cơm. Cố Thiển Thiển trả lời cậu ta, mình không ở trường học, đang ở nhà thân thích.

Nhà họ An cùng nhà họ Cố dĩ nhiên không phải là thân thích, bây giờ cũng không phải hàng xóm, Cố Thiển Thiển nhất thời cũng không hình dung được, có nên gọi là thân thích để giải thích hay không, mẹ An trước đây luôn muốn nhận cô làm con gái nuôi, mấy năm nay tuy rằng không đề cập qua, nhưng đối với cô thái độ vẫn như trước.

Ngày hôm sau An Thế Trúc đưa Cố Thiển Thiển đi đến trường, Cố Thiển Thiển uể uải chuyển từ chối: “Mình con tự đi được, không cần phiền anh Lợn Chết.”

Mẹ An bật cười, mẹ Cố là người thành phố C, Cố Thiến Thiến không phân biệt được hai âm “s” và “sh”.

“Để cho Gậy Trúc đưa con đi, lúc này ở Tỉnh Thủy viên không đón được xe.”

Mẹ An đã nói như vậy, Cố Thiến Thiến nghĩ chỉ để An Thế Trúc đưa đến cổng trường học, kiên quyết không thể lại đưa cô đến ký túc xá.

Trên thực tế, bởi vì quân huấn chấm dứt, đại bộ phận phụ huynh của các sinh viên mới đã rời đi, An Thế Trúc cũng không thể lại trắng trợn, không kiên nhẫn lái xe chạy vào trường học, hai người từ cổng trường đi vào bãi đỗ xe trường học, Cố Thiến Thiến ở cổng trường vẫy tay tạm biệt với An Thế Trúc, kết quả cô đi vài bước, An Thế Trúc vẫn ở cạnh cô.

Cố Thiến Thiến dừng lại, lặp lại nói: “Tạm biệt!”

An Thế Trúc: “Anh đưa em đến phòng học.”

Này! Bị An Thế Trúc đưa đến phòng học, thanh danh của cô sao có thể rửa sạch được chứ? Cố Thiến Thiến kiên định từ chối.

“Không được!”

“Vì sao không được!”

“Chính là không được!”

“Anh càng muốn đưa em đi!”

Cố Thiến Thiến: “...”

Cmn, chơi xấu. Bởi vì hai người bề ngoài quá mức xuất chúng, hơn nữa An Thế Trúc vốn là một người nổi tiếng ở trường học, hai người đứng ở cổng trường tranh chấp một lát, liền dẫn tới mọi người liên tục quay đầu vây xem, có người còn rõ ràng đứng ở một bên nhìn chăm chú.

Cố Thiến Thiến mặt đen lại, cúi đầu đi về phía trước, bước chân giẫm thật mạnh, đi vô cùng nhanh, hận không thể một bước giẫm xuống, có thể giẫm chết con kiến nào đó tên là An Thế Trúc, An Thế Trúc chậm rì rì theo ở phía sau, ngẫu nhiên gặp được người quen còn gật đầu chào .

Lúc Cố Thiến Thiến đi nhanh đến phòng học, vừa vặn ba người kia ở ký túc xá đi tới, Ngôn Tĩnh gọi cô một tiếng, Cố Thiến Thiến dừng lại, tức giận nói với An Thế Trúc: “Tôi đến nơi rồi.”

Ý Cố Thiến Thiến là An Thế Trúc có thể nhanh mà lặn về đi, An Thế Trúc bắt đầu giả ngu, anh ừ một tiếng, không chút để ý.

Sau khi Cố Thiến Thiến nhiều lần ám chỉ không hiệu quả, cô nghiêm mặt đi phòng học, An Thế Trúc vẽ mặt thanh thần theo sau Cố Thiến Thiến, Cố Thiến Thiến đi vào phòng học trước, mắt lộ ra hung quang trừng mắt An Thế Trúc, vẽ mặt cảnh giác: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“À, muốn nhìn xem em học tập như thế nào?” An Thế Trúc ra vẻ trưởng bối, nhẹ nhàng băng quơ đáp một câu.

Cố Thiến Thiến đứng ở cửa cùng An Thế Trúc giằng co, rất nhanh thầy giáo đã đến đây, thấy An Thế Trúc. An Thế Trúc là tâm phúc của Đại học T, trước không nói nhà của anh là nhà có gia thế, trong lúc đang đi học đã quản lý được công ty, khiến cho người khác nể trọng vài phần, thầy giáo trường học rõ ràng là muốn làm thân với An Thế Trúc.

Ánh mắt thầy giáo dạo qua trên người Cố Thiến Thiến một vòng, ý vị thâm trường cười nói: “Tuổi trẻ thật tốt.”

An Thế Trúc cười yếu ớt, Cố Thiến Thiến thâm nghĩ rút gào một câu: Thầy giáo, mong ông nói chuyện đứng đắn!!!

Thầy giáo đều đã đến đây, Cố Thiến Thiến còn có thể tiếp tục đóng cọc ở trước cửa sao? Cô nghiêm mặt đi vào phòng học, An Thế Trúc cũng đi vào phòng học.

Một tiết này, Cố Thiển Thiển cực kỳ thống khổ, cô bắt đầu yên lặng thương tiếc cuộc sống đại học của mình. Buổi sáng chỉ có một tiết, sau giờ học, Cố Thiển Thiển mới vừa đi ra khỏi phòng học, liền nhận được điện thoại của Lâm Thanh, Lâm Thanh muốn gặp mặt cô. Cố Thiển Thiển cảm di động, yên lặng nhìn An Thế Trúc, là Lâm Thanh mời cô, nhưng lần này là có việc.

Mẹ Cố vẫn cho rằng là con gái ít nhất phải có chút tài nghệ, An Thế Trúc trước đây học đàn dương cầm, vì thế mẹ Cố bắt đầu tính toán, muốn cho Cố Thiển Thiển cũng đi học đàn dương cầm, còn có thể để cho An Thế Trúc chăm sóc cô, nhưng Cố Thiển Thiển làm sao nguyện ý, ồn ào muốn học đàn cello, mấy năm nay học, trình độ tất nhiên không kém, khi học trung học, Cố Thiển Thiển cùng Lâm Thanh đã lên đài biểu diễn qua một lần, cô kéo đàn, Lâm Thanh hát, cuối cùng hai người còn được giải thưởng.

Lâm Thanh gọi điện thoại đến, chính là muốn mời Cố Thiển Thiển cùng nhau tham gia tiệc chào đón tân sinh viên vào lúc tối.

Thật ra Cố Thiển Thiển đối với loại hoạt động này không có hứng thú gì, nhưng đã là Lâm Thanh mời...

Cố Thiển Thiển có chút động lòng, hơn nữa liên tục từ chối Lâm Thanh vài lần rồi, cô nghĩ nghĩ rồi đáp ứng.

Đợi Cố Thiển Thiển tắt máy điện thoại, An Thế Trúc hỏi: “Em muốn tham gia tiệc chào đón tân sinh viên buổi tối?”

Cố Thiển Thiển quay đầu, nhìn không chớp mắt đi về phía trước, An Thế Trúc dễ tính tiếp tục hỏi: “Muốn anh đến làm khách mời hay không?”

Cố Thiển Thiển gờ gờ cầm lên, trong lòng cô còn nhớ những chuyện “tốt” mà hôm nay An Thế Trúc đã làm, sao còn có thể nhận “ý tốt” của anh ta, chưa nói An Thế Trúc có thể có cái “ý tốt” gì, chôn chúc tết gà... Không có lòng tốt!

Cố Thiển Thiển trở về ký túc xá, lúc lên lầu, từ cửa sổ ở cầu thang nhìn xuống, trong lòng dắc ý, ký túc xá nữ, An Thế Trúc không thể lên theo đi?

Giữa trưa An Thế Trúc gọi điện thoại mời Cố Thiển Thiển ăn cơm, Cố Thiển Thiển không chút do dự từ chối, thật vất vả mới đem người đá đi, góc mới có thể chủ động đi gặp. Buổi chiều Cố Thiển Thiển chỉ có một tiết, học xong, liền cùng Lâm Thanh hẹn địa điểm gặp mặt.

Khoảng cách lần trước gặp mặt đã qua khá lâu, lúc ấy hai người cũng không có thời gian tán gẫu, lâu như vậy không gặp mặt, tất nhiên có thể tán gẫu rất nhiều.

“Chuyện kia, mình viết thư cho cậu, cậu nhận được không?” Lâm Thanh đột nhiên nhẹ giọng hỏi.

Hả? Lâm Thanh viết thư cho cô? Cố Thiển Thiển thật đúng là không nhận được, Lâm Thanh thấy Cố Thiển Thiển vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng đột nhiên buồn lòng, cho dù lúc ấy biết sự tồn tại của An Thế Trúc, cậu vẫn chưa từ bỏ ý định, sau khi chuyển trường viết cho Cố Thiển Thiển tám chín phong thư, nhưng đều không được đáp lại, cậu muốn gọi điện thoại cho Cố Thiển Thiển, nhưng lại không dám gọi, cuối cùng chờ đến lúc cậu có đủ dũng khí, mới phát hiện Cố Thiển Thiển đã thay số điện thoại, chương trình học trung học vốn đã nặng nề, sau đó Lâm Thanh cũng không có thời gian đi suy nghĩ việc này.

Nhưng đoạn tình cảm ngây ngô đó đã được cậu lưu ở đáy lòng.

Khi ở đại học T trông thấy Cố Thiển Thiển, ở trong nháy mắt, Lâm Thanh cảm thấy tim đập loạn như không phải của mình, cậu không phải một nam sinh chủ động, cho nên lúc ấy ngồi cùng bàn với Cố Thiển Thiển lâu như vậy, cũng không dám thổ lộ, sau đó chuyển trường cũng chỉ dùng phương thức gửi thư, tỏ vẻ hàm súc. Trong nháy mắt gặp lại, trong lòng Lâm Thanh bỗng nhiên sinh ra dũng khí, cậu chạy xa xa về phía Cố Thiển Thiển, hô lớn tên cô.

Cái tên chôn dấu trong đầu cậu, chỉ có đêm khuya ngủ mơ, mới có thể gọi lên.

Đối với Lâm Thanh từ trước mà nói, thâm mến là chuyện của một người, nhưng bây giờ, Lâm Thanh muốn chuyện này biến thành chuyện hai người. Cuộc đời, cậu cùng với cô có duyên hội ngộ, ở giờ khắc này Lâm Thanh vô cùng tin tưởng vững chắc: 2 năm trước chia xa, vì để hôm nay gặp lại!

8. Chương 8: Có Chút Chột Dạ

Lâm Thanh nói qua loa về chuyện thư tín, ngược lại nói nhiều hơn về chuyện đi chào đón sinh viên mới ở tiệc tối, Cố Thiến Thiến có cây đàn ở thành phố C, cũng không mang đến đây, hai người hẹn nhau ngày mai cùng đi mua đàn, cùng nhau ăn cơm tối xong, Lâm Thanh đưa Cố Thiến Thiến về ký túc xá, Cố Thiến Thiến vừa trở lại ký túc xá, Ngôn Tĩnh từ trên giường ngó xuống, “Aizz, cậu tắt điện thoại, An học trưởng gọi điện thoại đến ký túc xá mấy lần, bảo là sau khi cậu trở về, gọi điện thoại lại cho anh ấy.”

Cố Thiến Thiến cầm điện thoại đi sạc pin, vừa mở máy lên đã có mấy tin nhắn và mấy cuộc gọi nhỡ, Cố Thiến Thiến vừa thay quần áo, còn chưa kịp gọi lại cho An Thế Trúc, An Thế Trúc đã gọi điện cho cô.

“Anh gọi điện cho tôi có việc gì không?”

An Thế Trúc vừa nghe Cố Thiến Thiến nói chuyện xa cách, trong lòng có chút chán nản, nhưng giọng của anh vẫn nhẹ nhàng băng quơ: “Buổi tối muốn gọi em cùng nhau đi ăn cơm.”

“À, tôi đã ăn cơm rồi.”

“Anh còn chưa ăn, 5 phút đồng hồ nữa, em xuống lầu đi.”

Cố Thiến Thiến không cam lòng, vì sao như âm hồn không tiêu tan vậy?

“Vì sao phải xuống?”

“Đi ăn cơm.”

“..., tôi đã ăn cơm rồi.” Cố Thiến Thiến tốn hơi thừa lời nói.

“Anh tắt điện thoại trước!” An Thế Trúc nói xong đã tắt điện thoại, Cố Thiến Thiến alo vài tiếng nhưng chỉ nghe thấy vài tiếng tút tút.

6 phút đồng hồ sau, Cố Thiến Thiến lười biếng ngồi ở trước máy tính lướt diễn đàn, An Thế Trúc gọi điện thoại đến, “Người đâu? Nhanh chút xuống dưới.”

Cố Thiến Thiến khẽ hừ một tiếng, “Tôi rất bận, không rảnh cùng anh ăn cơm.” Cô là tam bồi chắc?

An Thế Trúc trầm mặc vài giây, nở nụ cười, “Ba phút sau không xuống dưới, anh sẽ ở dưới lầu gọi to tên em.”

Cố Thiến Thiến: “...”

Này! Cố Thiến Thiến chạy đến ban công, đáng người An Thế Trúc cao to đang đứng ở bên cây đại thụ đối diện, một tay anh cầm điện thoại, ngửa đầu nhìn về phía ký túc xá của cô, tư thái cực kì nhàn nhã.

An Thế Trúc là một người không biết xấu hổ, loại chuyện này thật đúng là có thể làm được, nhớ lại năm đó cô học cấp hai, anh ở ngay dưới lầu phòng học gọi to tên của cô, sợ người khác không biết anh có người quen tên như vậy, Cố Thiến Thiến lại vì cuộc sống đại học của mình bị ả vài giây, nhận mệnh thay quần áo, An Thế Trúc lại gọi điện thoại đến, “Anh gọi nhé!”

Cố Thiến Thiến buồn bực, “Lập tức xuống đây!”

“Nhanh chút!”

Cố Thiến Thiến phụng phịu từ ký túc xá đi ra, An Thế Trúc đứng ở đối diện bậc thang, cười dài nhìn cô, Cố Thiến Thiến vừa thấy An Thế Trúc tươi cười thì tức giận, cô đen mặt nói: “Anh rốt cuộc muốn làm gì? Chúng ta không thân quen đến như vậy!”

An Thế Trúc thuận miệng nói: “Ừ, không quen, chỉ là ở cùng một chỗ, ngủ cùng một chiếc giường mà thôi.”

Cố Thiến Thiến á khẩu không trả lời được, chỉ có thể giương mắt nhìn với An Thế Trúc.

“Về sau giữa trưa cùng buổi tối, anh đều đến đưa em đi ăn cơm.”

“Ai muốn cùng anh ăn cơm!”

An Thế Trúc nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, “Mẹ em dặn anh chăm sóc em, anh tất nhiên phải nhìn em ăn cơm.”

Đợi An Thế Trúc cơm nước xong, Cố Thiển Thiển lại bị An Thế Trúc lấy cớ tiêu hóa thức ăn, bắt đầu tản bộ vòng quanh trường học, trong quá trình tản bộ, mỗi khi An Thế Trúc gặp người quen nào đó, lúc chào hỏi, Cố Thiển Thiển lại nhận được ánh mắt ái muội từ đối phương, hận không thể đào cái hố đem mình chôn xuống.

Mấy giờ sau, An Thế Trúc rốt cục bỏ lòng từ bi cho cô trở về ký túc xá, Ngôn Tĩnh ở trên giường nhô đầu ra, cười ha ha nói: “A, đã về rồi.”

Cố Thiển Thiển bất mãn ngồi ở ghế, u oán thở dài.

Trước đây cô còn có thể dùng đòn sát thủ, đấu với An Thế Trúc thì lực lượng ngang nhau, nhưng sau khi lớn lên, cô cũng không thể tiếp tục không biết xấu hổ mà khóc âm ỉ đi? Từ lúc gặp lại ở thành phố C, Cố Thiển Thiển đã bị An Thế Trúc chèn ép tới gắt gao, Cố Thiển Thiển nâng cằm, không ngừng bị thương tổn dài, ra vẻ, cuộc sống đại học của cô lại một lần nữa cùng An Thế Trúc dây dưa không rõ, diễm ngộ của cô, khát khao của cô, toàn bộ tan vỡ.

“Sao vậy? Tình cảm không thuận lợi hả? Mình tham mưu giúp cậu một chút.”

Ngôn Tĩnh quảng tiểu thuyết trong tay, lưu loát xuống giường. Cố Thiển Thiển lại thở dài xa xăm, tục ngữ nói một người kể ngắn,... Cố Thiển Thiển nhin vài giây, rồi đem chuyện cũ của cô và An Thế Trúc giản lược kể ra, sau khi nói xong, Cố Thiển Thiển tức tối mắng: “Trước kia còn chưa tính, bây giờ ở đại học anh ta cũng dùng chiêu thức này! Sao mình lại xui xẻo như vậy, gặp phải người đê tiện như An Thế Trúc!”

Ánh mắt Ngôn Tĩnh sáng ngời nhìn chằm chằm Cố Thiển Thiển, lấy giọng chuyên gia nói: “Lấy kinh nghiệm nhiều năm của mình, mình cảm thấy An học trưởng đối với cậu, rõ ràng là có ý...” Ngôn Tĩnh nâng mặt, ánh mắt đã biến thành hâm mộ, “Thật hâm mộ! Thanh mai trúc mã! Mình cũng chưa từng gặp được trúc mã như vậy đâu!”

Đợi Ngôn Tĩnh tự mình tưởng tượng chuyện xưa tốt đẹp rồi phục hồi tinh thần lại, đã trông thấy mặt Cố Thiển Thiển không chút thay đổi nhìn chằm chằm cô, Ngôn Tĩnh cười gượng một tiếng, “Ha ha, chúng ta nói đến chỗ nào rồi?”

Mặt Cố Thiển Thiển không chút thay đổi nói: “An Thế Trúc là một người đê tiện!”

Ngôn Tĩnh liếc sắc mặt Cố Thiển Thiển, châm chọc nói: “Mình cảm thấy, cậu nên hỏi mục đích của An học trưởng? Như vậy mới có thể đúng bệnh hốt thuốc...”

Cố Thiển Thiển cúi đầu trầm tư, trong đầu bỗng nhiên lại nhớ tới câu “cô dâu nhỏ” kia, tim không không chế được nhảy lên vài cái.

Giữa trưa ngày hôm sau, An Thế Trúc nhắn tin cho Cố Thiển Thiển, giữa trưa anh có việc, Cố Thiển Thiển tự mình đi ăn cơm cho tốt. Cố Thiển Thiển cắn môi, buồn bực không thôi, ngày hôm qua cô tự hỏi nửa buổi tối, quyết định khi giữa trưa ăn cơm tìm An Thế Trúc tìm hiểu một chút, kết quả, bị An Thế Trúc cho leo cây.

Có gì đặc biệt! cho rằng cô là tam bồi chắc? Bảo đến thì đến bảo đi thì đi! Cố Thiển Thiển tức giận bất bình nghĩ.

Ngày hôm qua lúc ăn cơm tối, Cố Thiển Thiển cùng Lâm Thanh hẹn nhau buổi chiều đi mua đàn, hai giờ chiều, hai người hẹn nhau ở dưới lầu ký túc xá của Cố Thiển Thiển, mua xong đàn đã 5 giờ hơn, Cố Thiển Thiển nhận được điện thoại của An Thế Trúc, “Anh đợi em dưới lầu, mau xuống dưới.”

Cố Thiển Thiển khề hừ một tiếng, khinh thường nói: “Ngại quá, tôi đang ở trung tâm thành phố, không ở trường học.”

“Ở đâu? Anh tới đón em.”

“Cứ như vậy! Bái bai!” Cố Thiển Thiển trực tiếp tắt điện thoại, rất nhanh An Thế Trúc đã gọi điện lại.

“Anh có phiền hay không?”

“Ở đâu? Anh tới đón em.” Giọng nói An Thế Trúc không nóng không lạnh, không có bị giọng điệu của Cố Thiến Thiến ảnh hưởng.

“Tôi tự về!”

An Thế Trúc im lặng vài giây, nặng nề nói: “Trở về sớm một chút.”

“Ừ.”

Cố Thiến Thiến tắt điện thoại, quay đầu đã thấy đôi mắt đen bóng của Lâm Thanh nhìn mình, không biết vì sao, Cố Thiến Thiến đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, cô và An Thế Trúc rõ ràng cực kỳ xa cách, nhưng bây giờ cô đối với Lâm Thanh không hiểu tại sao lại thấy chột dạ, trong lòng càng ẩn ẩn có loại cảm giác chân giẫm hai thuyền.

Lâm Thanh mang đàn cello Cố Thiến Thiến mới mua, cậu nhìn thời gian, dịu dàng hỏi: “Ăn cơm xong rồi trở về nhé?”

“Mình...”

Cuối cùng, Cố Thiến Thiến vẫn cùng Lâm Thanh cơm nước xong mới trở lại trường học, chỉ là lúc ăn cơm, Cố Thiến Thiến luôn không tự chủ được nhớ tới An Thế Trúc.

Cố Thiến Thiến được Lâm Thanh đưa về ký túc xá đã tám giờ tối, Lâm Thanh đặt đàn cello xuống dưới, do dự nói: “Mang lên được không? Nếu không, mình giúp cậu mang lên.”

Cố Thiến Thiến cười cười, tiếp nhận đàn cello, “Mình không có yếu ớt như vậy.”

Hai người cười tạm biệt, Cố Thiến Thiến vừa quay đầu lại, bỗng nhiên trông thấy cách đó không xa có một chiếc BMW trắng đang đỗ, cho dù không thấy biển số xe, Cố Thiến Thiến cũng có thể nhận ra là xe An Thế Trúc, cô ngẩn ngơ, bỗng nhiên có chút tâm hoảng ý loạn.

Cửa xe bỗng nhiên bị mở ra, một đôi chân dài bước xuống, ngay sau đó thân hình thon dài cao ngất của An Thế Trúc xuất hiện ở trước mặt Cố Thiến Thiến, trên mặt anh thần sắc không mặn không nhạt, từng bước đi đến trước mặt Cố Thiến Thiến cùng Lâm Thanh, kéo Cố Thiến Thiến đến bên cạnh mình, An Thế Trúc tuy rằng mang theo ý cười, giọng điệu cũng cực kì khách sáo, nhưng bất luận kẻ nào đều có thể nghe ra trong giọng nói anh có vẻ xa cách và tức giận.

“Rất cảm ơn cậu đã đưa Tiểu Thiến của tôi trở về.”

Lâm Thanh nhìn An Thế Trúc mấy phút, liền nhận ra đối phương, cả người đều tiến vào trạng thái cảnh giác, biểu tình trên mặt cậu có chút buột chặt, cậu không biết trả lời An Thế Trúc như thế nào, nếu nói không cần cảm ơn, đó không phải biến thành thừa nhận Cố Thiến Thiến là “Tiểu Thiến của anh ta” hay sao?

Lâm Thanh mắt nhìn về phía Cố Thiến Thiến, im lặng vài giây nhẹ giọng hỏi: “Thiến Thiến, buổi chiều ngày mai, mình tới tìm cậu tập luyện?”

“Ừ, được...” Bây giờ Cố Thiến Thiến chỉ muốn đào một cái hố chôn mình luôn cho xong, sau khi An Thế Trúc kéo cô đến bên người, vẫn nắm chặt cổ tay cô, ở lúc cô nói “Được!” , thì nhéo cô một cái.

“Vậy... Tôi lên lầu đây.” Bây giờ Cố Thiến Thiến chỉ có một ý niệm trong đầu, chạy nhanh trốn người nào đó, sau khi cô nói xong, tay rút về bị An Thế Trúc nắm chặt lại, cổ tay lại bị nắm thật chặt, An Thế Trúc liếc mắt nhìn cô một cái, giọng điệu không mặn không nhạt, “Anh có việc muốn nói với em.”

An Thế Trúc xoay người kéo Cố Thiến Thiến đi về phía xe mình.

“Ồi chào!!!”

9. Chương 9: Muốn Hôn Nữa Sao?

Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc kéo lên xe, đợi khi cửa xe khép lại, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn. Nhưng cụ thể không ổn thế nào, cô lại không nghĩ ra được.

Cố Thiển Thiển phô trương thanh thế nói: “Này, anh muốn nói gì? Tôi muốn trở về ký túc xá !”

An Thế Trúc thần nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, con ngươi của anh cực tối, như hàm chứa một viên trân châu đen, lẳng lẳng làm cho Cố Thiển Thiển im lặng lại, An Thế Trúc không nói gì, mà là lái xe chạy ra khỏi trường học, Cố Thiển Thiển chuyên chú nhìn sườn mặt An Thế Trúc, thần sắc của anh không mặn không nhạt, bỗng nhiên khiến cho Cố Thiển Thiển không được tự nhiên, trưng sắc mặt này cho ai xem? Cô cũng không trêu chọc anh ta!

Bên trong xe vẫn duy trì im lặng, chỉ có tiếng hít thở tinh tế của hai người, An Thế Trúc lái xe chạy đến một ngã tư đường im ắng, rồi ngừng lại.

An Thế Trúc tựa lưng vào ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn cô, anh im lặng vài giây, rốt cục mở miệng, “Anh năm nay 22 tuổi, khuôn mặt đẹp trai, dáng người chuẩn, thể lực mạnh mẽ, vài năm trước bắt đầu quản lý xí nghiệp của gia đình, sự nghiệp cũng không tệ lắm, năm ngoái cùng bạn góp vốn mở một công ty phần mềm, nghiệp vụ cũng đi vào quỹ đạo, khả năng kiếm tiền không cần lo lắng...”

Cố Thiển Thiển sững sốt, An Thế Trúc đây là tự mình khen mình? Được rồi, cô thừa nhận đáng vẻ anh ta đẹp trai, dáng người cũng không tệ lắm, thể lực thì chưa rõ lắm, xí nghiệp gia tộc của anh ta làm ăn rất tốt, cô chưa từng chú ý, nhưng khách sạn xí nghiệp gia tộc của anh ta thật sự trải rộng khắp thành phố C, dứt bỏ thành kiến với An Thế Trúc, trong lòng cô kỳ thật cũng sợ hãi năng lực của anh ta, vừa mới học đại học đã tự mình chạy đến thành phố C phát triển chuỗi khách sạn An thị!

Bây giờ Cố Thiển Thiển cũng đã 18 tuổi, một chút ý niệm phát triển sự nghiệp cô cũng không có!

“Nhà của anh cũng không tệ lắm, gia đình hòa thuận, mọi người hiểu rõ, ba mẹ anh thật sự thích em, hẳn là không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu, cha mẹ em cũng thật sự thích anh...”

Cố Thiển Thiển sợ hãi cả kinh, cái gì mà mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu? Mẹ chồng nàng dâu? Cố Thiển Thiển vội vàng đánh gãy lời nói An Thế Trúc, “Anh..., anh có ý gì?” Có gì đặc biệt này không phải An Thế Trúc đang tự khen bản thân sao, sao đột nhiên lại dụ dỗ cô, biến chuyển lớn như vậy.

An Thế Trúc nhìn thần sắc Cố Thiển Thiển khiếp sợ, tâm tình càng thêm ác liệt thêm một phần, anh đã đáp ứng với mẹ Cố đối là sau khi Cố Thiển Thiển trưởng thành mới được động thủ, nhưng bây giờ Cố Thiển Thiển khiếp sợ như vậy, An Thế Trúc âm thầm quyết định, phải có tốc độ nhanh hơn! Tranh thủ một vòng bắt được luôn!

“Em cảm thấy anh có ý gì?” An Thế Trúc hỏi ngược lại.

Cố Thiển Thiển mím môi không nói tiếp, đầu óc lại nghĩ tới câu nói “cô dâu nhỏ”, tim Cố Thiển Thiển không khống chế được nhảy dựng lên, trong đầu rối loạn thành một mù.

An Thế Trúc thấy Cố Thiển Thiển giả ngu, cũng không vạch trần cô, thay đổi đề tài, “Em cảm thấy anh thế nào?”

Cố Thiển Thiển chăm chú ngẩng nhìn bên ngoài, cô nghĩ lâm trận bỏ chạy là tốt nhất! Tay cô vụng trộm đưa đến cửa xe, miệng nói: “Còn... Cứ như vậy đi...”

Cố Thiển Thiển túm cửa xe mở ra, cửa xe lại không chút sức mẻ, cô gấp đến độ dùng lực mở ra, bên tai truyền đến giọng nói thần nhiên của An Thế Trúc, “Anh khóa cửa xe rồi” .

Cố Thiển Thiển chu chu môi, người không tự chủ di chuyển về phía sau, nhưng bên trong xe nhỏ như vậy, cô có năng lực di chuyển đi nơi nào?

An Thế Trúc thấy cô lui về phía sau, thân thể bỗng nhiên áp về phía cô, giọng nói dịu dàng, “Trốn cái gì?”

Cố Thiển Thiển lệ rơi đầy mặt, bây giờ đáng vẻ An Thế Trúc cười yếu ớt, tựa như đang trêu tức nhìn con mồi rơi vào trong bẫy, giọng nói của anh càng dịu dàng, Cố Thiển Thiển càng lo lắng bối rối, cô cẩn thận

nhìn trộm sắc mặt An Thế Trúc, An Thế Trúc lúc này làm cho cô cảm thấy nguy hiểm, anh ta rút đi tao nhã bình tĩnh của ban ngày, biến thành ác ma một tay che trời, mà cô chính là món điểm tâm ngọt sau khi ác ma ăn xong.

An Thế Trúc dựa vào càng gần, người Cố Thiến Thiến đã chạm sát vào cửa xe, cô cứng họng kêu lên: “Anh muốn làm gì!”

An Thế Trúc chống thân thể đã rời khỏi chỗ ngồi, nhấc nửa người trên dậy, một chân quỳ gối vào chỗ ngồi Cố Thiến Thiến, cả người từ trên cao nhìn chằm chằm xuống Cố Thiến Thiến, “Em nói xem anh muốn làm gì?”

Cố Thiến Thiến bị An Thế Trúc bức đến lui thành một nùi, sớm đã tránh không thể tránh, chỉ có thể ngoài mạnh trong yếu trừng mắt nhìn An Thế Trúc.

An Thế Trúc cong thắt lưng, cúi người phủ xuống, nhìn chằm chằm cánh môi ướt át của Cố Thiến Thiến, bởi vì hồi hộp, cô cắn môi, làm cho sắc môi phần hồng càng thêm hồng nhuận, giống một quả anh đào dính giọt sương, tươi mới ngon miệng.

Gương mặt của cô mang theo vài phần hoảng sợ cùng lo lắng, mắt hạnh trừng thật to, giống một con thú nhỏ hoảng sợ, phá lệ khiến người ta yêu thích. An Thế Trúc lấy tay xoa gương mặt của cô, cả người Cố Thiến Thiến run lên một chút, “Anh...”

Cố Thiến Thiến còn chưa kịp nói xong, môi An Thế Trúc đã che lại môi của cô, đầu lưỡi của anh tiến quân thân tốc, khuấy động khoang miệng Cố Thiến Thiến, Cố Thiến Thiến tựa như bị đứng hình, đầu óc trống rỗng.

Nụ hôn của An Thế Trúc ngay từ đầu đã mang theo tính xâm lược cùng dự vọng chinh phục rất mạnh, ở trong miệng Cố Thiến Thiến công thành đoạt đất, giằng co một phút đồng hồ sau anh bắt đầu ôn nhu hơn, chậm rãi liếm răng, đầu lưỡi cô.

Cố Thiến Thiến vẫn duy trì trừng to mắt, cả người cứng ngắc, thẳng đến khi tay An Thế Trúc trườn lên mắt cô, làm cho cô nhắm hai mắt lại, Cố Thiến Thiến mới tỉnh ngộ: Cô bị An Thế Trúc cưỡng hôn!

An Thế Trúc sờ soạn kéo lưng ghế xuống, để ghế ngồi biến thành ghế nằm, phía sau lưng Cố Thiến Thiến vốn đã dựa lưng vào cửa xe, lại bị An Thế Trúc kéo về trên ghế, cả người đều bị anh đặt ở ghế nằm.

Cố Thiến Thiến cả người trở nên càng thêm cứng ngắc, miệng “Ồ ô...” kháng nghị vài tiếng, trong đầu cô bỗng nhiên nhớ tới lời An Thế Trúc vừa rồi tự giới thiệu: Thể lực mạnh mẽ.

Cho nên cô hoàn toàn không nhúc nhích được!

Cố Thiến Thiến cảm giận trừng mắt nhìn An Thế Trúc, An Thế Trúc đưa tay che lên mắt cô.

An Thế Trúc hôn một lát, rốt cục hỗn hển buông cô ra, Cố Thiến Thiến vội vàng rút về phía sau, cảnh giác trừng mắt nhìn An Thế Trúc, An Thế Trúc liếm môi, “Ăn chocolate à? Sao ngọt như vậy?”

Cố Thiến Thiến trong nháy mắt mặt đỏ rực, lúc trở về cô quả thật ăn một cái chocolate Thánh Đại, nhưng lời này của An Thế Trúc rơi vào tai cô, có chút hương vị một câu hai nghĩa.

“Anh không biết xấu hổ!” Cố Thiến Thiến cảm giận mắng. Nụ hôn đầu tiên của cô như vậy là mất rồi!

“Muốn hôn nữa sao?” An Thế Trúc vẫn như trước ở trên người cô, tựa như tính toán hôn thêm một lần nữa.

Cố Thiến Thiến nhanh chóng che miệng mình, An Thế Trúc hạ mi, giữ tay cô xuống, “Đây mới là không biết xấu hổ đi.”

Cố Thiến Thiến bị nhấn ở trên xe hôn hơn nửa giờ, An Thế Trúc mới đưa cô về ký túc xá. Cố Thiến Thiến xuống xe, chật vật trốn về ký túc xá, cô ôm mặt đỏ bừng, cắn môi bối rối và mờ mịt, Ngôn Tinh gọi cô vài tiếng, cô mới phản ứng lại.

Ánh mắt Ngôn Tinh quét ở trên mặt Cố Thiến Thiến vài lần, bỗng nhiên cười đến áy mào, “Môi cậu đã biến thành lập xướng!”

Cố Thiển Thiển ngày xưa đã không thông minh mấy, nghe vậy chỉ khô cần đáp lại một câu, "Thật phiền phức!"

Cố Thiển Thiển bò lên giường, chôn mình trong chăn, còn chưa bình tĩnh lại, Ngôn Tĩnh ở giường dưới nói: "Thiển Thiển, điện thoại của cậu reo!"

Cố Thiển Thiển xuống giường, vừa thấy tên người gọi, lại là tên hồn đản An Thế Trúc, không chút suy nghĩ từ chối cuộc gọi, vừa mới từ chối vài giây, điện thoại ký túc xá liền vang lên, Ngôn Tĩnh nhận điện thoại, "Vâng!" một tiếng trong điện thoại, liền cười gian: "Thiển Thiển, điện thoại của cậu."

Cố Thiển Thiển nhận lấy điện thoại vừa nghe, giọng nói An Thế Trúc trầm thấp dễ nghe vang lên, "Đang làm gì?"

Cố Thiển Thiển dễ như trở bàn tay cúp điện thoại, không đến vài giây sau điện thoại ký túc xá lại vang lên, Cố Thiển Thiển im lặng, lúc ánh mắt Ngôn Tĩnh và hai bạn cùng phòng nhìn mình chăm chú, cô muốn làm đường dây điện thoại bận, nhưng điện thoại ở ký túc xá là điện thoại công cộng, chẳng may có người gọi điện cho bạn cùng phòng khác thì phải làm sao?

Cố Thiển Thiển hạ giọng, cả giận nói: "Anh rốt cuộc muốn làm gì!"

"Nói chuyện phiếm!"

"Không muốn nói chuyện với anh! Đừng gọi nữa! Tôi muốn đi ngủ!"

"Mới 9 giờ."

Cố Thiển Thiển nghẹn một bụng tức, có người vô liêm sỉ đến vậy sao?

"Anh lại gọi điện thoại đến, tôi liền... , tôi liền..." Cố Thiển Thiển "liền" nửa ngày, cũng không thể không biết xấu hổ nói câu "Khóc cho anh xem!" kia ra.

An Thế Trúc cười khẽ một tiếng, dường như tâm tình rất tốt, "Được rồi, sáng mai anh đến đón em đi ăn sáng."

Cố Thiển Thiển có lệ lên tiếng, cuối cùng đuổi được An Thế Trúc đi rồi, cô bò lại trên giường, lấy điện thoại cài đồng hồ báo thức, quyết định sáng sớm mai sẽ rời khỏi ký túc xá.

Ăn sáng? Cùng với con sói An Thế Trúc ? Còn ngại mình bị ăn đậu hũ chưa đủ sao?

10. Chương 10: Còn Muốn Trốn Sao?

Từ lúc Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc thật thật giả giả tỏ lộ một phen rồi mạnh mẽ hôn, thì bắt đầu sớm ra ngoài trở về nghỉ ngơi, buổi sáng 6 giờ rời khỏi ký túc xá, buổi tối mười giờ thư viện đóng cửa cô mới trở về, cả đi học cũng len lút nhờ Ngôn Tĩnh đi trước nhìn xem An Thế Trúc có tìm cô hay không, trốn tránh hai ngày như vậy, Cố Thiển Thiển tan học ở một giảng đường nào đó, bị An Thế Trúc tìm ra.

Cố Thiển Thiển cúi đầu, chuẩn bị trốn trong đám người hỗn loạn, nhưng cho dù đầu cô đã chôn đến ngực, vẫn bị An Thế Trúc cầm lấy tay kéo đi. Cố Thiển Thiển hạ giọng cả giận nói: "Mau buông tay, đang ở trước mặt mọi người, anh không biết xấu hổ nhưng tôi còn muốn mặt mũi."

An Thế Trúc liếc cô một cái, cười đến nguy hiểm, "Thích chơi trốn tìm sao? Muốn anh chơi cùng em hay không?"

Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc kéo tới một phòng học không có người, Cố Thiển Thiển vừa thấy xung quanh không có ai, liền muốn chạy đi, An Thế Trúc túm cô trước, dè cô ở trên cửa, híp mắt hỏi, "Còn muốn trốn sao?"

Cố Thiển Thiển nhìn chằm chằm mặt An Thế Trúc gần trong gang tấc, cực kỳ có cốt khí nói: "Ai trốn anh, tôi dù sao, dù sao, anh... Ô ô..."

Cố Thiển Thiển trừng mắt hạnh, khóc không ra nước mắt, sao cô lại quên mất người trước mặt, là một người không biết xấu hổ.

An Thế Trúc hôn hơn mười giây, rồi buông Cố Thiển Thiển ra, lại hỏi, “Còn muốn trốn sao?”

Cố Thiển Thiển cắn môi, cắn giận trừng mắt nhìn anh, không hé răng, An Thế Trúc nở một nụ cười, môi lại bao trùm lên.

“Còn muốn trốn sao?”

“Anh không biết xấu hổ! ...Ồ ô...”

“Còn muốn trốn sao?”

Tục ngữ nói, quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, Cố Thiển Thiển cụp mắt xuống nói: “Không trốn.”

An Thế Trúc vừa lòng cười khẽ một tiếng, không tiếp tục làm khó Cố Thiển Thiển nữa, kéo tay cô, đi về phía canteen trường học chuẩn bị ăn cơm trưa. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Thiển Thiển cứng đờ, vắt hết óc nghĩ, nghĩ có cách nào để thoát khỏi An Thế Trúc.

Ở trước mặt mọi người, Cố Thiển Thiển thật không thể nào nuốt nổi bữa cơm này, ăn xong cùng An Thế Trúc. An Thế Trúc lại kéo cô đến cửa hàng hoa quả ngoài trường học, mua một đồng hoa quả cầm ở trong tay, sau đó đưa Cố Thiển Thiển về ký túc xá.

Cố Thiển Thiển đi theo An Thế Trúc mua hoa quả, trong lòng cũng không nói nên lời rốt cuộc là có cảm giác gì, vừa trở lại ký túc xá Ngôn Tĩnh đã đi lên, “Mình thấy cậu căn bản không phải là đối thủ của An học trưởng.”

Cố Thiển Thiển xa xăm liếc mắt nhìn cô ấy một cái, chưa từ bỏ ý định nói: “Cậu đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, không thể cho mình cái chủ ý nào sao?”

Ngôn Tĩnh khó xử nói: “Nhưng mà truyện mình thích đọc đều là tà mị cuồng quyến, cường thủ hào đoạt! Nếu cậu hỏi làm sao để bản thân cậu bị nam chủ ăn luôn, thì mình rất có kinh nghiệm...”

Cố Thiển Thiển cực kỳ không biết nói gì nhìn cô ấy, Ngôn Tĩnh nâng cằm ánh mắt đã bắt đầu phát ra ánh sáng mạo muội, “An học trưởng rất ôn hòa, tuy rằng không phải loại hình mình thích, nhưng thanh mai trúc mã thực sự có rất nhiều đôi yêu nhau.”

An Thế Trúc ôn hòa? Anh ta là đồ không biết xấu hổ!!!

“Cậu mau theo An học trưởng đi, giấy dựa cũng vô dụng!”

Cố Thiển Thiển nhăn nhó, cắn giận nói: “Cậu là đồ phản bội!”

Ngôn Tĩnh nghiêm túc nói: “Mình đây là lo lắng cho hạnh phúc cả đời cậu, người đàn ông tốt cần phải nắm chặt!”

Cố Thiển Thiển trầm mặc, chiếu theo ngày đó An Thế Trúc tự khen ngợi mình, thật ra mà nói, anh ta quả thật có thể xem là một người đàn ông tốt, nhưng mà, nhưng mà, cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến phương diện này, hai người rất thân quen, đến mức ngủ chung trên một cái giường, cô cũng không có ý nghĩ khác.

Thẳng đến khi đồng nghiệp của anh nói “cô dâu nuôi từ bé”, dường như cô từ trong trì độn đã nhận ra An Thế Trúc có chỗ không thích hợp, mãi cho đến tối hôm đó ở bên trong xe bị cường hôn. Cố Thiển Thiển vượt môi mình, giữa trưa lúc tan học, cô lại bị hôn, trong đầu chỉ cảm thấy bối rối khiếp sợ.

Cố Thiển Thiển bò lên giường chuẩn bị ngủ trưa, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến chuyện An Thế Trúc, mấy ngày nay cô cũng chưa ngủ được an ổn, tất cả giấc mơ đều mơ thấy An Thế Trúc mang theo ý vị thâm trường tươi cười nhìn cô, miệng còn nói: “Vì thân quen, nên mới ăn em!”

Cố Thiển Thiển lại sờ sờ môi mình, dường như cô không cảm thấy ghét, cô nhin mi suy tư rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Buổi tối An Thế Trúc gọi điện thoại hẹn cô ăn cơm, Cố Thiển Thiển rối loạn vài phần, chẳng lẽ lại trốn? Lại bị An Thế Trúc bắt được? Cuối cùng cô vẫn nên bình tĩnh đối mặt đi.

Ăn cơm chiều xong, An Thế Trúc kéo Cố Thiển Thiển tản bộ vòng quanh sân thể dục trường học, trên đường còn đi ngang qua “rừng Uyên Ương” rất nổi tiếng ở đại học T, Cố Thiển Thiển cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, nhất là khi trông thấy một đôi yêu nhau đang ngồi ở trên tảng đá hôn nhau, gương mặt của cô trong nháy mắt có chút nóng lên.

Mới tản bộ được một nửa, An Thế Trúc bỗng nhiên kéo cô chui vào trong một hành lang âm u, sắc trời tuy rằng còn chưa tối hẳn, nhưng trên hành lang bên trái bên phải đều bao trùm đầy dây thường xuân, cho nên thật tối, An Thế Trúc kéo Cố Thiển Thiển vừa đi vào, liền nhìn thấy một đôi yêu nhau đang ôm nhau, An Thế Trúc mím môi kéo cô xoay người rời đi, Cố Thiển Thiển mặt càng nóng.

An Thế Trúc cúi đầu nhìn hai má Cố Thiển Thiển đỏ bừng, tốc độ nhanh hơn, tiêu sái đi ra khỏi trường học.

Bởi vì không khí quá mức ái muội, Cố Thiển Thiển cũng không hỏi An Thế Trúc muốn đưa cô đi đâu, đến cổng trường, An Thế Trúc nói: “Em ở đây chờ anh một lát, anh đi lấy xe.”

Cố Thiển Thiển “Ừ!” một tiếng, đợi đến lúc An Thế Trúc lái xe tới đón cô, cô mới phản ứng lại, cảm thấy mẹ ơi! Xe này rất nguy hiểm!

“Tôi..., tôi muốn về ký túc xá!” Cố Thiển Thiển mắt thấy không ổn, liền tính toán chuồn đi.

An Thế Trúc xuống xe, hai bước đã ngăn cản Cố Thiển Thiển, trầm giọng nói: “Lên xe!”

Cố Thiển Thiển ngồi ở trên xe hồi hận không thôi, biết rõ ràng kế tiếp An Thế Trúc hơn phân nửa muốn ăn đậu hũ cô, vì sao cô không thể bất cứ giá nào la to rồi chạy trốn? Quả nhiên vẫn là cô da mặt mỏng.

Cố Thiển Thiển da mặt mỏng, gặp An Thế Trúc không biết xấu hổ, thất bại hoàn toàn!

Ngoài đại học T một nghìn thước có một ngọn núi nhỏ, bởi vì thường xuyên có tình nhân trường đại học T đi leo núi, cho nên ngọn núi nhỏ này mang tên núi tình yêu, khi Cố Thiển Thiển quân huấn, đã từng nghe Ngôn Tĩnh nhắc qua, trong truyền thống đại học T, nam muốn đuổi theo nữ, hơn phân nửa sẽ mời đối phương đi leo núi tình yêu.

An Thế Trúc không mời cô đi leo núi tình yêu, mà là trực tiếp bí mật mang theo cô lên núi. Xe dọc theo quốc lộ chạy đến giữa sườn núi, liền ngừng lại. Tim Cố Thiển Thiển đập mạnh từ lúc lên xe vẫn không ngừng, cô cách tấm cửa kính xe hết nhìn đông tới nhìn tây, hoang tàn vắng vẻ, thích hợp làm chuyện xấu, quả thật là địa điểm tốt để phi lễ thiếu nữ.

An Thế Trúc ngừng xe, không sốt ruột phi lễ cô, mà là hỏi: “Xuống dưới đi một chút nhé?”

Cố Thiển Thiển nghĩ, thế này ít nhất còn tốt hơn so với ngồi ngốc ở trong xe.

Ban đêm giữa tháng 9, khí hậu cực kỳ thoải mái, An Thế Trúc nắm tay Cố Thiển Thiển, đi lên trên núi, Cố Thiển Thiển nhìn nơi tay hai người giao nhau, anh nắm tay cô rất nhiều năm, lúc còn nhỏ, anh biết rõ cô chạy chậm, nên kéo cô chạy thật nhanh, lúc học tiểu học, anh luôn nắm tay cô đến trường, qua đường cái, sau khi lớn lên, anh nắm tay cô, miệng trào phúng kể lại trước đây cô phiền toái thế nào...

Nhưng Cố Thiển Thiển chưa từng cảm thấy rõ ràng như hôm nay, anh cùng cô bây giờ đã khác xưa!

Tay anh thật khô ráo ấm áp, thời tiết này nắm tay còn có chút nóng, nên trong lòng bàn tay có chút ẩm ướt, An Thế Trúc lại như trước không buông tay cô ra. Trên đường núi, có côn trùng kêu, chim kêu, có tiếng gió thổi nhẹ, có nhánh cây đong đưa, còn có giọng anh dễ nghe như nước suối mát lạnh.

“Mệt sao?” An Thế Trúc nghiêng đầu hỏi.

Cố Thiển Thiển xấu hổ, cô không thích vận động, nhất là trải qua ba năm học trung học nặng nề, mới leo một lát, đã bắt đầu thở dốc.

“Muốn anh ôm em, hay là muốn anh công em?”

Cố Thiển Thiển: “...”

Cô trầm tư, trước kia anh ôm cô, công cô không ít, vì sao bây giờ khi An Thế Trúc nói như vậy, lại làm cho cô tâm hoảng ý loạn?

“Anh ôm em đi.” An Thế Trúc đã muốn lại còn bảo cô lựa chọn.

“A...” Cố Thiển Thiển kêu nhỏ một tiếng, cô rất rối loạn, trước kia rất tùy tiện, tùy tiện đến mức để An Thế Trúc hết ôm lại nằm, bây giờ nếu cô nói từ chối, chẳng phải là có vẻ chột dạ?

An Thế Trúc ôm Cố Thiển Thiển tiếp tục leo lên trên, leo hơn mười phút sau, mới hơi hơi thở dốc, Cố Thiển Thiển nghĩ, thể lực của anh quả thật tốt. Giây lát Cố Thiển Thiển nghĩ đến làm thế nào để báo thù An Thế Trúc, cô sống chết ở trên người anh, cho anh mệt chết nha!

Đợi khi An Thế Trúc ôm cô đi đến đỉnh núi, mồ hôi đều nhỏ giọt lên tóc Cố Thiển Thiển, trong lòng Cố Thiển Thiển thích thú, An Thế Trúc đặt cô xuống một cái đình cổ, từ trong túi quần lấy ra một túi giấy, trải mấy tờ lên, sau đó tự mình ngồi lên.

Cố Thiển Thiển giương mắt nhìn, “Tôi ngồi ở đâu?”

An Thế Trúc đưa cho cô xem túi giấy vừa dùng hết, cố ý suy nghĩ vài giây, mới nói: “Em đành phải ngồi trên đùi anh vậy !”

Cố Thiển Thiển khẽ hừ một tiếng, âm thầm nói: Ngồi chết anh nha !

11. Chương 11: Nửa Đêm Đi Hẹn Hò

Cố Thiển Thiển mặc dù có ý nghĩ thông minh như là, dùng bộ móng ngồi mạnh thêm một chút lực, chợt nghe thấy An Thế Trúc cười khẽ, một tay anh từ sau lưng vòng lại, để ở trên sườn của cô, một tay kia nâng cong đầu gối của cô lên, thoải mái ôm cô ngồi.

Cố Thiển Thiển cả người cứng đờ, động đậy cũng không dám động, bởi vì tay An Thế Trúc để ở sườn gần ngay ngực cô, di chuyển lên trên một hai cm, có thể...

Cô hồi hận, cô hoàn toàn quên mình là nhân vật gì, mà An Thế Trúc là nhân vật gì.

An Thế Trúc điều chỉnh tư thế xong, đã đem tay ở sườn Cố Thiển Thiển sờ đến trên lưng, Cố Thiển Thiển cảm thấy an toàn rồi, xoay người, không được tự nhiên nói: “Tôi muốn đứng lên.”

“Ngồi ở trong lòng anh.” An Thế Trúc nhẹ nhàng từ chối đề nghị của cô. Cố Thiển Thiển há miệng thở dốc, đối với con người mặt dày, lại còn rất bá đạo này, Cố Thiển Thiển đã muốn giãy dụa, sau đó lại bị An Thế Trúc nhấn vào trong ngực làm một tiết mục cường hôn, mặt cô có chút nóng, nhụt chí, ôm thì ôm đi, dù sao cũng đã ôm nhiều như vậy rồi, cũng không phải là lần đầu tiên.

Cố Thiển Thiển nghĩ đến đành phải thành thật lại, hai người nghỉ ngơi một lát, sẽ đi xuống núi, hai phút đồng hồ sau, cô lập tức phát hiện, cô thật sự là suy nghĩ quá ít rồi!

Môi An Thế Trúc sao lại thế này? Hôn ở đỉnh đầu cô từ tóc rồi hôn đến cằm, Cố Thiển Thiển thử né tránh, giây tiếp theo đầu bị An Thế Trúc giữ chặt, sau đó nụ hôn của anh từ cằm rơi vào môi.

Đỉnh núi mặc dù có đèn đường chiếu sáng, nhưng cái đình nhỏ hẻo lánh này bên trong chỉ có ánh trăng sáng tỏ dưới bầu trời rơi xuống, đầu Cố Thiển Thiển bị nâng lên, cô mở to mắt, An Thế Trúc cũng mở to mắt, khuôn mặt tuần dật của anh trong bóng đêm có hình dáng mơ hồ, nhưng mắt anh lại sáng ngời tựa như một viên lưu ly tràn đầy đen bóng.

Anh dường như đang cười, đường cong đôi mắt nhu hòa như nước hồ mùa xuân, trong con ngươi của anh không có khí thế bức người, chỉ có tình cảm mềm mại.

Cố Thiển Thiển mạnh mẽ nhắm mắt lại, đôi mắt An Thế Trúc lại càng thêm rõ ràng hiện lên ở trong lòng của cô, ánh mắt đó tựa như có ma lực bất thường, làm cho cô bất tri bất giác khẽ mở môi, thẳng đến khi

đầu lưỡi của anh ở trong miệng của cô công thành đoạt đất, Cổ Thiển Thiển mới phản ứng lại, tâm tình hoang mang rối loạn, tựa như ở trong nháy mắt mất đi người trong lòng.

Cổ Thiển Thiển cảm thấy lưỡi mình như dư thừa, ở trong miệng mình tựa như mọi chỗ đều bị An Thế Trúc xâm chiếm, anh không ngừng dùng đầu lưỡi cuốn lấy lưỡi cô, Cổ Thiển Thiển tức giận lấy lưỡi mình cuốn lưỡi anh, sau đó lưỡi của cô liền bị An Thế Trúc cuốn vào trong miệng anh mút mát.

“A a a...”

Cổ Thiển Thiển khóc không ra nước mắt, lưỡi bị mút run lên, thu trở lại không được, thật lâu sau An Thế Trúc rốt cục buông môi cô ra, Cổ Thiển Thiển che môi mình, cảm giận trừng mắt nhìn An Thế Trúc, biểu tình cảm giận còn chưa duy trì được quá 2 giây, Cổ Thiển Thiển thấy kinh hoàng mắt choáng váng, ngực cô, bàn tay kia sao lại thế này?

Khi nào thì đã sờ lên ? Cổ Thiển Thiển cứng họng trừng mắt nhìn An Thế Trúc, “Anh... Anh...”

Tay An Thế Trúc cứ trắng trợn không kiêng nể như vậy mà chui vào áo trong của cô, Cổ Thiển Thiển không biết nên làm biểu tình như thế nào nữa, là kinh sợ quá độ hay là bị phản không hiểu.

Cổ Thiển Thiển nhin, sờ tay An Thế Trúc lại, An Thế Trúc nở nụ cười, bàn tay bị sờ lại liền dùng đầu ngón tay sờ mạnh lên da thịt mềm mại ở ngực cô.

Cổ Thiển Thiển vội vàng lấy thêm tay sờ lại, cuối cùng chỉ lộ sơn chi thảo* của An Thế Trúc không có cách nào khác nhúc nhích, Cổ Thiển Thiển còn chưa kịp tức giận, An Thế Trúc lấy đầu dựa vào đầu cô, trong giọng nói trầm tức đây ý cười: “Em luyện tiệp tay của anh sao? Sờ chặt lại nhanh như vậy ?”

*Lộc Sơn chi thảo: móng vuốt Lộc Sơn. Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng gian dâm tới lui chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý Phi hai vết xước do tay cào, Quý Phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực lại. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ “Lộc Sơn chi thảo” hình thành.

Cổ Thiển Thiển buông tay ra, ngay sau đó An Thế Trúc xoa nắn ngực của cô, xoa không nhẹ không mạnh, Cổ Thiển Thiển khóc không ra nước mắt sờ lại tay của An Thế Trúc, An Thế Trúc nở nụ cười, tiếng cười làm cho người ta hận không thể cắn một miếng.

Buổi tối lúc Cổ Thiển Thiển trở về ký túc xá, chợt dạ nên lên lút như kẻ trộm, trở về ký túc xá cô vội chui vào giường mình, đầu chôn vào trong ổ chăn, tìm trong lồng ngực đập mạnh làm cho cô hít thở không thông, cô còn chưa kịp suy nghĩ, đầu óc vẫn đang rối loạn, thì chuông điện thoại vang lên.

Vừa thấy tên người gọi trên màn hình điện thoại làm cho cô nghiêng răng nghiêng lợi, cô định tắt máy, nhưng, tắt máy An Thế Trúc nhất định sẽ gọi điện tới ký túc xá...

Cổ Thiển Thiển buồn bực tiếp điện thoại.

“Đã lên đến nơi chưa?”

“Đến rồi!” Cổ Thiển Thiển tức giận trả lời, anh ta đưa cô đến tận dưới ký túc xá, nhìn thấy cô lên lầu, còn phải gọi điện thoại tới hỏi một lần nữa.

An Thế Trúc “Ừ!” một tiếng, giọng nói trầm ấm từ trong miệng anh thông qua sóng điện thoại truyền vào tai Thiển Thiển, tựa như mang theo một loại mê hoặc người khác.

Cổ Thiển Thiển cảm thấy tai mình nóng nóng, hoang mang rối loạn khẳng khẳng nói: “Tôi tắt điện thoại đây, tôi muốn đi rửa mặt...”

“Ừ, ngủ ngon, mơ đẹp...”

Mơ đẹp?! Cổ Thiển Thiển ngẩng đầu làm một vẻ mặt ưu thương, cô kiên định cho rằng tối hôm nay nếu có mơ, nhất định là gặp ác mộng!

Trên thực tế, Cổ Thiển Thiển cũng không ngủ mơ, cô mất ngủ đến ba giờ sáng, sau đó lúc 3 giờ rưỡi gọi cho tên đầu số gây nên chuyện này – An Thế Trúc.

Anh hại tôi không ngủ được, anh cũng đừng mong ngủ!

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu?” Lúc An Thế Trúc nói câu đầu tiên còn mang theo giọng nói mơ màng vì đang ngủ bị đánh thức, lúc nói câu thứ hai đã tỉnh táo hơn phân nửa, câu cuối cùng mang theo giọng nói nghiêm túc.

Cố Thiển Thiển nói quanh nói co, cô không thể nói bởi vì trong lòng đang không bình thường, nên cố ý ép buộc An Thế Trúc.

“Tôi đang ở ký túc xá...” Cố Thiển Thiển chui đầu vào trong chăn, đem giọng nói đè lại rất nhỏ, rồi trả lời.

An Thế Trúc bình tĩnh lại, anh lười biếng ngồi ở trên giường, “Gặp phải ác mộng?”

Cố Thiển Thiển có lệ ừ hai tiếng, An Thế Trúc trầm mặc 2 giây, “Bây giờ anh tới đón em nhé?”

“Hả?” Mắt Cố Thiển Thiển choáng váng, 3 giờ rưỡi sáng sao?

“Cổng chính ký túc xá khóa rất...”

An Thế Trúc nở nụ cười, giọng nói vừa mới tỉnh trầm thấp mang theo vài phần thần thái sáng láng: “Dùng một thanh sắt là có thể xử lý!”

Cố Thiển Thiển lập tức nghĩ về một chuyện trước đây, khi đó cha mẹ Cố Thiển Thiển lại quảng cô đến nhà An Thế Trúc, Cố Thiển Thiển quên mang chìa khóa nhà, ngày hôm sau mới phát hiện sách giáo khoa quên ở trong nhà, An Thế Trúc mười tuổi gọi tới một anh trai thân thích, sau đó anh trai kia cầm thanh sắt, kim loại, màu bạc, mất vài phút đã mở được cửa nhà Cố Thiển Thiển.

Sau đó An Thế Trúc cũng học được chiêu thức ấy, không có việc gì lại đem cửa nhà mình, cửa nhà Cố Thiển Thiển làm thí nghiệm, làm hỏng mất vài cái khóa, cuối cùng bị mẹ An cầm chày cán bột đuổi đánh mới không dám làm nữa.

Nhưng từ đó An Thế Trúc cũng coi như luyện ra một tay phá khóa chuyên nghiệp, Cố Thiển Thiển buồn bực hỏi An Thế Trúc luyện cái này như thế nào, An Thế Trúc ra vẻ khinh thường cô rồi trả lời: “Có người ngu ngốc tự mình cũng có thể khóa mình trong toilet, còn muốn anh trèo cửa sổ cứu...”

Sau đó An Thế Trúc quả thật cũng dùng tới hai lần, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hãi, nhưng khi đó, Cố Thiển Thiển tuyệt đối không thể tưởng được, tương lai có một ngày, khuya khoắt An Thế Trúc chạy đến dưới lầu ký túc xá cô, dùng thủ đoạn mở cửa, quyến rũ cô,... hành vi này thấy dù sao cũng thấy giống, nửa đêm trèo tường cùng người gặp gỡ, giống như hái hoa tặc vậy?

“Chờ anh một lát, đến nơi sẽ gọi điện thoại cho em.”

Cố Thiển Thiển nhìn chằm chằm màn hình điện thoại hiện lên kết thúc cuộc gọi, tim đập âm âm, sinh ra một loại mong chờ quái dị, giống như cô muốn mong chờ như thế vậy...

Nhưng, khuya khoắt như vậy cùng người gặp mặt, Cố Thiển Thiển gọi điện lại cho An Thế Trúc, nặng nề nói: “Anh đừng đến...”

“Anh muốn gặp em.”

Cố Thiển Thiển nhấp môi dưới, tìm lại một lần nữa đập loạn nhịp.

“Lúc em cần anh nhất, anh xuất hiện trước mặt em đầu tiên, Tiểu Thiển, em có cảm thấy cảm động hay không?”

“Không có!” Cố Thiển Thiển thật đúng không cảm thấy cảm động, thấy nhiều hơn là không biết nói gì cùng bối rối.

An Thế Trúc cố ý thở dài: “Thật không có lương tâm!”

Tắt điện thoại, Cố Thiển Thiển không biết vì sao, mà tim đập quá nhanh, cô như không thở nổi, cô bò xuống giường, nương theo đèn đường ngoài cửa sổ mặc quần áo vào, lại chải tóc, cô che che ngực trái mình, muốn ức chế lại cơn tim đang đập kịch liệt, nhưng trong đầu lại bất chợt nhớ tới buổi tối khi ở đỉnh núi, An Thế Trúc vuốt ve ngực cô.

Tim đập càng thêm kịch liệt. Cố Thiển Thiển lại sờ sờ ngực mình, vì sao lúc cô sờ không hề có cảm giác gì, lúc An Thế Trúc sờ, cô cảm thấy cả người đều như bị bỏ vào không gian bịt kín mít, sắp sửa hít thở không thông mà chết vậy?

Hơn mười phút sau, Cố Thiển Thiển nghe thấy được tiếng xe phanh lại dưới lầu, cô còn chưa đến xem có phải An Thế Trúc hay không, điện thoại đã vang lên, Cố Thiển Thiển hoảng hốt luống cuống tay chân, vừa rồi mở điện thoại nói là muốn gọi cho An Thế Trúc, cô quên chưa điều chỉnh tiếng chuông điện thoại.

Cố Thiển Thiển cuống quýt nhận điện thoại, nhanh chóng đi ra cửa, mới đưa điện thoại tới bên tai nói: “Đã đến rồi sao?”

“Ừ, em xuống dưới đi.”

Thang ở túc xá Cố Thiển Thiển đã đi rất nhiều lần, nhưng không giống lần này, đi từng bước đều làm cho cô cảm xúc nhấp nhô, lại thấp thỏm lo âu, mấy lần muốn bỏ chạy.

Nhưng nếu bây giờ mà bỏ chạy, Cố Thiển Thiển tuyệt đối tin chắc rằng, An Thế Trúc dám đi lên bắt cô lại.

Cố Thiển Thiển xuống đến tầng một, cổng chính ký túc xá rộng mở, một bóng dáng cao to dựa ở cửa, mặt anh chìm trong bóng tối, mơ hồ không rõ, Cố Thiển Thiển không thấy rõ mặt anh, nhưng lại cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu trên người anh, anh im lặng giống như một con sông, mà cô tựa như một con cá sống trong dòng sông đó.

Cố Thiển Thiển đi đến bên người anh, ngẩng đầu, dù đã quen nhau rất lâu rồi, nhưng dường như đây là lần đầu tiên thấy anh rõ ràng đến vậy.

12. Chương 12: Đến Đây! Chúng Ta Cùng Tính Toán

“Anh năm nay 22 tuổi, dáng vẻ đẹp trai, dáng người tốt, thể lực mạnh mẽ, vài năm trước bắt đầu quản lý xí nghiệp của gia tộc, quản lý cũng không tệ lắm, năm ngoái cùng bạn góp vốn mở một công ty phần mềm, nghiệp vụ cũng đi vào quỹ đạo, năng lực kiếm tiền không cần lo lắng...”

Cố Thiển Thiển lần đầu phát hiện ra trí nhớ của mình lại tốt như vậy, anh đã từng nói câu đó, thế mà cô lại có thể nhớ lại một chữ cũng không quên, cô ngửa mặt nhìn anh.

Anh ta đẹp trai? Thật là không biết xấu hổ, tự biên tự diễn, không biết khiêm tốn mới là nhân mỹ đức của nước Z sao?

Dáng người tốt? Cái này nhìn qua cũng không tệ lắm, nhưng mặc quần áo cũng không thể xác nhận chính xác nha!

Thể lực mạnh mẽ? Điều này cô đã cảm nhận được đầy đủ, aiz, những lời này sao lại cảm thấy ý vị thâm trường như vậy nhỉ...? Nhất định là cô suy nghĩ nhiều.

Năng lực kiếm tiền không cần lo lắng...

“Đi thôi.” An Thế Trúc nắm tay Cố Thiển Thiển, lòng bàn tay của anh ấm áp mà khô ráo, Cố Thiển Thiển lại cảm thấy nóng lên một chút, cô trong lúc miên man suy nghĩ lấy lại tinh thần.

Lập tức mặt nóng rực lên, may mắn là trời tối, bằng không An Thế Trúc có thể phát hiện ra gương mặt của cô so với ánh bình minh còn đỏ hơn.

Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc kéo ra khỏi cổng ký túc xá, An Thế Trúc trở lại khép cổng ký túc xá vào, hai người nắm tay nhau đi về phía chỗ xe đậu ở đối diện.

Cố Thiển Thiển bởi vì tâm tư thiếu nữ của mình nên cúi đầu, lại ngạc nhiên phát hiện, bước đi của An Thế Trúc cùng bước đi của cô, thì ra lại hòa hợp như vậy, cùng nhau bước đi, cùng nhau bước xuống đất, cùng nhau nhấc chân,... tựa như đã diễn luyện nhiều năm.

Trong lòng Cố Thiển Thiển đối với anh cảm thấy xa cách bỗng nhiên tan thành mây khói, năng lực kiếm tiền không cần lo lắng nhiều, người lớn hai bên ở chung thật sự tốt, An Thế Trúc mặc dù có lúc hơi ác liệt một chút, nhưng đại đa số dường như đều đối tốt với cô?

Chỉ là mẹ An có phải sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên hay không?

“Đang nghĩ cái gì?”

An Thế Trúc mở cửa xe cho Cố Thiển Thiển, đem đầu Cố Thiển Thiển đang cúi nâng lên, thần sắc Cố Thiển Thiển kích động xoay qua, không dám nhìn vào mắt anh, nói: “Tôi, không nghĩ gì cả.”

Cố Thiển Thiển lên xe, mới giật mình kinh sợ, cô thế mà lại đi cùng An Thế Trúc? Buổi tối vừa mới phi lễ cô xong, lúc này cô lại chui đầu vào lưới.

Cố Thiển Thiển cố gắng bình tĩnh lại, hỏi: “Đi đâu?”

An Thế Trúc nâng cổ tay nhìn thời gian: “Chúng ta có thể đi lên núi ngắm mặt trời mọc, có thể đi xem phim điện ảnh chiếu đêm, có thể đi dạo trường học, cũng có thể về nhà ngủ...”

Cả đêm Cố Thiển Thiển không ngủ, bây giờ tinh thần cũng không được tốt lắm, loại chuyện ngắm mặt trời mọc và đi dạo trường học phí thể lực như vậy cắt bỏ, về nhà ngủ, nhưng lại cảm thấy khi An Thế Trúc nói lời này thì kiểu nói chuyện cùng ánh mắt, đều có vẻ mờ ám làm cho mặt cô đỏ rực, cắt bỏ!

“Vậy xem phim đi!”

Cổng trường đại học T bị bỏ lại phía sau, Cố Thiển Thiển nhìn chằm chằm bóng đêm ngoài cửa sổ, tâm tình nhấp nhô bất định cũng chậm chạp bình tĩnh lại, cô bỗng nhiên quay đầu hỏi An Thế Trúc: “Anh không buồn ngủ sao?”

Hơn nửa đêm không ngủ, còn chạy đến ký túc xá cô, tinh thần trông cũng thật tốt.

An Thế Trúc lười biếng trả lời: “Vốn rất mệt, nhưng vừa nhìn thấy em liền có tinh thần.”

Cố Thiển Thiển mím môi, loại chuyện này khiến cô thật không có cách nào để nói tiếp, tiếp tục quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Chẳng nhẽ mặt anh không đẹp bằng ngà tư tối om bên ngoài đường sao?”

Cố Thiển Thiển quay đầu nói: “Không biết xấu hổ!”

An Thế Trúc cười như không cười, hỏi: “Muốn ngắm cảnh đẹp thì nhìn anh đi?”

“Muốn ngắm cảnh đẹp cũng không thèm nhìn anh!”

“Thế muốn ngắm cảnh đẹp làm gì.”

Cố Thiển Thiển không nói gì, tuy rằng trước đây anh cũng rất không biết xấu hổ, nhưng khi nào thì không biết xấu hổ đến mức này?

Dù là 4 giờ sáng, nhưng ở trung tâm thành phố đèn đuốc vẫn huy hoàng như trước, đến rạp chiếu phim, An Thế Trúc mua cho cô một đồng lớn đồ ăn vặt cùng một bịch bỏng ngô, cầm theo nhiều thứ như vậy, An Thế Trúc vẫn có một dáng vẻ tao nhã bình thản như trước, còn đưa một bàn tay ra nắm lấy tay cô, Cố Thiển Thiển than thở nói: “Tôi cũng không phải trẻ con, đi chỗ nào cũng đều phải nắm tay.”

An Thế Trúc nắm tay cô, dừng lại nhìn cô cười: “Đã không còn là trẻ con, vậy chúng ta làm chuyện người trưởng thành làm đi...”

Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc cười đến sợ hãi, lập tức sửa lại: “Tôi còn là trẻ con!”

“Không còn nhỏ nữa...” Ánh mắt An Thế Trúc đảo qua ngực của cô, trả lời một câu hai ý.

Cố Thiển Thiển cảm thấy rằng mỗi một câu An Thế Trúc nói, đều một câu nhưng có nhiều nghĩa, cô không dám đoán, cúi đầu xuống, cũng không nói gì thêm.

Phim là do Cố Thiển Thiển chọn, là một bộ phim tình cảm cộng tác với nước M, Cố Thiển Thiển ôm bỏng ngô nhìn có vẻ ngon, An Thế Trúc lấy một viên bỏng quăng vào miệng, Cố Thiển Thiển đem bịch bỏng ngô đặt ở đầu gối đưa tới trước mặt An Thế Trúc, kinh ngạc nói: “Không phải là anh không thích ăn đồ ngọt sao?”

“Nhìn em ăn ngon như vậy, anh muốn ném thử.” An Thế Trúc đem bịch bỏng trả lại cho cô, “Anh tuy rằng không thích ăn đồ ngọt, nhưng cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào thì rất thích ăn...”

Cố Thiển Thiển quay đầu nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, làm bộ như không nghe thấy, An Thế Trúc nói gì, thật là không biết xấu hổ! Qua vài chục phút, nhân vật nam nữ chính trong phim hôn nhau, Cố Thiển Thiển nhìn chăm chăm hai người đang hôn nhau nhiệt tình trong màn hình, khóe mắt nhin không được liếc về phía An Thế Trúc, lại bị ánh mắt An Thế Trúc vừa vịn nhìn qua.

Cố Thiển Thiển cực kỳ xấu hổ giả vờ như đang thật sự xem phim, bịch bỏng đặt ở trên hai chân lại bị An Thế Trúc lấy đi, đặt ở bên cạnh, sau đó gương mặt của cô bị giữ lại, hơi thở đầy nam tính và sạch sẽ cùng hô hấp nóng bỏng xâm nhập vào các giác quan của cô, cánh môi mềm mại bao trùm lên.

Buổi chiếu phim đêm, phòng chiếu phim vốn không có nhiều người lắm, mà Cố Thiển Thiển và An Thế Trúc ngồi ở phòng chiếu phim tình nhân, Cố Thiển Thiển ngay từ đầu bước vào đã cảm thấy không ổn, nhưng xem phim một lát, An Thế Trúc ngồi bên cạnh cô cũng không làm gì cả, chỉ là khoác tay lên vai cô.

Lúc Cố Thiển Thiển bị hôn, 2 giây sau liền nhắm hai mắt lại, hết cách rồi nếu không nhắm mắt, cô sẽ bị ánh mắt An Thế Trúc thiêu đốt.

Cô vừa mới nhắm mắt, thân thể của cô đã bị An Thế Trúc ở bên cạnh đè lên, thẳng đến khi nằm ở trên sofa tình nhân.

Cố Thiển Thiển mở mắt ra, con mắt ở trong phạm vi hữu hạn lo lắng đảo quanh, xung quanh chắc là không có người, khụ, cô quan sát qua phía trước... , khụ, vì sao cô phải quan sát, vì đang bị An Thế Trúc phi lễ, sợ bị người khác nhìn thấy... Cố Thiển Thiển có một loại xúc động muốn che mặt chạy như điên, bình thường không phải nên hô to “Không muốn!” sao?

Cố Thiển Thiển bắt đầu thương tiếc nụ hôn đầu tiên của mình, nụ hôn thứ hai, nụ hôn thứ ba..., như vậy là không còn nữa, đợi An Thế Trúc buông môi của cô ra, Cố Thiển Thiển kịch liệt khiển trách hành vi của An Thế Trúc.

“Nụ hôn đầu tiên?” An Thế Trúc cười nhạo một tiếng, “Cố Thiển Thiển có phải trí nhớ của em không tốt hay không, nụ hôn đầu tiên của em hồi năm tuổi đã không còn!”

Cố Thiển Thiển trong nháy mắt sững sờ: “Anh có ý gì?”

An Thế Trúc khụ một tiếng, nhắc nhở nói: “Lúc em năm tuổi, chúng ta đã bắt đầu chơi trò chơi cô dâu chú rể...”

Cố Thiển Thiển nháy mắt u oán, cái gì mà trò chơi cô dâu chú rể, cô căn bản không muốn cùng anh ta chơi, mỗi lần đều là bị An Thế Trúc ép chơi, lúc đó, anh ta mới tám tuổi, tám tuổi đã biết chiếm tiện nghi của cô? Thật là không biết xấu hổ!!!

“Cái kia không tính!” Cố Thiển Thiển kiên quyết không chịu thừa nhận đó là nụ hôn đầu tiên.

“Không tính thì không tính, đúng rồi, lúc năm tuổi, em đáp ứng sau khi lớn lên sẽ gả cho anh.”

Cố Thiển Thiển: “...”

Cố Thiển Thiển nhin 2 giây rồi nghiêm túc mà kiên định nói: “Không nhớ rõ !”

An Thế Trúc cười cười, thật sự cũng không nghĩ đem trò chơi trước kia có thể làm cho Cố Thiển Thiển thừa nhận.

An Thế Trúc ung dung tiếp tục nói: “Không nhớ rõ thì không nhớ rõ vậy, lúc em tám tuổi, chúng ta đi bơi lội, em thiếu chút nữa chết đuối, anh vớt em từ trong nước lên, lúc ấy anh hô hấp nhân tạo, đây là nư hôn đầu tiên đi?”

Cố Thiển Thiển kịch liệt nghĩ, đây là tậ nạn từ bé cùng nhau lớn lên, chuyện của cô, anh ta đều rõ như lòng bàn tay, trong nháy mắt Cố Thiển Thiển không muốn thảo luận về chủ đề “Nư hôn đầu tiên” nữa, cô tuyệt đối tin tưởng, An Thế Trúc còn có thể sỏ ra vài chuyện, ít nhất cô cũng vừa nhớ ra một chuyện...

Cố Thiển Thiển không muốn thảo luận nữa, An Thế Trúc lại không tính chấm dứt như vậy: “Cố Tiểu Xuyên, lúc em tám tuổi anh đã cứu em, em tính báo đáp anh như thế nào?”

Cố Thiển Thiển: “...”

“Lúc em bốn tuổi, thiếu chút nữa bị bọn buôn người bắt cóc, anh cứu em về, em báo đáp anh như thế nào? Năm ấy em năm tuổi, em bị sặc, anh cõng em đi bệnh viện, em báo đáp anh như thế nào? Năm em sáu tuổi, tự khóa mình trong toilet, anh treo cửa sỏ cứu em ra, em báo đáp anh như thế nào?”

Cố Thiển Thiển khẽ nhếch môi, bị An Thế Trúc lấy câu “báo đáp” liên tục đập vào mặt, thật muốn hôn mê, Cố Thiển Thiển nhanh tay che miệng An Thế Trúc, An Thế Trúc cầm lấy tay cô đặt ở trên môi anh, hôn hôn, tiếp tục nói: “Đó là không nói chuyện ơn cứu mạng, từ nhỏ đến lớn, tiền tiêu vặt của anh toàn cho em mua đồ ăn vặt, bây giờ nên trả nợ đi?”

Cố Thiển Thiển: “...” Nói trước đây An Thế Trúc thường xuyên “bắt nạt” cô, Cố Thiển Thiển sau đó thông minh ra, vừa thấy An Thế Trúc chuẩn bị bắt nạt cô, liền khóc trước, mỗi lần biến thành An Thế Trúc đặc biệt buồn bực, sau đó đi mua đồ ăn vặt Cố Thiển Thiển yêu thích, đồ cô vui vẻ, An Thế Trúc hầu như mỗi ngày đều phải mua vài thứ như vậy, tiền tiêu vặt của anh...

Cố Thiển Thiển tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tiền tiêu vặt trước đây của An Thế Trúc hầu như toàn dành cho cô, Cố Thiển Thiển mất tự nhiên nói: “Cũng không phải tôi đòi anh mua ...”

Rõ ràng là vì anh chột dạ muốn đồ cô vui, tự quyết định, liên quan gì đến cô?

An Thế Trúc không để ý cô, nghiêm trang nói: “Đầu tiên chúng ta đính hôn, qua hai năm nữa lại kết hôn, tuy nhiên, bây giờ anh hy vọng chúng ta kết hôn luôn, chúng ta có thể đi Hong Kong kết hôn.”

Cố Thiển Thiển há miệng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn anh, này, này, cô đã không biết nên có biểu tình như thế nào rồi.

An Thế Trúc từ trong túi quần lấy ra một cái hộp nhưng nho nhỏ màu cà phê, Cố Thiển Thiển hoảng hốt theo dõi anh từ trong túi quần lấy một cái nhẫn kim cương, trơ mắt nhìn anh cầm tay mình đang giẫy dụa lên, đeo nhẫn vào.

An Thế Trúc nắm cổ tay Cố Thiển Thiển, vừa lòng nói: “Được rồi, trời sáng, anh sẽ thông báo cho cha mẹ em biết đầu tiên...”

13. Chương 13: Cảm Giác Của Cô Đối Với Anh

Cố Thiển Thiển nếu muốn cuộc đời tan vỡ và cuối cùng có thêm vài chuyện, thì nửa đêm không ngủ được đi xem phim với An Thế Trúc, tuyệt đối là đệ nhất.

Sau khi An Thế Trúc đeo nhẫn cho cô, Cố Thiển Thiển dùng sức tháo ra, nhẫn vướng lại ở đốt ngón tay, làm thế nào cũng không tháo ra được, An Thế Trúc ở một bên nhìn cô tháo nhẫn, cũng không ngăn cản.

Cố Thiển Thiển cố gắng năm phút đồng hồ sau, An Thế Trúc từ từ ăn bóng: “Tháo không được thì đeo đi.”

Cố Thiển Thiển nghe vậy nâng mi, cảm giận nhìn theo anh: “Anh rốt cuộc có ý gì?”

“Cầu hôn.”

Môi Cổ Thiển Thiển khẽ nhếch, kinh ngạc nhìn anh, An Thế Trúc thu lại vẻ lười nhác, kéo Cổ Thiển Thiển vào trong lòng, nhìn ánh mắt mơ hồ của cô, anh thở dài một tiếng, mới nâng mặt Cổ Thiển Thiển lên hỏi: “Cổ Tiểu Xuyên, em đối với anh một chút cảm giác cũng không có à?”

Trong đầu Cổ Thiển Thiển loạn thành một đoàn, với An Thế Trúc? Trước kia cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới, trước kia lúc 9 tuổi, cô với anh tựa như hai đứa trẻ con nghịch ngợm, khi nào ở cùng một chỗ đều ồn ào, tuy rằng An Thế Trúc thường xuyên trêu đùa cô, nhưng không thể phủ nhận anh cũng bảo vệ cô, chăm sóc cô, thậm chí có thể nói từ những chuyện cô nhớ lại, trước khi rời khỏi thành phố B, cô với An Thế Trúc ở cùng một chỗ, còn nhiều hơn so với cô ở cùng cha mẹ cô.

—Tôi là giải phân cách giữa quá khứ và hiện tại—

An Thế Trúc lúc biết Cổ gia muốn chuyển đến thành phố C, phụng phịu chạy tới hỏi cô: “Nhóc cũng muốn đi sao?”

Lúc ấy Cổ Thiển Thiển vừa thả chó cắn bạn của An Thế Trúc bị thương, lòng rất lo lắng, ước gì sớm rời khỏi đây một chút, liền nghiêm mặt hưng phấn nói: “Đương nhiên rồi!”

Cuối cùng cô còn bổ sung thêm một câu: “Về sau, không còn người bắt nạt tôi nữa!”

An Thế Trúc trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên kéo tay cô tràn ngập chờ mong nói: “Nếu nhóc không đi, về sau anh sẽ không bắt nạt em, em có thể ở nhà của anh, giống như lúc trước vậy...”

Cổ Thiển Thiển còn thật sự nghĩ nghĩ, nào có người không cần cha mẹ mình, đi ở nhà người khác, cô kiên quyết lắc đầu: “Không được!”

Sau đó An Thế Trúc đi luôn, mấy ngày cũng không đến tìm cô, ở trường học tình cờ gặp, anh ta cũng không thêm để ý cô, giống như hai người xa lạ.

Cổ Thiển Thiển cùng đa phần bạn học của mình tạm biệt, duy nhất An Thế Trúc là không có, cô cũng muốn tạm biệt An Thế Trúc, nhưng vừa nghĩ đến An Thế Trúc không thêm nhìn cô, cô cũng lười làm thân với anh ta, vài ngày sau Cổ Thiển Thiển đi theo ba Cổ mẹ Cổ đến thành phố C, hưng phấn được một ngày, tâm tình Cổ Thiển Thiển liền xuống dốc, cô nhớ An Thế Trúc.

Về sau không có người nắm tay cô qua đường, không có người mua đồ ăn vặt cho cô, không có người vừa cười nhạo cô lại vừa giúp cô chải đầu, nhưng mà, cô biết thành phố B và thành phố C cách xa nhau vạn dặm, cô rốt cuộc không được nhìn thấy anh nữa.

Đoạn thời gian đó Cổ Thiển Thiển vẫn thật lặng lẽ, mẹ Cổ nghĩ là do đổi nhà mới, khiến cô không quen, cô quả thật không quen, mỗi ngày đều gặp An Thế Trúc, Cổ Thiển Thiển cảm thấy thật phiền, nhưng vừa nghĩ đến về sau sẽ không còn được gặp lại anh nữa, cô làm cái gì cũng không vực nổi tinh thần dậy.

Thẳng đến khi An Thế Trúc gọi điện thoại đến cho cô: “Cổ Tiểu Xuyên, có phải nhóc nghĩ rằng đi thành phố C là có thể thoát khỏi bàn tay của anh hay không? Nghĩ cũng đừng nghĩ, về sau mỗi ngày đều phải gọi điện thoại cho anh! Nghe rõ chưa?”

Khuôn mặt nhỏ của Cổ Thiển Thiển buồn bực vài ngày, lập tức tinh thần lên cao: “Vì sao tôi phải gọi điện thoại cho anh?”

“Nhóc là người hầu của anh, đương nhiên phải cấp báo tình hình của nhóc cho anh!”

Mỗi ngày gọi điện thoại một lần, mãi cho đến năm ấy cô tốt nghiệp tiểu học, An Thế Trúc xuất hiện ở trong nhà cô, Cổ Thiển Thiển trong phút chốc cũng chưa nhận ra An Thế Trúc, ánh nắng rực rỡ từ cửa sổ rơi trên tóc anh, sườn mặt anh tuấn đẹp, hình dáng rõ ràng, anh ngồi ở trên sofa, cười nói với mẹ Cổ, nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay đầu lại.

Ở tuổi mười lăm đang là một thiếu niên, ánh mắt còn mang theo ngây ngô, ánh mắt anh như sao sáng, sáng rực rỡ, trên mặt mang theo nụ cười thanh cao và kiêu ngạo.

Cổ Thiển Thiển lúc ấy đã nghĩ: đáng vẻ thật đẹp, so với trợ giảng trường cấp hai gì đó, thì đẹp hơn nhiều.

Mẹ Cổ gọi một tiếng: “Thiến Thiến mau tới đây, còn nhớ anh Gậy Trúc hàng xóm trước kia không?”

Hai mắt Cổ Thiển Thiển choáng váng, đây là An Thế Trúc sao?

Cô và An Thế Trúc mỗi ngày đều gọi điện thoại, có khi còn có thể ở trên mạng nói chuyện phiếm chat video, nhưng loại chuyện này cô cảm thấy là một bí mật nhỏ của riêng mình, không nói cho ai, cho nên mẹ Cổ vẫn không biết hai người kỳ thật vẫn liên lạc.

Cô và An Thế Trúc thường xuyên chat video, nhưng..., An Thế Trúc cho tới bây giờ chưa cho cô nhìn thấy dáng vẻ của anh, nên khi anh tới, lúc đầu cô cũng chưa nhận ra được.

Ngay lúc đó cô cảm thấy đại khái là vui mừng, nhưng đã quen cùng anh cãi nhau, vì thế cô không mặn không nhạt “Dạ.” một tiếng.

Sau đó An Thế Trúc thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của cô, nghỉ hè hàng năm đều phải đến ở gần 1 tháng, Cổ Thiển Thiển phủ nhận với bạn mình về “bạn trai” An Thế Trúc, bạn tốt hỏi: “Vậy các cậu là quan hệ gì?”

Cổ Thiển Thiển khó xử, suy nghĩ thật lâu cũng không có cách nào đưa ra định nghĩa về quan hệ của cô với An Thế Trúc, cô vừa sinh ra, An Thế Trúc liền biết cô, bọn họ cùng nhau lớn lên, vẫn cãi nhau âm ỉ, hẳn tính là bạn tốt nhỉ? Nhưng cảm thấy cái từ này đặt ở trên người cô và An Thế Trúc thật kỳ quái.

Cô không có cách nào đưa ra định nghĩa về An Thế Trúc, nhưng bạn tốt nghe xong tự thuật của cô, định nghĩa rất chuẩn xác: “Đây không phải là thanh mai trúc mã sao?”

Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai (*)

(*) Lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai: nghĩa là chàng cưỡi ngựa trúc chạy đến, chạy vòng quanh giường đùa với mai xanh.

Câu thơ này rút ra từ bài thơ của Lý Bạch là bài Trường Can hành. Bài thơ này tả mối tình thơ ngây của chàng và nàng, cùng ngụ trong xóm Trường Can, thuở nhỏ luôn luôn nô đùa quần quít cùng nhau.

Ngay lúc đó mặt Cổ Thiển Thiển đỏ lựng lên, cãi lại vài câu.

Nhưng mà, nhưng mà, vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, cô và An Thế Trúc tuy rằng cùng nhau lớn lên, nhưng mà, nhưng mà...

Kết thúc 3 tháng nghỉ hè, Cổ Thiển Thiển có tâm sự của mình, nhưng chết cũng không thừa nhận cô và An Thế Trúc là loại quan hệ này, bọn họ chỉ là bạn tốt mà thôi! Ủ! Đúng vậy!

Năm thứ hai, cô rốt cục thu hoạch một đóa hoa đào Lâm Thanh, còn đang ở giai đoạn hảo cảm, An Thế Trúc đến gần, liền K.O(**) người ta, Cổ Thiển Thiển u oán.

(**) K.O: Knock Out

Lúc điền nguyện vọng thi đại học, An Thế Trúc như hổ rình mồi nhìn chăm chăm cô, Cổ Thiển Thiển hỏi: “Anh cũng không phải mẹ tôi, tôi sao phải nghe lời anh?”

An Thế Trúc cười cười, xoay người đi, chốc lát sau mẹ Cổ tìm Cổ Thiển Thiển tâm sự, sau đó Cổ Thiển Thiển điền nguyện vọng vào trường đại học An Thế Trúc đang học.

Cổ Thiển Thiển trong lòng buồn bực, An Thế Trúc tuy rằng không phải mẹ cô, nhưng tuyệt đối có thể tác động được mẹ cô, có anh ta ở đây, cô như đứa con nhặt được, thật sự là hâm mộ, ghen tị, hận.

—Tôi là giải phân cách giữa quá khứ và hiện tại—

“Cố Tiểu Xuyên, em đối với anh một chút cảm giác cũng không có sao?”

Trong vài phút Cổ Thiển Thiển nhớ lại hồi ức mười mấy năm, trả lời khẳng định: “Có!”

Trong đôi mắt An Thế Trúc tràn đầy ánh sáng lấp lánh, khoe môi gợi lên, chợt nghe Cổ Thiển Thiển nghiêng rằng nghiêng lợi nói thêm một câu: “Hâm mộ, ghen tị, hận!”

Mặt An Thế Trúc cứng lại vài giây, giọng nói cực kỳ bất đắc dĩ: “Ý anh nói không phải là loại cảm giác này!”

Cố Thiển Thiển tháo không được nhẫn, giọng điệu tất nhiên không tốt, biết rõ còn cố hỏi nói: “Vậy là cảm giác gì?”

Về mặt An Thế Trúc càng thêm bất đắc dĩ, thở dài một tiếng, môi chạm môi Cố Thiển Thiển, dừng lại một chút: “Em có cảm giác gì?”

“Cảm giác anh rất không biết xấu hổ.”

An Thế Trúc: “...”

Cố Thiển Thiển nhìn thấy mặt An Thế Trúc có loại thần sắc kinh ngạc rồi biến mất cực nhanh, trong lòng vô cùng đắc ý, còn chưa kịp đắc ý được 2 giây, cô đã bị An Thế Trúc nhấn trên sofa, nụ hôn mới lại hạ xuống, thật nóng thật kịch liệt.

Thật lâu sau, An Thế Trúc mới buông Cố Thiển Thiển thở hổn hển ra: “Em có cảm giác gì?”

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn anh, cố ý nói: “Tôi muốn gọi 110!”

Về mặt An Thế Trúc thản nhiên lấy điện thoại mình ra, quăng cho Cố Thiển Thiển: “Gọi đi!”

Cố Thiển Thiển: “...” Quả nhiên, muốn cho anh ta kinh ngạc không phải một chuyện dễ dàng.

Cố Thiển Thiển bắt lấy rồi quăng trả lại cho An Thế Trúc, hừ một tiếng, An Thế Trúc ôm cô đến trên đùi, không nói chuyện, Cố Thiển Thiển quay đầu tiếp tục xem phim, trên thực tế, nội dung phim căn bản không đi vào đầu cô.

Nửa ngày sau, An Thế Trúc bỗng nhiên ở bên tai cô nhẹ giọng nói một câu: “Anh thích em.” Anh tạm dừng vài giây, giọng nói tựa như có vài phần hồi hộp, “Em thích anh không?”

Ánh mắt Cố Thiển Thiển dừng ở trên nhẫn, nhin không được trào phúng: “Anh thích tôi, thì cầu hôn tôi luôn? Anh thích mọi người, thì cầu hôn mọi người à? Cũng hành động giống như vậy? Bắt buộc người ta đeo nhẫn cầu hôn?”

An Thế Trúc bị Cố Thiển Thiển không chút lưu tình nói mấy câu khiến im lặng, tay anh kéo gương mặt của cô gần sát mặt mình, về mặt trầm tĩnh và nghiêm túc hiếm thấy: “Là anh vừa rồi nói không rõ...”

“Không phải anh thích em, là anh yêu em. Cố Tiểu Xuyên, anh chỉ yêu một người, chỉ yêu một mình em, đây là lần đầu tiên anh cầu hôn, anh..., em chờ anh một chút.”

Cố Thiển Thiển choáng váng nhìn chằm chằm màn hình lớn, đợi An Thế Trúc đi ra khỏi phòng chiếu phim cô mới phản ứng lại, vừa muốn há miệng gọi anh trở về, anh đã biến mất ở cửa.

14. Chương 14: Lại Một Lần Nữa Cầu Hôn

Cố Thiển Thiển sờ sờ mặt mình, nóng quá, nhất định là rất đỏ, may là vì buổi tối nên tối như mực, cô nâng ngón tay lên, viên kim cương cực kỳ xinh đẹp, ở nơi tối như vậy, cũng hiện lên vài tia sáng loáng.

Cảm giác của cô đối với An Thế Trúc, khẳng định là có hâm mộ, ghen tị, cảm hận, cảm thấy anh thật không biết xấu hổ, anh cầu hôn rất có lệ, điều này người sáng suốt cũng thấy được, nhưng nói như vậy..., kỳ thật còn là vì đầu óc cô đang rất loạn.

N

ều cô đối với anh thật sự không hề có tình yêu nam nữ, vì sao khi nghe thấy “cô dâu nhỏ”, thì nhớ mãi không quên?

Anh chạm vào cô, cô cũng không ghét đến như vậy, kỳ thật nhiều hơn là vì bị anh đột nhiên nhanh chóng quấy rầy trận tuyến, bị anh làm cho tâm hoảng ý loạn.

Cố Thiển Thiển tâm hoảng ý loạn dần dần giảm xuống, cố gắng bình tĩnh nhìn chăm chăm màn hình, thẳng đến khi hơn hai mươi phút đồng hồ sau, An Thế Trúc ôm một bó hoa trở về.

Trong nháy mắt cô cảm thấy càng thêm tâm hoảng ý loạn.

An Thế Trúc đi đến trước mặt cô, từ trong túi lấy ra một cái hộp gấm, cực kỳ mạnh mẽ quỳ xuống.

Anh nhét hoa vào trong tay cô, mở hộp ra, lấy một cái nhẫn kim cương ra giống cái vừa nãy như đúc, kéo tay cô ra, đeo vào.

Sau đó anh nhẹ nhàng nắm tay cô, trịnh trọng nói: “Gả cho anh đi!”

Cố Thiển Thiển quét mắt qua ngón giữa ở tay trái, trên đó có hai cái nhẫn kim cương song song, tâm hoảng ý loạn và không biết nói gì.

Không phải hẳn là đồng ý mới đeo nhẫn vào sao? Nào có ai lại không quan tâm ý người ta thế nào đã đeo nhẫn vào, lại còn cầu hôn?

Cô yên lặng nghĩ: Để cho anh tiếp tục quỳ! Thật thích!

An Thế Trúc thấy thế, lại trịnh trọng lặp lại một lần nữa: “Gả cho anh đi!”

Cố Thiển Thiển khẽ hừ một tiếng, cực kỳ kiêu ngạo giơ cằm lên: “Không thêm!”

An Thế Trúc “Ồ” một tiếng, giọng nói kéo thật dài, sau đó tự mình đứng lên, bình thản ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào trong lòng: “Nghỉ đông chúng ta đi nước ngoài kết hôn được không? Thuận tiện hưởng tuần trăng mật luôn, đi nước Pháp mà em thích nhé.”

Cố Thiển Thiển không nói gì, cô căn bản là không đồng ý!!!

Lúc bình minh, Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc ôm vào trong ngực, ôm đến không mở được mắt, An Thế Trúc đề nghị về nhà, cô từ chối, sáng sớm mà về nhà họ An, mẹ An nhìn thấy, thì cô còn có mặt mũi nào nữa? An Thế Trúc đề nghị đưa cô về ký túc xá, cô lại từ chối, này... Bị bạn cùng phòng nhìn thấy, kỳ thật cũng không tốt đi? Còn không bằng giả vờ sáng sớm đã đi ra ngoài.

“Vậy đi khách sạn?”

Cố Thiển Thiển nghiêng đầu liếc anh một cái, đi khách sạn thuê phòng? Cùng anh ta? Cùng một người đàn ông mặt người dạ thú? Tỉnh lại đi! Đó không phải đưa bản thân đến miệng cho anh ta ăn sao?

Cô trầm mặc, hơn nửa đêm không ngủ được, cùng An Thế Trúc đi ra ngoài xem phim đêm khuya, cái hành vi này cũng không ổn tẹo nào, xem đi, nhẫn cũng đã đeo cho cô những hai cái.

“Ở khu Kim Hồ gần đại học T anh có nhà thuê, đi chỗ đó nhé?”

Cố Thiển Thiển đang buồn ngủ lập tức tỉnh một nửa, mấy ngày hôm trước cô còn nghe Ngôn Tĩnh nói, ở đại học rất nhiều đôi yêu nhau thuê nhà trọ ở gần trường ở chung, An Thế Trúc thuê nhà gần trường...

Cố Thiển Thiển bây giờ mới phát hiện, mình căn bản không biết tí nào về tình sử của An Thế Trúc, vài năm gần đây anh từng thích ai, từng ở bên ai, cho tới bây giờ cô chưa từng hỏi, mà cô ở trước mặt An Thế Trúc, tựa như một trang giấy trắng.

Cô bắt đầu hỏi thăm: “Sao trước kia không nghe anh nói qua?”

An Thế Trúc vô tình giải thích: “Anh cùng Trần Khải Sơn mở công ty phần mềm, khi công ty còn chưa thành lập, bọn anh thường xuyên ở căn nhà thuê kia.”

Cố Thiển Thiển “Ồ” một tiếng, “Vậy đi chỗ đó đi.”

Đi trên đường, cô nghĩ tiếp tục hỏi về tình sử của An Thế Trúc, nhưng... Vừa nghĩ đến vẻ mặt anh cười như không cười... Hay là thôi đi, còn không bằng về hỏi thăm Ngôn Tĩnh.

Đến khu phố Kim Hồ, Cố Thiển Thiển đột nhiên cảm thấy, tình cảnh này so với đi khách sạn thuê phòng thì cũng không tốt hơn bao nhiêu, vào cửa cô có chút mất tự nhiên hỏi: “Tôi ngủ ở đâu?”

“Ngủ phòng của anh.”

“...Vậy còn anh?” Trong lòng cô lại bắt đầu nhảy loạn.

“Cùng nhau ngủ, cũng không phải chưa từng ngủ trên một cái giường.” An Thế Trúc cười như có như không liếc cô một cái, “Yên tâm đi, trước khi kết hôn, anh sẽ không làm gì em...”

Cố Thiển Thiển cố trấn tĩnh đi vào phòng tắm rửa mặt, nhìn vào trong gương thấy mặt đỏ rực, vừa lấy nước mát vỗ lên trên mặt, cửa phòng tắm bị gõ vài cái, truyền đến giọng nói của An Thế Trúc: “Mở cửa, bàn chải đánh răng và khăn mặt.”

Cố Thiển Thiển cúi đầu mở cửa, nhận bàn chải đánh răng khăn mặt mới rồi mạnh mẽ khép cửa lại, cô ở trong phòng tắm cọ cọ lau lau hơn nửa ngày mới đi ra, An Thế Trúc hỏi: “Em muốn tắm rửa sao? Lát nữa anh bảo người ta lấy quần áo của em sang đây, trước cứ mặc quần áo của anh đã.”

Anh chỉ chỉ cái áo T-shirt rộng thùng thình trên giường.

Cố Thiển Thiển ngáp một cái, cầm lấy T-shirt, thần sắc mệt mỏi đi vào phòng tắm, cởi quần áo ra cô mới phát hiện anh đưa cho cô áo T-shirt, cũng không đưa cho cô quần lót! Ngã! Cho dù bây giờ cô giặt quần lót, cũng không mặc được ngay!

Bây giờ không thể đem quần áo đã cởi ra mặc lại được, vì luôn cảm thấy trên quần áo có mùi ở rạp chiếu phim, không sạch sẽ. Cô tắm rửa xong, cảm thấy càng thêm buồn ngủ, dùng khăn mặt giữ qua loa vào nước, cô ngó ra, tổn hơi thừa lời trừng mắt nhìn An Thế Trúc: “Không có quần lót!!!”

An Thế Trúc cười cười, giọng điệu trêu chọc: “Quần lót của anh, em muốn mặc hay không?”

“...” Cô im lặng 2 giây, than thở nói: “Chấp nhận vậy.”

Đợi cô tắm rửa xong đi ra, An Thế Trúc nhàn nhã nói: “Đưa em về nhà em không muốn trở về, đưa em về ký túc xá cũng không đi, đi khách sạn còn hơn tới chỗ này.”

Cố Thiển Thiển u oán liếc anh một cái, đi khách sạn? Cùng An Thế Trúc? Khẳng định anh ta sẽ đưa cô đi khách sạn An thị, còn không bằng trực tiếp cùng anh ta về nhà.

Cô ngáp một cái, đi đến giường, ngồi trên giường mới phát hiện ánh mắt An Thế Trúc nhìn cô có chút không thích hợp, cô không được tự nhiên kéo kéo áo T-shirt trên người, sau đó phát hiện bởi vì trên tóc nhỏ nước nên làm trước ngực thấm ướt một khoảng nhỏ, cái kia cương cứng lên, rất rõ ràng.

Cô mạnh mẽ chui vào trong chăn, trừng mắt nhìn An Thế Trúc một cái.

An Thế Trúc đi tới, đem cô túm lên: “Sấy tóc xong ngủ tiếp.”

Đợi sau khi An Thế Trúc đi phòng tắm tắm rửa, Cố Thiển Thiển mới hoả tốc đứng lên, sấy khô tóc, sau đó chui vào giường, dùng chăn quấn mình thành nhộng.

An Thế Trúc tắm rửa xong đi ra Cố Thiển Thiển đã buồn ngủ, anh cầm máy sấy đi vào phòng tắm sấy tóc xong, lên giường, đem bọc nhộng Cố Thiển Thiển, ôm vào trong lòng.

Buổi chiều Cố Thiển Thiển vừa tỉnh lại, mở mắt ra đã trông thấy gương mặt An Thế Trúc đang ngủ. Cô cầm giạ lay anh tỉnh: “Sao anh lại ôm tôi ngủ?”

An Thế Trúc không chút để ý quét mắt nhìn cô một cái, trước sau như một trả lời: “Tự em lăn vào trong lòng anh.”

Cố Thiển Thiển: “...” Dù sao mỗi một lần cùng anh ngủ, tỉnh lại đều bị anh ôm, cô cũng không xác định rốt cuộc có phải mình tự lăn vào trong lòng anh hay không, nhưng hôm nay không giống với lần trước, trên người cô mặc áo T-shirt, áo đã cuốn đến ngực, cô nhanh chóng đem áo rũ xuống.

Ăn xong cơm tối, lại ở trong trường học đi dạo một vòng, An Thế Trúc mới đưa cô về ký túc xá, trước khi đi, anh vô cùng lớn tiếng nói: “Buổi tối nếu ngủ không được thì gọi anh, gọi là đến ngay.”

Cố Thiển Thiển trở lại ký túc xá, Ngôn Tĩnh quay đầu lại hỏi: “Cả một ngày đều không thấy cậu, mình còn tưởng rằng cậu đã mất tích.”

“Ách...” Cố Thiến Thiến cười gượng một chút, tiến đến bên người Ngôn Tĩnh hỏi, “Chuyện đó, cậu có nghe nói trước kia anh ta có chuyện xấu gì hay không, bạn gái trước...”

Ngôn Tĩnh ngoáy lỗ tai, cười tủm tỉm hỏi: “Anh ta? Ai cơ? Cậu không nói rõ ràng, mình làm sao biết được là ai.”

“...An Thế Trúc!”

Ngôn Tĩnh cười ha ha, “Mình đã sớm hỏi thăm qua, đổi lại người theo đuổi An học trưởng còn nhiều hơn, An học trưởng mỗi lần đều nói mình đã có bạn gái, nhưng cho tới bây giờ chưa ai nhìn thấy cô bạn gái đó, vì thế không có người nào tin nha”.

Cố Thiến Thiến bỗng nhiên nhớ tới, mỗi lần anh đến thành phố C, không e dè mà luôn tỏ vẻ, anh là bạn trai của cô, nhưng khi đó, cho tới bây giờ cô cũng không đáp lại.

Cô ngẩng nhìn ngón tay mình, “Ai daaaaa...” kêu một tiếng, buổi sáng khi tắm, cô tháo nhẫn xuống, đặt ở trong phòng tắm, lúc đi lại quên cầm đi.

“Làm sao vậy?” Ngôn Tĩnh bị cô kêu cả kinh làm cho hoảng sợ.

“Quên đồ ở... Ách...” Cố Thiến Thiến bỗng nhiên phản ứng lại, cô giống như không đồng ý lời cầu hôn của An Thế Trúc, cho nên vừa vặn trả lại nhẫn cho anh!

Ngày hôm sau là thứ Sáu, sáng sớm An Thế Trúc gọi điện thoại cho cô, gọi cô rời giường chạy bộ ăn sáng, Cố Thiến Thiến nhìn theo mặt anh, còn thật sự phân tích, bây giờ hai người rốt cuộc tính là quan hệ gì.

Người yêu?

Nhưng anh cũng chưa đề cập là kết giao, bỗng nhiên đã cầu hôn.

Vị hôn phu?

Cố Thiến Thiến bị cái ý tưởng này làm cho , cô cũng không đáp ứng lời cầu hôn của anh, tối hôm qua cô lại ngủ thật trể, ban ngày ngủ cả một ngày, buổi tối cô tất nhiên có chút không ngủ được, suy nghĩ đến nửa đêm, trong đầu dường như càng rối loạn.

Như theo lời anh nói, các phương diện của anh đúng là không thể soi mói, là một người để kết hôn vô cùng tốt, nhưng mà... Tuổi cô còn nhỏ, đã kết hôn sớm như vậy... Hơn nữa, cô cảm thấy cô và An Thế Trúc dường như quá nhanh, hơn nửa tháng trước vẫn bình thường, hơn nửa tháng sau đột nhiên biến thành một loại hình thức khác, cô còn chưa hiểu được cô có cảm giác gì với An Thế Trúc.

Còn An Thế Trúc có cảm giác gì với cô?

Cô cắn ống hút sữa đậu nành, phiền não hỏi: “An Heo Nhỏ, rốt cuộc anh coi tôi là gì của anh?”

15. Chương 15: Sách Lược Của Cố Tiểu Thiến

An Thế Trúc liếc cô một cái, không đáp hồi lại: “Em nghĩ là thế nào?”

Cố Thiến Thiến rất phiền điểm này của An Thế Trúc, trước đây luôn ỷ vào anh ta lớn hơn so với cô, luôn ra vẻ kiêu căng cùng thái độ giáo huấn, sau khi anh ta lớn lên, cái loại kiêu căng này bị anh ta dấu đi, nhưng dung nhập vào trong người, một chút cũng không thay đổi, đợi sau khi cô lớn lên, chung quy cô mới biết, đức hạnh này của anh ta gọi là bức ép.

Cố Thiến Thiến ở trước mặt anh, cũng không chiếm được tí ưu thế nào, trừ bỏ dựa vào khóc, khóc là một ưu thế, nhưng bây giờ, cô cũng không thể giống như trước đây, không có mặt mũi khóc cho anh ta nhìn đi?

Cô hừ một tiếng, nói: “An Heo Nhỏ, không phải là anh không tìm được bạn gái nên lấy tôi gộp đủ số chứ? Chúng ta quen thuộc thì quen thuộc thật, loại chuyện này tôi không làm đâu.”

“Anh với em rất quen thuộc sao?” Anh không chút để ý cắn bánh bao, cảm giác đó hoàn toàn không giống như là ăn bánh bao, mà là ngồi ở nhà hàng Pháp ăn đồ cao cấp.

Cố Thiển Thiển bị anh hỏi vặn lại nói không nên lời, cho dù cô từng nói vài lần là mình với anh ta không quen thuộc, người đàn ông này có thêm để ý không chứ? Cô lập tức lấy lời nói anh từng nói lúc ấy, thấp giọng phản bác, “Quả thật là không quen thuộc, chỉ là hôm kia chúng ta còn ngủ trên một cái giường đấy.”

An Thế Trúc cười đến ý vị thâm trường: “Em nhớ rõ là tốt rồi.”

Cố Thiển Thiển: “...”

Vì sao lúc An Thế Trúc lấy lời này vặn lại cô, cô nói không ra lời, khi cô lấy lời này vặn lại anh ta, anh lại một lần nữa vặn lại khiến cô không còn lời nào để nói.

Cô kịch liệt nghĩ, đây là chỉ số thông minh khác biệt, không đề cập tới chuyện trước đây, lịch sử đen tối, chỉ là cô ở trước mặt anh, bị động như vậy, cô không muốn cùng anh ta...

Bằng không, về sau chẳng phải là bị bắt nạt cả đời?!

NO!!!

Vẫn là Lâm Thanh tốt, vừa thấy về sau chính là sẽ bị cô bắt nạt.

Ăn xong bữa sáng, Cố Thiển Thiển ra một quyết định, muốn tận lực rời xa An Thế Trúc, diệt hết nhuệ khí của anh ta cũng rất tốt, đừng bày dáng vẻ mọi chuyện đã thành.

Chỉ là An Thế Trúc vừa đưa cô đến dưới lầu phòng học, bỗng nhiên từ trong túi quần lấy ra một cái hộp gấm, trán Cố Thiển Thiển nổi gân xanh giật giật một cái, sẽ không phải như cô nghĩ chứ?

Anh vô cùng thuần thực đeo nhẫn vào ngón tay cô. Thật ra Cố Thiển Thiển muốn giẫy dụa, nhưng khi An Thế Trúc cầm lấy ngón tay cô, khí định thần nhân nói: “Em kêu đi, có muốn anh ở trước mặt mọi người cầu hôn em hay không?”

Đeo xong, anh mỉm cười nói: “Lần sau lại để cho anh nhìn thấy em tháo nhẫn xuống, anh nhìn thấy một lần thì sẽ cầu hôn thêm một lần.”

Cố Thiển Thiển: “...”

...

Cô ưu thương ngồi ở phòng học, nhin nửa ngày, vẫn không tháo xuống, cùng Ngôn Tĩnh lên án về hành vi cường đạo của An Thế Trúc một chút.

Ngôn Tĩnh nghe thấy cảm cũng nhanh rút xuống, kích động hỏi: “Vậy khi nào thì hai người kết hôn?”

Cố Thiển Thiển cắn răng lên án mạnh mẽ Ngôn Tĩnh tam quan bất chính(*): “... Đây là cường bạo thiếu nữ nhà lành! Đây là bức hôn! Chừng nào thì cậu cũng hóa thân thành chó săn của thế lực ác?”

(*)Tam quan bất chính: Tam quan gồm thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan; “tam quan bất chính” là hệ tư tưởng cải cách lại những quan niệm cũ về thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan dưới cái nhìn Mát Xít ở Trung Quốc.

Ngôn Tĩnh lập tức ra vẻ người từng trải khuyên giải: “Đàn ông tốt cần phải nắm chặt!”

Vấn đề là, anh ta là đàn ông tốt sao? Cố Thiển Thiển lại một lần nữa đau lòng vì mình trước đây đã bị bắt nạt, cùng cảnh ngộ bây giờ bị ăn gắt gao, Ngôn Tĩnh im lặng 2 giây, từ trong ngăn kéo lấy ra một quyển sách, đồng tình nói: “Đọc quyển truyện này, cậu xem có thể học được chút kinh nghiệm hay không?”

Cố Thiển Thiển nhận quyển truyện vừa thấy tên truyện: Nhà có hân thê.(*)

(*) Nhà có hân thê: Một truyện khác cũng của tác giả Bạc Hân Khinh Y Thấu. Mọi người có thể tìm đọc nếu muốn

Cô đọc một lát xong, có chút ưu thương hỏi: “Bây giờ mình đi học Taekwondo còn kịp không?”

Ngôn Tĩnh nghĩ nghĩ, giọng nói càng thêm đồng tình: “Ước chừng là không kịp, nếu không cậu cũng học người ta mặt tê liệt? Ít nhất ở phương diện đấu võ mồm đã thua, bất luận anh ấy nói cái gì, cậu cũng làm mặt tê liệt cho anh ấy xem?”

Giữa trưa An Thế Trúc tìm cô đi ăn cơm, dọc theo đường đi Cố Thiển Thiển cũng chưa lên tiếng, nếu không nghiêng đầu ngắm phong cảnh, thì cũng là cúi đầu nhìn đường, dù sao thì cũng coi An Thế Trúc là không khí.

“Em làm sao vậy?”

Cố Thiển Thiển cúi đầu đếm gạch ô vuông, bỗng nhiên cổ tay bị anh nắm lấy, Cố Thiển Thiển cũng không hất tay anh ra giống như trước, anh ta thích nắm, dù sao cả ngực cũng đã sờ soạng, cô còn sợ nắm tay? Cô như trước cúi đầu đếm gạch ô vuông, trong lòng thầm nghĩ, cho anh ép buộc tôi này! Tỷ không quan tâm người!

Đầu cô bị anh giữ lại cảm bị nâng lên, anh nhìn mi, ánh mắt sắc bén quét qua quét lại vài lần trên gương mặt của cô.

“Dì cả mẹ đến à?”

“Khụ khụ khụ...” Cố Thiển Thiển thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình mà chết, cô trừng mắt nhìn An Thế Trúc một cái, ngoài canteen người đến người đi, An Thế Trúc cũng không truy cứu nhiều như vậy, anh kéo cô lên tầng hai canteen, Cố Thiển Thiển nâng cằm, đợi An Thế Trúc mua đồ ăn trở về.

Một lát sau, anh bưng một cái khay to trở về, Cố Thiển Thiển liếc mắt một cái thấy được có một bát cháo gan heo táo đỏ.

Anh đẩy cháo đến trước mặt cô, lại đẩy cà rốt hầm thịt bò đến trước mặt cô, khác nhau đó chính là đồ ăn cô thích ăn, Cố Thiển Thiển liếc anh một cái, anh hỏi: “Bụng đau không?”

Lúc buổi sáng cô nghĩ tất cả đều là chuyện anh bắt nạt cô thế nào, kỳ thật anh ta cũng vẫn thật sự chăm sóc cô, Cố Thiển Thiển rầu rĩ nói: “Tôi chưa có tới.”

“Ừ, anh biết.” An Thế Trúc không chút sợ hãi nói, đổi lại đến phiên Cố Thiển Thiển kinh ngạc, vậy hóa ra khi nào dì cả mẹ cô đến cũng biết? Cô bỗng nhiên có loại cảm giác không đành lòng nhìn thẳng.

“Vậy anh còn mua gan heo?” Cô ghét nhất gan heo.

An Thế Trúc thôi cười: “Ít nhất em cũng trừng mắt nhìn anh một cái.”

Cố Thiển Thiển cảm thấy sự thật dạy cho cô một đạo lý, khi cô ở cùng An Thế Trúc, chỉ số thông minh quyết định địa vị. Vì thế, cô lại không muốn để ý đến anh ta, cô đẩy bát cháo đỏ ra, quyết định muốn đem im lặng là vàng tiếp tục phát huy.

An Thế Trúc mím môi nhìn cô, trên mặt thông dong, trong lòng lại vô cùng phiền chán, trước kia tâm tư của Cố Thiển Thiển hết sức dễ đoán, nhưng mà từ lúc sau khi quan hệ của bọn họ phát sinh biến hóa, bây giờ càng ngày anh càng không rõ rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì.

Anh liếc mắt nhìn cô một cái, cô dùng chiếc đũa không chút để ý chọc chọc cơm trong bát, tựa như không có chút thêm ăn nào.

Cứ như vậy mà không thích anh sao? Anh giữ cô hơn mười năm, cô chẳng lẽ không có một chút cảm giác sao? Hay là vì rất đột ngột, nên trong lúc nhất thời cô không tiếp thụ được?

Ánh mắt của anh trầm xuống, mặc kệ cô thích cũng tốt, không thích cũng được, cô đều là của anh.

...

Buổi chiều, Cố Thiển Thiển và Lâm Thanh ở lễ đường lớn tập luyện tiết mục ở tiệc tối chào đón sinh viên mới, năm giờ An Thế Trúc gọi điện thoại không có người nhận, gọi tới ký túc xá Cố Thiển Thiển, được Ngôn Tĩnh báo cho biết, anh vừa đến lễ đường lớn, đã trông thấy Cố Thiển Thiển và Lâm Thanh đang đứng ở bên cửa sổ nói chuyện gì đó, ánh chiều tà rơi trên sườn mặt và tóc cô, dưới tầng ánh sáng nhạt, cô đứng đối diện với chàng trai kia, cười đến vô cùng xinh đẹp.

An Thế Trúc lặng im vài giây, hai tay nhét trong túi quần, nhìn chăm chăm.

Cũng thật can đảm, coi anh là người chết sao?

Anh đi ra chỗ cô, Lâm Thanh phát hiện ra anh trước, sau đó Cố Thiển Thiển cũng nhìn thấy anh lại đây, ý cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến mất sạch sẽ.

Tầm mắt An Thế Trúc dừng ở trên ngón tay cô, không có nhẫn.

Anh cười cười với cô, từ trong túi quần lấy ra một cái hộp gấm tơ lụa, ở trong lòng bàn tay thường thức. Trong nháy mắt Cố Thiển Thiển cảm thấy cả người đều rối loạn, không phải anh ta mua cả một tá nhẫn chứ? Cô nhìn xung quanh lễ đường lớn một chút, anh ta sẽ không ở trước mặt công chúng cầu hôn chứ? Chuyện này, An Thế Trúc tuyệt đối làm được, nhưng lại sẽ dùng phương thức quỳ gối tao nhã ôn nhu.

“Lại đây.” Hộp gấm tơ lụa trên ngón tay thon dài của anh, hết sức rõ ràng.

Nếu An Thế Trúc thật sự không biết xấu hổ cầu hôn... Cô sẽ từ chối!

Bị cô từ chối, An Thế Trúc có xấu hổ không? Cố Thiển Thiển có thể khẳng định, anh sẽ là một người như không có việc gì xảy ra. Còn cô, tất cả mọi người đều biết, sau đó cô chỉ muốn đào cái hố chôn mình luôn.

Cố Thiển Thiển yên lặng đến trước mặt anh. Kỳ thật, cô và anh ta dễ dàng phân cao thấp như vậy, trừ chỉ số thông minh, còn bởi vì anh ta thật sự không biết xấu hổ!

Không thể không nói, Cố Thiển Thiển không thể mặt dày như cái người kia.

An Thế Trúc đem hộp gấm tơ lụa cất vào trong túi quần, nắm tay cô, mười ngón đan xen.

Anh nghiêng đầu cười dịu dàng với cô, sau đó nói: “Buổi tối chúng ta về nhà ăn cơm, mẹ anh nói muốn dẫn em đi dạo phố.”

Cố Thiển Thiển nhìn Lâm Thanh một cái, cô cảm thấy cô cùng Lâm Thanh, hoàn toàn đã xong.

16. Chương 16: Lại Bị Bẫy

An Thế Trúc một đường kéo cô rời khỏi lễ đường lớn, anh giống như nhân vật phong vân vậy, đi đến chỗ nào cũng có thể mang những ánh mắt nhìn theo, Cố Thiển Thiển thật ra muốn giãy dụa, muốn bỏ tay anh ra, nhưng trước công chúng, cho dù cô không tình nguyện như thế nào đi chăng nữa, cũng không muốn cố ý đá đi mặt mũi của An Thế Trúc, tốt xấu cũng có tình cảm nhiều năm như vậy, cô cũng không muốn để cho anh khó xử.

Vừa rời khỏi lễ đường lớn, nhìn xung quanh không có người chú ý đến bọn họ, cô bắt đầu rút tay mình về, An Thế Trúc nắm chặt lại, liếc mắt nhìn cô một cái.

Cố Thiển Thiển bỗng nhiên bị anh liếc mắt nhìn một cái không hiểu sao lại thấy có chút chột dạ, kỳ thật lúc chiều cùng Lâm Thanh ở chung, cô đã cảm thấy có chút chột dạ, chỉ là sau đó còn thật sự tập luyện, vẫn chỉ thảo luận chi tiết biểu diễn, chút chột dạ ấy cũng từ từ không còn nữa, cô mất tự nhiên rồi tầm mắt.

An Thế Trúc kéo cô đến trước xe, liền buông lỏng tay cô ra, Cố Thiển Thiển vừa thấy xe của anh trong lòng cũng không xoay chuyển, đứng ở một chỗ không nhúc nhích, An Thế Trúc lên xe, kéo cửa kính xe xuống dưới, không mặn không nhạt nói với cô: “Không muốn đến nhà của anh? Tự mình gọi điện thoại cho mẹ anh đi.”

Sau đó...

Anh ta liền bỏ rơi cô, tự mình lái xe đi rồi.

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn, lấy tay phẩy phẩy bụi đất ở đuôi xe vừa đi qua, nhìn bóng xe An Thế Trúc đi xa, trong lòng nhất thời phức tạp cũng không biết hình dung như thế nào.

Anh ra vẻ tức giận? Cố Thiến Thiến đổi lại không cảm thấy áy náy, nhưng trong lòng vẫn có chút cảm giác không nói nên lời.

Cô đứng một lúc, đành đi ra khỏi cổng trường, cô đương nhiên không thể gọi điện thoại cho mẹ An nói mình không đến, bây giờ tài xế miễn phí đi rồi, cô đành phải tự mình đi bộ ra khỏi trường học, ngồi xe bus trở về.

Cô vừa đi, vừa ở một bên khiển trách An Thế Trúc lòng dạ hẹp hòi, đến bến xe, Cố Thiến Thiến buồn bực nhìn bên có một đám người, học sinh đợi xe bus, hôm nay chính là thứ Sáu, cô yên lặng tính, ít nhất còn phải bảy chiếc xe nữa đi qua, mới có thể đến xe cô.

Cô lại ở trong lòng khiển trách An Thế Trúc lòng dạ hẹp hòi.

Chờ cũng là chờ, cô lấy điện thoại vào vài trang web cảm thấy hứng thú đọc, đang đọc, trước mặt bỗng nhiên có một chiếc xe đến đây, cô ngẩng đầu nhìn, thấy không phải là xe bus, lại cúi đầu nghịch điện thoại, chỉ là mắt của cô vừa nhìn màn hình, lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Xe này nhìn thật quen mắt.

An Thế Trúc hơi trầm mặt xuống nhìn chằm chằm cô: “Lên xe!”

Cố Thiến Thiến nhận ra chủ xe, còn muốn giả vờ không phát hiện, không nghe thấy, dù sao cô cũng không phải ngồi xe của anh ta mới về được, vừa rồi quãng cô ở ven đường, bây giờ muốn gì? Cô cũng có lòng tự trọng! Nhưng mà câu tiếp theo của An Thế Trúc, đã gọi tên của cô, trong giọng nói dường như mang theo lạnh lẽo.

Trước mặt mọi người... Cô nhin.

Cô yên lặng đóng mạnh cửa xe, cửa xe như muốn rớt ra, sau đó liếc anh một cái. Cố Thiến Thiến vẫn cảm thấy, An Thế Trúc so với cô cùng lắm thì hơn mấy tuổi, lại là từ nhỏ cùng lớn lên, cho nên luôn không thể hiểu nổi, rõ ràng hai người đều ăn đồ ăn giống nhau lớn lên, rõ ràng hai người học cũng giống nhau, vị trí hoàn cảnh cũng không khác nhau lắm, vì sao lại khác biệt lớn như vậy?

Anh hơi trầm mặt xuống, làm cho cô đang không hiểu chuyện biến thành phải cẩn thận.

“Nhấn đâu?” Anh đột nhiên hỏi.

Nhấn đương nhiên là vì nguyên nhân nào đó, bị cô tháo xuống. Cô chột dạ đáp: “Tôi... Giữa trưa giặt quần áo, không có cách nào đành phải tháo xuống.”

An Thế Trúc từ trong túi quần lấy ra cái hộp ở lễ đường lớn đã uy hiếp cô, vứt cho cô: “Đeo vào!”

Cố Thiến Thiến yên lặng mở hộp ra, nhin không được muốn hỏi anh ta rốt cuộc đã mua bao nhiêu cái vậy. Sau khi cô đeo nhẫn vào, bỗng nhiên tỉnh ngộ, rốt cuộc trong lòng cô chột dạ cái gì? Cô không chấp nhận thân phận của anh ta, cô cho dù mập mờ với Lâm Thanh cũng không liên quan đến anh ta chứ? Huống chi cô cũng không mập mờ gì, chỉ là luyện tập bình thường!

Cô nhìn chằm chằm ngón tay, trên đó không thể bỏ qua chiếc nhẫn sáng bóng, nhin không được nghĩ mình uống nhầm thuốc gì mà đầu óc động kinh, thế mà lại chủ động đeo nhẫn vào.

Cô lại liếc anh một cái, vậy mới phát hiện trên ngón tay anh đặt ở tay lái, chiếc nhẫn lóng lánh, là nhẫn nam cùng một loại với nhẫn kim cương trên ngón tay cô.

Cố Thiến Thiến bỗng nhiên cảm thấy hô hấp trong xoang mũi như thiếu không khí, giống như có cảm xúc không rõ lan tràn, sau đó nhiệt độ tăng lên.

Hai mắt cô nhìn chằm chằm phía trước, hình ảnh vào trong võng mạc nhưng không vào trong đầu óc cô, đầu óc của cô bây giờ như ngũ vị tạp trần, không ngừng hiện ra những đoạn trí nhớ liên quan đến An Thế Trúc.

Mới trước đây, cô bị anh làm cho khóc, bị mẹ An dùng chày cán bột đuổi theo chạy loạn xung quanh, lúc chạy loạn, còn không quên dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô.

Cha mẹ cô không có ở nhà, giọng nói anh trào phúng, lại nói xấu rằng, đứa bé không có người nào cần, chỉ có thể ở nhà anh ta, sau đó nhắc nhở Cố Thiến Thiến, phải cả đời cảm kích loại tình cảm thu dưỡng của anh ta.

Khi đến trường, tài xế đưa cô và anh đến cổng trường, anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô đưa cô đến phòng học, khi tan học, anh lại đứng giờ tới đón cô, mà cô đeo túi sách ở trước cửa phòng chờ anh.

...

Mãi cho đến khi đến Tỉnh Thủy Viên, cô vẫn còn đắm chìm trong hồi ức, thẳng đến khi An Thế Trúc dừng xe lại, cô mới hồi phục tinh thần lại, cô xuống xe, ở cửa gara chờ anh, anh đậu xe xong, khi đi ra trông thấy cô, khuôn mặt tuần tú yên lặng tựa như hòa một chút.

Vừa vào cửa, Cố Thiến Thiến chào hỏi mẹ An, sau đó đã bị mẹ An giữ lại phòng bếp, hỏi cô ở trường học thế nào, có quen không, Cố Thiến Thiến trả lời, mẹ An bỗng nhiên vui mừng kêu một tiếng, ánh mắt dừng ở trên ngón tay cô, ha ha nở nụ cười: “Thằng nhóc này động tác thật nhanh! Các con tính thế nào? Đầu tiên dính hôn chứ? Di gọi điện thoại cho ba mẹ con trước, thương lượng một chút...”

Mẹ An nói xong thì buông đồ trong tay xuống, nhanh chóng rửa tay đi gọi điện.

Cố Thiến Thiến há miệng thở dốc, muốn giải thích gì đó, không đợi cô kịp nghĩ ra, mẹ An cả tạp dề cũng chưa cởi, đã hấp tấp rời khỏi phòng bếp.

Cô vô lực ôm trán, trong đầu chỉ có một ý niệm trong đầu: Không nghĩ ra là lại bị An Thế Trúc bắt!!!

Cô còn ở phòng bếp nghiêng răng nghiêng lợi, trong phòng khách đã truyền đến tiếng cười to lanh lẹ của mẹ An, thế này cô mới nhanh chóng tỉnh ngộ, bị mẹ An thông báo cho cha mẹ cô, đây mới là tệ nhất.

Cô càng thêm buồn bực, thêm rơi lệ đầy mặt, thêm bi thương... Tóm lại, chính là ừ ừ, trong lòng vô cùng đau khổ đi ra khỏi phòng bếp, An Thế Trúc nghênh ngang ngồi ở trên sofa xem TV, trông thấy dáng vẻ này của cô, mỉm cười với cô.

Mắt Cố Thiến Thiến nhìn mẹ An cười toe toét, từ nội dung đối thoại, hơn phân nửa chính là đang nói chuyện với mẹ Cố, lúc ban đầu, hai người tựa như đều đang dốc sức khen ngợi con cái đối phương, ví dụ như mẹ An khen cô, hiểu biết, lại nghe lời, hiển nhiên mẹ Cố cũng khen An Thế Trúc.

“Thằng nhóc đó, cứ như vậy đi...” mẹ An trả lời, sau đó đề tài chuyển tới ba Cố mẹ Cố đến thành phố B, hay là ba An mẹ An đi thành phố C, bàn bạc một chút chi tiết thật tốt vân vân.

Cố Thiến Thiến mắt thấy mọi việc đã xong, trong lòng không tốt tí nào. Cô tràn ngập oán trách hỏi: “Anh nói gì với mẹ anh?” mẹ An vừa thấy nhăn của cô, trực tiếp không hỏi cô, đã cùng thông gia tương lai thương lượng hôn sự, hiển nhiên cha mẹ hai bên đều biết được tin này.

Tâm tình An Thế Trúc xem ra không tệ, anh mỉm cười trả lời: “Cũng không nói gì, anh chỉ nói với bọn họ, hôm nay anh muốn cầu hôn em.”

Cố Thiến Thiến thật sự muốn lấy nhẫn đập vào mặt An Thế Trúc, người này sao lại âm hiểm như vậy?

Cầu hôn? Anh ta mấy ngày trước đã cầu, còn biến chuyện này thành chuyện vô cùng tùy tiện... Anh ta đeo cho cô hết chiếc nhẫn này đến chiếc nhẫn khác, ở trên xe lúc cô đeo nhẫn, cũng cảm thấy không có gì không thích hợp, anh ta mưu đồ một vòng, hóa ra là ở chỗ này chờ cô.

Khó trách mẹ An gì cũng chưa hỏi cô, vừa thấy cô đeo nhẫn, trực tiếp cùng mẹ Cố thương lượng chi tiết hôn sự, cô bi thương nhìn mặt mày mẹ An hớn hở, bà và mẹ Cố thảo luận đã nhảy vọt đến rất cuộc nên đi thành phố nào tổ chức, bắt đầu hưng phấn thương lượng, là hôn lễ kiểu Tây, hay hôn lễ kiểu Trung, bạn tốt thân thích hai bên muốn sắp xếp như thế nào.

Thái độ An Thế Trúc hiền hòa kéo tay cô, kéo cô đến sofa ngồi bên cạnh anh, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đã cứng ngắt của cô, thông dong bình tĩnh nói: “Không có việc gì đâu, kết hôn thôi mà, đừng lo lắng!”

17. Chương 17: Đâm Lao Phải Theo Lao

Đầu óc Cố Thiển Thiển hỗn loạn trong chốc lát, liếc mắt nhìn mẹ An cười tươi như hoa, mặt bình tĩnh nói: “Anh theo tôi ra đây một chút, tôi có chuyện muốn nói.”

Cố Thiển Thiển dẫn đầu đứng dậy đi về phòng mình, An Thế Trúc khoanh hai tay lại, không nhanh không chậm đi theo sau cô, đến phòng, Cố Thiển Thiển đóng cửa lại, quay người lộ ra một vẻ mặt tự nhận là hung ác, trừng mắt nhìn An Thế Trúc: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

An Thế Trúc lười biếng ngồi trên một cái ghế sofa, nhàn nhã ngồi vắt chéo chân, dáng vẻ bình thản trả lời: “Kết hôn.”

Kết hôn? Cố Thiển Thiển hận không thể đi qua tát cho anh một cái, đánh gương mặt bình tĩnh của anh ta thành cái đầu heo, đương nhiên loại chuyện này, cô cũng đã nghĩ, nhưng cánh tay cô nhỏ bé như thế, làm sao trở thành đối thủ của An Thế Trúc được.

Cô hự hự thở hổn hển, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tôi đồng ý sao?”

An Thế Trúc nâng cằm: “Nhẫn là tự em đeo mà?”

Bây giờ Cố Thiển Thiển vừa thấy cái nhẫn đã tức giận, lập tức tháo ra, để ở trên mặt bàn, sau đó bắt đầu uy hiếp An Thế Trúc: “Anh mau giải thích rõ ràng với mẹ anh!”

Thần sắc không chút để ý trên mặt anh chậm rãi thu liễm vài phần, thản nhiên nói: “Nếu em muốn giải thích, tự mình giải thích đi.”

Về mặt Cố Thiển Thiển cứng ngắc, loại chuyện này cô phải nói như thế nào? Thần sắc cô mệt mỏi đứng ở đối diện anh, chán nản cúi đầu.

Trong phòng im lặng, An Thế Trúc bỗng nhiên lên tiếng: “Em không thích anh đến vậy à?”

Cố Thiển Thiển nghe vậy ngẩng đầu lên, An Thế Trúc ở trước mặt làm cho cô có một loại cảm giác xa lạ, anh mím môi, đường cong gương mặt cứng ngắc thẳng tắp, mày hơi hơi nhíu, làm cho ánh mắt của anh càng thêm dài hẹp một phần, mà ánh mắt anh nhìn về phía cô, giống như con dao sắc bén, như muốn xé mở da cô, nhìn xem trong lòng cô thực sự đang nghĩ cái gì.

Thích hay không thích anh ta? Kỳ thật cô còn không hiểu rõ ràng, nhưng căn bản anh không cho cô thời gian suy nghĩ cái gì cả, lúc cô còn chưa phục hồi tinh thần lại, mọi chuyện đã xong.

“Tôi...” Cố Thiển Thiển há miệng thở dốc, không biết trả lời như thế nào, trên mặt anh hiện lên một tia bi thương, nhanh đến nỗi làm cho cô dường như tưởng là ảo giác.

Anh chớp chớp mắt, sau đó đứng lên: “Em tự quyết định đi.”

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn bóng dáng của anh ta, cảm giận nghĩ, lúc trước, anh ta căn bản mặc kệ suy nghĩ của cô, đợi cho mọi việc xong xuôi, lại bỗng nhiên nói để cho cô tự quyết định, An Thế Trúc đi rồi, Cố Thiển Thiển buồn bực nhào vào giường, nghĩ xem giải thích với mẹ An như thế nào.

Bây giờ chỉ sợ nhà họ An và nhà họ Cố đều đã biết, nếu bây giờ cô giải thích, về sau người hai nhà không khỏi trở nên xấu hổ, trong đó cô và An Thế Trúc, lại hoàn toàn xé rách mặt nhau, về sau sẽ thế nào?

Khi đó tình cảm nhiều năm như vậy của cô và An Thế Trúc cũng sẽ biến thành hư ảo, nhà họ An và nhà họ Cố cũng sẽ tuyệt giao. Cố Thiển Thiển nhét đầu vào dưới gối, đầu óc bỗng nhiên hiện ra vẻ mặt An Thế Trúc lúc vừa rồi, anh ta hẳn là tức giận nhỉ?

Cố Thiển Thiển cũng không làm đà điểu ở trong phòng được bao lâu, đã bị mẹ An vui vẻ gọi đi xuống ăn cơm, mẹ An cười hớ hớ nói ra, tính toán của bà với mẹ Cố, Cố Thiển Thiển cắn chiếc đũa, vụng trộm nhìn An Thế Trúc vài lần, anh giống như bình thường không thay đổi gì, nhưng trên thực tế là có, lúc ăn cơm, anh một câu cũng không nói, chỉ yên lặng ăn cơm, giống như người ngoài cuộc.

“Thiển Thiển, con muốn khi nào thì kết hôn? Kết hôn sớm cũng có chỗ tốt của kết hôn sớm, mẹ An cảm thấy kết hôn sớm tốt, kết hôn sớm sinh em bé sớm, đợi em bé lớn, nhìn đầu giống hai mẹ con, tuy nhiên mẹ con cảm thấy con còn nhỏ, còn con nghĩ như thế nào?”

Cố Thiển Thiển thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, cô nói vòng vo một chút: “Con cũng hiểu được mình còn nhỏ...”

“Cũng không nhỏ, lúc mẹ An lập gia đình chỉ mới mười bảy tuổi đây, khi thành nhóc này muốn kết hôn mẹ An mới bốn mươi tuổi, đi ra ngoài đâu có ai biết đi là mẹ nó, còn nghĩ đi là chị nó đấy.” Mẹ An đắc ý nở nụ cười.

Cố Thiển Thiển im lặng, dáng vẻ mẹ An thật trẻ, lại bảo dưỡng thích đáng, ăn mặc thực sự sành điệu, nhìn như chỉ hơn ba mươi tuổi, mẹ Cố thì ngược lại, nhìn tựa như già hơn so với mẹ An hơn một vòng, đương nhiên mẹ Cố là vì thân thể không tốt, cho nên có chút già, trên thực tế mẹ Cố chỉ hơn mẹ An bảy tuổi.

Cô nghĩ, vậy kết hôn sớm quả thật mới có lợi. Ồ, đợi chút! Cô suy nghĩ cái gì thế này, cô nhanh chóng lắc đầu, đem suy nghĩ hỗn loạn trong đầu đi ra ngoài, mẹ An còn đang giáo huấn cô chỗ tốt của kết hôn sớm, ví dụ như cô sinh em bé, cũng không cần cô chăm sóc, có mẹ An trông giúp.

Cố Thiển Thiển cơm nước xong, cảm thấy thật sự là thể xác và tinh thần đều mệt, trước khi ăn cơm cô nghĩ đầu tiên nhìn kỹ anh ta rồi nói, lúc cơm nước xong xuôi, cô rốt cuộc phải làm sao mới có thể nói ra khỏi miệng đây.

Sau khi ăn xong, cô về phòng của mình gọi điện thoại cho mẹ Cố, lắp bắp nói: “Mẹ, con không muốn kết hôn sớm như vậy.”

Mẹ Cố thật ra cũng đồng ý nói, “Mẹ cũng hiểu được con còn nhỏ, tạm thời vẫn phải học tập như trước, tuy nhiên đi An của con nói cũng có đạo lý, kết hôn sớm, về sau cũng sẽ không bị người ngoài quấy nhiễu, việc này chúng ta còn phải thương lượng lại một chút.”

Cố Thiển Thiển vừa nghe, nhin không được, nói nhanh ý nghĩ của mình: “Mẹ, con còn chưa nghĩ ra, có muốn kết hôn cùng An Thế Trúc hay không.”

Giọng nói mẹ Cố vừa nãy còn mang theo ý cười bỗng nghiêm túc lên, “Lời này là có ý gì? Con và Tiểu Trúc cãi nhau? Đi An của con vừa nói các con muốn kết hôn, mới một lúc sau, con lại nói với mẹ là không muốn kết hôn. Con cái đứa nhỏ này, kết hôn là trò đùa sao?”

Cố Thiển Thiển còn đang nghĩ làm sao để giải thích mọi chuyện từ đầu đến cuối một lần với mẹ Cố, mẹ Cố đã nghiêm túc răn dạy, mắng cô sứt đầu mẻ trán, Cố Thiển Thiển thật là có loại cảm giác căm tức ăn hoàng liên, có khổ mà không nói nên lời.

“Con còn nhỏ tuổi, làm sao biết cái gì tốt, cái gì là không tốt, Tiểu Trúc cũng là mẹ nhìn nó lớn lên, không tốt mẹ có thể đồng ý chuyện hôn sự này sao?”

“Không phải con nói anh ấy không tốt.” Cố Thiển Thiển giải thích, cô hậm hực nghĩ, phỏng chừng ở trong lòng mẹ Cố, An Thế Trúc so với cô còn quý hơn hòn ngọc trên tay, còn cho mẹ Cố niềm vui.

“Vậy là nguyên nhân gì?”

“À, chỉ là, con cảm thấy tình cảm với anh ấy còn chưa tới mức đàm hôn luận giả (nói chuyện cưới xin).” Cố Thiển Thiển uyển chuyển nói.

Mẹ Cố vô tình “À” một tiếng, sau đó nói: “Cũng không phải muốn các con kết hôn ngay lập tức.” Mẹ Cố không kiên nhẫn lại răn dạy một câu, “Thật không cho mẹ con bớt lo, đứa nhỏ tốt giống như Tiểu Trúc vậy con có thể tìm ở đâu ra, được rồi, trước cứ như vậy đi.”

Cố Thiển Thiển u oán nhìn chằm chằm điện thoại của mình, An Thế Trúc hỏi cô có cảm giác gì với anh ta, đó là cảm giác hâm mộ, ghen tị, căm hận!

Nói chuyện điện thoại xong, Cố Thiển Thiển buồn bực nhào vào giường, tuy rằng miệng cô nói ghét An Thế Trúc, trong lòng thực ra lại cũng không ghét anh ta bao nhiêu, vừa nghĩ đến cả tối anh đều im lặng không nói, trong lòng cô cũng rất hốt hoảng, cô ở trên giường nằm úp sấp một lát, đứng lên, đi xuống trong phòng khách tìm người, vậy mà An Thế Trúc cũng không ở đây.

Cô lại đi vào phòng của anh, trong phòng cũng không có người, gọi điện thoại cho anh cũng không có người nhận, Cố Thiển Thiển không có cách, đành phải đến hỏi mẹ An.

“Dì An, anh Gậy Trúc đâu ạ?”

Ở riêng trong lòng cô, Cố Thiển Thiển cho tới bây giờ chưa từng gọi anh An Thế Trúc, đều chỉ gọi là “Này” hoặc “Anh” (Ở TQ chỉ có 2 ngôi xưng là : wō: tôi và : nī: anh(bạn)), tuy nhiên ở trước mặt người lớn, cô vẫn đều ngoan ngoãn khéo léo gọi “anh Thế Trúc”, “anh Gậy Trúc”.

“À, vừa ở đây mà? Hình như trở về phòng nhỉ?” không biết ai thông báo với mẹ Cố chuyện cô và An Thế Trúc đính hôn đây, trong lòng Cố Thiển Thiển bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác, cảm giác đâm lao thì phải theo lao, cô biết rõ bây giờ không thể cho qua, càng cho qua càng phiền toái, nhưng mà, chỉ là cô nói không nên lời.

Cô như đà điều lại đi vào phòng An Thế Trúc, trong phòng không có người, cô đi ra mới nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước, cô vừa đi đến cửa phòng tắm, cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra.

Cố Thiển Thiển nhắm mắt ở trong lòng mặc niệm, cô thật sự không nhìn thấy cái gì cả!

18. Chương 18: Bá Vương Ngạnh Thượng Cung(*)

(*)Bá vương ngạnh thượng cung: “Bá vương ngạnh thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thách với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.”

Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỵ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trừng mắt một cái, tên thiện xạ kỵ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành...

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngạnh thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngạnh thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian” [aka “rape”]; mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế cho hai từ “cưỡng gian”.

...

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, có một cái khăn mặt hơi ẩm ướt chụp vào đầu, che kín gương mặt của cô lại, Cố Thiển Thiển nhẹ nhàng thở ra, cũng không dám tháo khăn mặt xuống, vừa rồi nhìn thoáng qua một cái, An Thế Trúc chưa mặc cái gì cả, cô cúi đầu, từ khăn mặt nhìn không gian ở dưới chân, bắt đầu đi về phía cửa.

Chỉ là chưa đi được bao xa, tay đã bị An Thế Trúc nắm tay, An Thế Trúc kéo tay cô đến bên giường của anh: “Em ngồi đây một chút trước đã.”

Cố Thiển Thiển cũng không dám giãy dụa, bây giờ An Thế Trúc hơn phân nửa vẫn là lừa thế, cô chỉ có thể đau thương bị anh ta kéo đến bên giường ngồi xuống. Bên tai có tiếng quần áo ma sát sột soạt, ước chừng là An Thế Trúc đang mặc quần áo, mặt Cố Thiển Thiển nóng rực, lúc này, cô hận không thể chui xuống hố nấp, sao còn dám lên tiếng, thành thật ngồi ở bên giường, trong lòng hỗn loạn.

Cô và An Thế Trúc vốn đã hồng hét, bây giờ, lại hóa vô đơn chí, qua vài phút, An Thế Trúc đi tới chỗ cô, Cố Thiển Thiển không hiểu sao cảm thấy từng bước đi của anh như là đang dẫm nát lòng của cô vậy, ép tới cô sắp không thở nổi.

Anh xốc khăn mặt trên đầu cô lên, ánh sáng và bóng người cùng nhau mạnh mẽ xông vào trong mắt cô, An Thế Trúc cười cười với cô: “Anh cảm thấy hôn lễ kiểu Trung cũng không tệ.”

Cố Thiển Thiển nghe anh đột nhiên nói một câu, không hiểu gì, khăn mặt trên đầu cô mới chỉ được xốc lên một nửa, còn một nửa vẫn ở trên đầu cô, khoác lên cái gáy, ngón tay An Thế Trúc sau khi xốc khăn mặt lên, dừng lại ở trên gương mặt cô, vuốt ve từ đuôi mắt cô đến quai hàm thon nhỏ, Cố Thiển Thiển ngây ngốc, hoàn toàn không biết mình nên phản ứng thế nào, thẳng đến khi anh bỗng nhiên cong thắt lưng, hôn môi cô, Cố Thiển Thiển rốt cục có phản ứng, cô trừng to mắt “Ừm ừm...” kháng nghị hai tiếng, chỉ là chút kháng nghị nhỏ ấy rất nhanh đã bị anh nuốt vào trong bụng.

Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc kéo đến bên giường, dâng lên một cảm giác kỳ quái, lúc này chung quy cô mới phát hiện cảm giác rất kỳ quái, sao lại thế này, cái khăn mặt trên đầu cô, giống như cái khăn voan đỏ của nương tử lúc kết hôn, cô còn thành thật ngồi ở trên giường, đợi An Thế Trúc đến hất khăn voan, khó trách anh ta bỗng nhiên lại nói ra một câu như vậy.

Bây giờ Cố Thiển Thiển hận sao dưới người mình không lập tức xuất hiện một cái hố không đáy đi, nhất là lúc hơn mười giây sau.

Anh càng hôn càng đem cô áp xuống, sau đó cô ngã ở trên giường.

Lúc này cửa bỗng nhiên bị mở ra, mẹ An “Ây da” một tiếng: “Các con tiếp tục tiếp tục!” Bà lại vội vàng khép cửa lại, còn không quên giáo huấn An Thế Trúc một câu, “Lần tới nhớ khóa cửa vào!”

Lúc mẹ An bỗng nhiên đi vào, An Thế Trúc liền buông cô ra, cả người cô cứng ngắc, vẻ mặt thê lương nhìn chằm chằm trần nhà, mất hết can đảm, hẳn là cô phải giãy dụa, dùng sức giãy dụa, như vậy không phải làm cho mẹ An phát hiện ra An Thế Trúc cảm thú cỡ nào, bây giờ cô phải cam chịu cỡ nào...

Thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

An Thế Trúc thật sự nghe lời đi khóa cửa lại, Cố Thiển Thiển hoảng sợ nhìn xung quanh một cái, không biết bây giờ cô kêu phi lễ, còn có ai tới hay không. An Thế Trúc khóa cửa xong, xoay người mỉm cười với cô, cái mỉm cười dừng ở trong mắt Cố Thiển Thiển, thấy sao thật như giống ác ma.

“Tôi... Tôi còn có việc, đi trước.” Cô bò xuống giường, muốn đi ra cửa, nhưng An Thế Trúc lại bình thản đứng ở trước cửa, cô đi ra đấy, chẳng phải là đưa dê vào miệng cạp sao?

“Em tìm anh có chuyện gì?” Anh đứng ở cửa không nhúc nhích.

“...Không có việc gì.” Bây giờ tình hình như thế này, vẫn là nên đi trước thì tốt hơn, ánh mắt cô tha thiết nhìn chằm chằm cánh cửa ở sau An Thế Trúc.

“Lo lắng lắm sao?” Anh mỉm cười hỏi.

Cố Thiển Thiển dự cảm nếu mình không trả lời cho anh ta một đáp án khiến anh ta vừa lòng, hơn phân nửa sẽ không có kết quả tốt, nhưng muốn cho An Thế Trúc vừa lòng đẹp ý, chuyện đấy cũng là chuyện không thể, cô cười gượng hai tiếng: “Tôi hơi lo lắng một chút.”

“Đồng ý hay không muốn, rất dễ dàng trả lời, không cần lo lắng lâu như vậy, cho dù em không muốn, anh cũng sẽ không làm gì em.” Anh khẩu khí ôn hòa nói.

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn, An Thế Trúc dễ nói chuyện như vậy sao? Cô mừng rỡ hỏi: “Thật sao?” Hỏi xong, cô cảm thấy mình giống như có chút không ổn, lại giải thích một câu, “Kỳ thật, tôi cảm thấy bây giờ còn hơi nhanh...”

Lời giải thích của cô còn chưa nói xong, đã bị An Thế Trúc cười đến lạnh cả sống lưng, cô mở miệng, đi theo cười gượng hai tiếng, hỏi: “Vậy tôi đi trước nhé?”

Anh tiếc nuối lắc lắc đầu: “Không được!”

“Anh còn có chuyện gì?” Cố Thiển Thiển thật cẩn thận hỏi.

“Ừ, có một việc.” Anh nhe răng cười, tùy ý giống như đang hỏi buổi tối ăn cái gì vậy, “Anh đang cân nhắc xem có bá vương ngành thượng cung em không.”

Cố Thiển Thiển: “...” Yamete!

Anh gần từng tiếng chậm rãi phân tích cho cô nghe: “Bá vương ngành thượng cung chỗ nào cũng tốt, anh có thể trước tiên thượng, không cần nhịn, nếu làm ra tai nạn chết người, vừa vận kết hôn luôn, chỗ hỏng... Ừ, sẽ bị mẹ anh mắng một chút, sẽ bị mẹ em giáo huấn một chút, tuy nhiên chuyện này đều rất dễ giải quyết, trừ lần đó ra hình như chẳng bị làm sao nữa.”

Á! Có gì mà phải đặc biệt lo lắng mẹ An và mẹ Cố, chuyện này với cô khác gì bị hại đâu!

Anh nói xong rồi đi tới chỗ cô, Cố Thiển Thiển lập tức lui vài bước: “Anh đừng làm xằng bậy, tôi sẽ kêu di An!”

An Thế Trúc đồng tình nhìn cô một cái, hỏi: “Trốn được lần đầu, trốn được 15 sao?”

Cô nhịn, giọng nói mềm mại, “Anh Gậy Trúc, có việc gì thì thương lượng!”

An Thế Trúc hạ mi mắt, dễ dàng thương lượng nói: “Chuyện đính hôn nhé?”

“...” Cố Thiển Thiển yên lặng nghĩ, cũng không tin anh ta dám làm gì cô! Cô ngành cổ quyết định chết trong bất khuất.

An Thế Trúc đứng ở trước mặt cô, từ hai mắt cô trông lớn cũng có thể đoán được đáp án của cô, anh xoay người lại đi đến trước bàn học, vừa nãy còn mở âm nhạc nhẹ nhàng chậm rãi, đột nhiên chấn động, tiếng nhạc vô cùng lớn, anh điều chỉnh âm lượng xong, lại trở về, thông thả mỉm cười: “Kêu đi, xem mẹ anh còn có thể nghe thấy hay không.”

Tay anh ôm cả thắt lưng của cô, vừa cúi đầu đã hôn ở trên môi cô, đầu lưỡi hung mãnh xông vào, Cố Thiển Thiển từ chối, cả người đã bị anh ôm lên, tình huống như vậy cô đổi lại không sợ hãi lắm, cho dù An Thế Trúc không cần che kín môi cô bằng môi anh, cô cũng sẽ không kêu, bị mẹ An thấy được một lần là đủ rồi, chẳng lẽ còn muốn tới lần thứ hai, thực sự da mặt cô không dày như vậy đâu.

Huống chi ở trong lòng cô cảm thấy, An Thế Trúc cũng chỉ hù dọa cô, nhiều năm như vậy, nếu nói về chuyện làm cô đau lòng, An Thế Trúc cho tới bây giờ chưa từng làm, đến trên giường, An Thế Trúc đè cô xuống, tay trực tiếp dò xét đi vào từ cổ áo rộng thùng thình của cô.

Loại chuyện sờ soạng ngực này, đối với An Thế Trúc mà nói lần đầu lạ lắm, hai lần quen tay, đối với Cố Thiển Thiển cũng là, lần đầu tiên cô kinh hách cộng thêm không biết phải làm sao, lần thứ hai lại vừa quần bách vừa thẹn thùng, lần thứ ba là tim đập mạnh đầu óc hỗn loạn.

Bây giờ, cô nghĩ, nghĩ anh sờ soạng ngực cô, mà có thể làm cho cô đi vào khuôn khổ sao? Nằm mơ!

Cô trừng đôi mắt tròn vo, tỏ vẻ khinh thường trần trụi, cùng với thái độ quyết không khuất phục.

Chỉ là đợi khi An Thế Trúc bắt đầu cởi hết quần áo của cô, cô thoáng có chút hoảng hốt, nhưng vẫn cắn răng cứng rắn chống đỡ, sờ soạng cũng đã sờ soạng, còn sợ nhìn? Cô cũng không tin anh ta có thể làm thế với cô.

Cố Thiển Thiển mặc một cái T-shirt rộng, bên dưới là quần đùi jean, khi cởi áo, tất nhiên là cô không chịu, không buông tha mà giãy dụa, hai người ở trên giường lăn đến lăn đi, Cố Thiển Thiển hết dám lại đá, trừ cần, có thể nghĩ được cách gì thì đều dùng tới, nhưng vẫn bị cởi mất áo.

An Thế Trúc gắt gao đè cô hỏi: “Lại cho em thêm một lần cơ hội!”

An Thế Trúc không nói lời này, Cố Thiển Thiển còn có chút kích động, anh vừa nói lời này, Cố Thiển Thiển cũng không còn chỗ nào lo lắng, gân cổ nói với anh: “Tôi cũng không tin anh thực sự dám! Anh cho là như vậy thì tôi sẽ sợ? Tôi vừa nhìn thấy hết người anh, bây giờ còn rất lâu!”

An Thế Trúc ngẩn ra, dường như là bị cô chọc cười, cô bé kia thế mà lại chắc chắn rằng anh không dám làm gì cô, thật ra anh quả thật không định làm gì cô, nhưng vừa thấy được bộ ngực thiếu nữ nồn nà phồng lên, ở trước mắt anh lúc ẩn lúc hiện như vậy, sao còn có thể nhịn được.

Mặc kệ là dục vọng trong lòng. Vẫn phải giáo huấn cô đã, tay anh lập tức đuổi về phía quần đùi của cô, cởi bỏ nút cài, kéo khóa kéo ra, tụt quần xuống, quần đùi này vốn ở trên người, Cố Thiển Thiển còn giãy dụa không ngừng, lôi kéo, lập tức kéo cả quần lót nhỏ bên trong cùng quần đùi xuống dưới.

Lúc này Cố Thiển Thiển thật sự là ngây dại, quần đùi bị tụt đến đầu gối, mới thét chói tai một tiếng: “An Thế Trúc, anh buông ra!”

An Thế Trúc thở phì phò đè cô lại, ánh mắt tham lam ở trên thân thể nõn nà của cô: “Sợ sao? Vừa nãy rất kiên cường cơ mà!”

19. Chương 19: Dù Yêu Thì Sao

“Sợ sao? Vừa nãy rất kiên cường cơ mà!” Anh thả cô ra, Cố Thiển Thiển lui thành một đoàn, sau đó cả người trực tiếp chui vào trong chăn, không rên một tiếng, trong lòng An Thế Trúc có chút hối hận, mới bắt đầu cũng đã nghĩ chỉ dọa cô, nhưng cuối cùng thật sự là không cần thận.

May mà từ đầu tới cuối Cố Thiển Thiển cũng chưa dám nhìn anh, cuối cùng lấy chăn bọc kín người, cho nên không thấy thấy mặt anh đang nóng lên, ánh mắt mơ màng của anh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ một lát, ho nhẹ một tiếng: “Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Cố Thiển Thiển đang chui vào trong chăn, trong phút chốc dừng lại, vừa nghe thấy lời này, tức giận cắn răng một cái, hận không thể đi lên cắn chết người này, thật là vô cùng không biết xấu hổ, thật là vô cùng rất không biết xấu hổ.

Cô ở trong chăn muốn lấy quần đùi mặc vào, đầu lộ ra, tiện tay lấy quần áo để bên giường, An Thế Trúc ngồi ở bên giường mặt bình tĩnh nhìn cô, lại lúi vào trong chăn, sau đó bọc chăn lẩn qua lẩn lại, anh bỗng nhiên muốn cười.

Cố Thiển Thiển mặc quần áo xong, lật chăn ra, muốn tìm An Thế Trúc tính sổ, nhìn thấy An Thế Trúc cười đến sáng lạn, thù mới hận cũ cùng nhau tuôn trào, cô không quan tâm đi lên quyền đâm cước đá anh, An Thế Trúc đã bị đánh trúng hai phát, chế trụ tay cô, dễ dàng đặt cô ở trên giường, vẫn cười như cũ: “Khi nào kết hôn mới cho đánh.”

Trong lòng cô thầm nghĩ cho anh ta ba chữ: kết hôn em gái anh!

Cô mà tin lời anh ta nói, còn không bằng tìm khối đậu hũ đập đầu chết cho xong.

“Bỏ ra!”

An Thế Trúc nhìn cô tức giận đến thở hồng hộc, nghĩ hôm nay vẫn là đừng trêu chọc cô nữa, lại trêu chọc nữa sẽ không tốt, anh cười cười, buông tay ra, Cố Thiển Thiển xoay người một cái đã đi xuống giường, dép cũng không thềm xỏ, chạy đi luôn.

Ngày hôm sau Cố Thiển Thiển đang ngủ say, đã bị An Thế Trúc đánh thức, cô cả kinh, cảm giận chất vấn: “Anh vào bằng cách nào.”

“Mở cửa vào.” An Thế Trúc tựa ở bên người cô, trả lời nhẹ nhàng băng quơ.

Cố Thiển Thiển: “...” Đang ngủ say bị người đánh thức, cô ghen một bụng tức giận, nhưng vừa mở mắt, đã trông thấy trên giường mình còn có thêm một người đàn ông, người đàn ông này ngày hôm qua còn sàm sỡ cô... Cô cố không tức giận thêm, vội vàng quần chăn lại, thật sự là một chút cảm giác an toàn cũng không có.

“Rời giường đi, hôm nay đi leo núi.”

Cố Thiển Thiển nghiêng rằng: “Ai nói tôi muốn đi leo núi hả?”

Ánh mắt An Thế Trúc dừng ở trên mặt cô nhìn một vòng: “Em thi môn thể dục đại học thực sự đạt tiêu chuẩn ?”

Cố Thiển Thiển: “...” Ngã!!! Sao cứ phải chọc vào nỗi đau của người ta chứ?

Tuy rằng Cố Thiển Thiển không muốn đi leo núi, nhưng mà cũng không muốn ở lại trên giường, cô nam quả nữ ở trên một cái giường...

Cho dù ngày hôm qua đã xảy ra chuyện, trong lòng cô vẫn cảm thấy An Thế Trúc thật sự sẽ không làm gì cô, nhưng tóm lại là không muốn cùng anh ta nằm trên giường, cô bắt đầu đuổi người, An Thế Trúc cũng không phải không chịu đi, mà chỉ dặn dò một câu, động tác nhanh một chút, mặc quần áo rộng rãi, xong liền đi.

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng, không mặc quần áo rộng thùng thình, ngược lại đi mặc váy, Dì Chu đang ở trong phòng khách quét tước dọn vệ sinh, cô lười biếng ngáp một cái xuống lầu, hỏi một câu, thế mới biết mẹ An có việc đã đi ra ngoài, Cố Thiển Thiển bỗng nhiên cảm thấy có chút không ổn, cô cân nhắc thực lực của mình cùng An Thế Trúc, nhưng mà là đem cả mẹ An tính vào.

An Thế Trúc nhìn lướt qua đồ cô mặc, chỉ cười cười, ăn xong điểm tâm, anh từ trên sofa nhắc một cái balô cao đến nửa người, tay kia thì kéo Cố Thiển Thiển.

“Tôi không đi!” Cố Thiển Thiển cầm lấy cạnh bàn không buông tay.

An Thế Trúc buông balô, trực tiếp ôn người nào đó lên: “Tổ chất thân thể này của em, thiếu rèn luyện, còn cả ngày ngồi trước máy tính...”

Cố Thiển Thiển mắt thấy tình hình này, nhanh chóng nhận rõ sự thật, cô đi cũng phải đi, không đi thì bị mạnh mẽ mang đi, cho dù cô gọi điện thoại cho mẹ An, mẹ An hơn phân nửa cũng sẽ kêu cô đi vận động. Cô rầu rĩ đá chân xuống: “Tôi đi thay bộ quần áo.”

An Thế Trúc buông cô ra, nâng cổ tay nhìn thời gian: “Tốc độ nhanh lên chút.”

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng, trong lòng mắng An Thế Trúc không biết bao nhiêu, đêm qua cô đã lăn qua lăn lại ngủ không được, hôm nay sáng sớm nhìn thấy An Thế Trúc cô còn rất xấu hổ, kết quả cái người tên An Thế Trúc kia giống như không có việc gì, không đề cập tới chuyện đính hôn, không thẳng thắn thành khẩn đề cập tới chuyện hôm qua, trước kia ra sao, bây giờ thế nào.

Kỳ thật vẫn không giống như trước, An Thế Trúc trước kia ở nhà, sẽ không dám trắng trợn không kiêng nể ôm cô một cái, bây giờ giống như hoàn toàn không có bản khoản gì.

Tuy rằng An Thế Trúc như người không có việc gì xảy ra, Cố Thiển Thiển lại không có cái tổ chất tâm lý kia như anh ta, lên xe một cái thì nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ ngắm người, mấy con người nhỏ trong lòng của cô nhảy ra bàn chuyện.

Người bé nhỏ A nhảy dựng lên hô to: Chuyện chung thân đại sự, sao có thể tùy tiện định ra như vậy?

Người bé nhỏ B phụ họa gật đầu: Đúng vậy, lúc cầu hôn anh ta tùy tiện nói một câu thích, lại tùy tiện nói một câu yêu, rất là đặc biệt tùy tiện.

Người bé nhỏ C thở dài: Vậy có thể làm sao bây giờ? Cha mẹ hai bên đều đã biết, một ngày này phỏng chừng bảy cô tám bà nhà họ An, nhà họ Cố cũng đều đã biết.

Người bé nhỏ D rơi lệ đầy mặt: Các mi đã quên An Thế Trúc...

...

Cố Thiển Thiển quay đầu nhanh chóng liếc An Thế Trúc, miệng An Thế Trúc nói thích cô xong, cô thật đúng là không mấy tin tưởng, sao mà lại thấy giống, lời kịch khi ác bá cường ép dân nữ: Ta sẽ chiếm đoạt cô bé kia.

Cô thở dài, trong lòng phiền chán, quân anh ta, dù yêu thì sao, kết hôn ít nhất còn phải một hai năm nữa, đến lúc đó rồi xem lại.

Đến điểm du lịch dưới chân núi kia, Cổ Thiển Thiển mới biết được không chỉ có cô và An Thế Trúc cùng đi leo núi, còn có đồng nghiệp công ty phần mềm của An Thế Trúc.

Bắt đầu khi vừa chín giờ rưỡi, đoàn người cười cười nói nói dọc theo quốc lộ leo lên trên, An Thế Trúc cầm cái ba lô cao nửa người kia, quăng cho Diệp Chí Thành, mấy người khác cũng đều quăng đồ vào xe Diệp Chí Thành, Diệp Chí Thành lên xe, cười rồi phất phất tay với mọi người: “Tôi lên trước rồi chờ mọi người.”

Thế này Cổ Thiển Thiển mới cảm thấy kỳ quái, leo núi mang nhiều như vậy làm gì.

“Buổi tối ở lại trên núi một đêm, buổi chiều ngày mai trở về.”

Cổ Thiển Thiển: “...” Cô cảm thấy lại bị bẫy!!! Vậy cô là đương sự sao cái gì cũng không biết?

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn đất hỏi, An Thế Trúc nhẹ nhàng đáp một câu: “Tại em không có hỏi.”

Nhóm người này hoặc là sinh viên, hoặc là vừa tốt nghiệp không lâu, tuổi cũng không lớn, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, không khí thế nhưng rất hòa hợp, đương nhiên, trừ bỏ thi thoảng ánh mắt u oán của Bạch Lộ nhìn sang đây.

Cổ Thiển Thiển cảm thấy có chút chột dạ, lần trước khi liên hoan, Bạch Lộ hỏi cô và An Thế Trúc có quan hệ gì, Cổ Thiển Thiển đứng lý hợp tình trả lời, là quan hệ hàng xóm, bây giờ...

Cô muốn rút cái tay bị An Thế Trúc nắm về, An Thế Trúc liếc mắt nhìn cô một cái, cô dừng động tác một chút, ở trước mặt mọi người, cô cố kìm mặt mũi, cũng không muốn để cho người khác trông thấy, yên lặng không động đậy, một lát sau chung quy nhịn không được, dùng móng tay hung hăng chọc lòng bàn tay của anh.

An Thế Trúc lại liếc cô một cái, cái loại cảm giác này có vẻ cô giống như là một đứa bé cáu kỉnh, mà An Thế Trúc chính là người bao dung cô.

Cổ Thiển Thiển yên lặng nghĩ, đây nhất định là ảo giác.

Đi được một giờ, Cổ Thiển Thiển cảm thấy sức lực mệt mỏi, vừa bắt đầu vẫn là An Thế Trúc kéo tay cô, bây giờ biến thành nửa người cô đều dựa vào trên người anh, thật vất vả đến giữa sườn núi, Diệp Chí Thành đã sớm đợi ở nơi này, cười theo chân bọn họ tiếp đón, Cổ Thiển Thiển vội vàng tìm chỗ ngồi xuống, uống gần nửa bình nước, cô vừa quay đầu đã thấy, Bạch Lộ, Trương Tiểu Mạn, còn có một cô gái đều đang giúp đỡ nướng món gì đó, cô thì một mình ngهنgh ngàng ngồi trên ghế.

Cô vội vàng cũng tiến đến chuẩn bị giúp đỡ, An Thế Trúc lấy chân gà trong túi plastic ra, nghiêng người đuổi cô tới một bên: “Đừng đến thêm phiền.”

Cổ Thiển Thiển: “...”

May thay câu tiếp theo của anh ta còn giống tiếng người: “Muốn ăn cái gì, anh nướng cho em.”

“A, Gậy Trúc, nhìn không ra cậu còn rất biết săn sóc nha.” Trương Tiểu Mạn cười trêu ghẹo một câu.

An Thế Trúc bình tĩnh đáp một câu: “Từ bé đã chăm sóc, nên thành thói quen.”

20. Chương 20: Chỗ Nào Không Hải Lòng

Trong lòng Cổ Thiển Thiển tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng không có cách nào để phủ nhận cả, tuy rằng trước đây anh ta thường xuyên chọc ghẹo cô, nhưng mà chăm sóc cô rất thỏa đáng, mỗi lần làm cô “khóc”, cũng sẽ mua mấy thứ gì đó dỗ cô vui vẻ, trước đây tiền tiêu vặt của anh đều dùng 80% ở trên người cô.

Nếu không lo lắng cô và anh ta “quá gần”, An Thế Trúc kỳ thật...

Cố Thiển Thiển bỗng nhiên cả kinh, sao lại thế này, cô lại cảm thấy An Thế Trúc cũng không tệ lắm. Cô nhanh chóng nhắc nhở chính mình, người trước mắt này là một đại ác ma ăn tươi nuốt sống đó, ngẫm lại đêm qua anh ta đã làm gì với cô!!!

“Không cho em ăn hạt tiêu, gần đây em có vẻ nóng trong người, ăn ít một chút.” Anh đặt rau dưa và thịt đã nướng xong vào trong khay, đưa tới.

Cố Thiển Thiển bĩu môi kháng nghị: “Ai nóng trong người hả?”

An Thế Trúc liếc mắt nhìn cô một cái: “Trên mặt em có cái mụn to bằng hạt đậu kìa!”

Trên mặt anh mới có mụn to bằng hạt đậu!!! Cố Thiển Thiển tức giận bất bình, Trương Tiểu Mạn đứng ở đối diện lấy tay chọc chọc khuỷu tay bạn trai mình là Trần Khải Sơn: “Nhìn thấy không? như Gậy Trúc mới là người đàn ông thập toàn thập mỹ.”

Cố Thiển Thiển: “...” Chị à, xem sự việc không thể chỉ nhìn mặt ngoài, phải xé mặt ngoài nhìn vào bên trong, nhìn kinh nghiệm cô và An Thế Trúc từ bé cùng nhau lớn lên, có thể khẳng định rõ ràng, tính tình anh ta tuyệt đối không phải tốt lành.

Bị người con gái khác ở phương diện nào đó kích lệ, tâm tình An Thế Trúc hiển nhiên không tệ, Cố Thiển Thiển cũng không ưa dáng vẻ này của anh ta, hừ một tiếng: “Ăn đồ nướng sẽ rất nóng trong người nhỉ.” Ngụ ý, đã biết cô nóng trong, còn cho cô ăn đồ nướng, nướng xong, mới giả dối nói không được ăn hạt tiêu, sợ cô nóng trong.

Một chữ: Giả!

Hai chữ: Thật giả!

An Thế Trúc ngồi bên cạnh Cố Thiển Thiển, cầm chiếc đĩa rút đồ ăn và thịt ở xiên xuống, nghe vậy làm như thật gật gật đầu, nhìn cô nở nụ cười: “Vậy em đừng ăn.”

“Tôi đây ăn cái gì?” Cố Thiển Thiển khiêu khích hỏi.

An Thế Trúc đứng lên, cầm mười xiên rau dưa nướng đến chỗ quán đồ nướng, buổi sáng Cố Thiển Thiển đã không ăn gì, buổi sáng lại leo núi mấy tiếng, sớm đã đói đến mức ngực dán vào lưng, ngửi hương vị đồ nướng nhìn không được nuốt nước miếng, nhưng bây giờ cô đang ra oai với An Thế Trúc, chỉ có thể chịu đựng, nhìn anh ta có thể cho cô ăn cái gì.

Cô duỗi cổ trái đợi phải đợi, rõ ràng đứng lên nhìn An Thế Trúc làm gì, An Thế Trúc mượn quán đồ nướng một cái nồi, tuốt rau dưa nướng từ trên xiên vào trong nồi, nhìn thấy Cố Thiển Thiển đến, anh quay đầu cười với cô: “Đói bụng sao?”

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn, có loại cảm giác mở to mắt, hôm nay An Thế Trúc mặc bộ đồ vận động màu trắng, thật có thể nói là rất phong độ, chàng trai tuần mỹ, đứng ở bên bếp lò khí thiên nhiên đơn sơ, không giảm đi một chút phong thái nào.

Cố Thiển Thiển đứng ở bên người anh nhìn một lát, biểu tình có chút kỳ quái, đàn ông xuống bếp dường như cũng không có gì ngạc nhiên, chỉ là người này đổi thành An Thế Trúc, Cố Thiển Thiển vẫn cảm thấy kỳ quái, bởi vì trước đây...

Đó là chuyện xảy ra khi An Thế Trúc mười tuổi, Cố Thiển Thiển cảm thấy rất đói bụng, bảo mẫu trong nhà bởi vì có việc nên đi ra ngoài, Cố Thiển Thiển la hét muốn ăn cháo bát bảo, An Thế Trúc bị cô âm ỹ vài câu, tự nhận thông minh tuyệt đỉnh, còn không phải chỉ là nấu cháo làm một bữa ăn sáng đơn giản hay sao, rồi tính làm cho cô ăn, kết quả...

Phòng bếp nhà họ An thiếu chút nữa bị cháy, cuối cùng An Thế Trúc mặt xám mày tro đi ra cửa, mua cho cô mấy bát cháo bát bảo.

An Thế Trúc nhìn vẻ mặt này của Cố Thiển Thiển, sao còn không biết cô đang nghĩ gì: “Cố Tiểu Xuyên, đó đều là chuyện từ trước rồi, trù nghệ của anh tuy rằng kém đầu bếp, nhưng muốn nấu cho em ăn, vẫn là dư dả.”

Cố Thiển Thiển xem thường, anh cầm một cái bát không, múc đồ ăn lên, miệng hỏi: “Nhìn thấy một mặt ở nhà của anh như vậy, có suy nghĩ gì không?”

“Suy nghĩ gì?”

“Ví dụ như cảm thấy, anh vô cùng thích hợp để kết hôn.”

Trên mặt Cố Thiển Thiển có chút nóng lên, nghiêm túc phản bác: “Xem sự việc, không thể chỉ nhìn mặt ngoài...”

An Thế Trúc hạ mi: “Xem sự việc, cũng không thể nhớ mãi chuyện quá khứ, còn nữa, anh thực sự không cảm thấy trước kia anh đối với em có gì không tốt, em muốn cái gì mà anh không thỏa mãn em?”

Cố Thiển Thiển há miệng thở dốc, muốn tìm một ví dụ để phản bác, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra, An Thế Trúc bình thản nhìn cô: “Anh là người đàn ông tốt như vậy, em rốt cuộc còn có chỗ nào không hài lòng?”

Cố Thiển Thiển chọc đồ ăn trong bát, còn thật sự suy tư, cô rốt cuộc đối với An Thế Trúc có chỗ nào không hài lòng.

Rất không biết xấu hổ? Đúng rồi! Chưa thấy qua người nào không biết xấu hổ như vậy, công khai thương yêu sờ soạng, sau đó còn tính dùng một tá nhãn úp sọt cô.

Rất hạ lưu? Cái này cũng đúng! Cô cũng chưa đáp ứng anh ta đâu nhé, anh ta đã ra tay, hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của cô, đêm qua còn xem sạch phong cảnh của cô, nhưng anh ta lại không làm gì cô.

Ồ, anh ta lại không làm gì cô!

Chính cô cũng không rõ mình đang nghĩ cái gì, anh ta không làm gì cô, cô lại cảm thấy... Cô tốt xấu gì cũng là một cô gái xinh đẹp đầy thanh xuân, anh ta nhìn thấy hết người cô, vậy mà cái gì cũng không làm...

Là cô không hấp dẫn, hay là định lực của An Thế Trúc cao?

Cố Thiển Thiển cúi đầu, trong lòng lộn xộn, tùy tiện ăn mấy miếng rau dưa nhạt nhẽo, cô oán niệm nghĩ, cái gì mà cô nóng trong người, rõ ràng là liên tục vài ngày không ngủ được, mới có thể mọc mụn, nhưng loại chân tướng này, tất nhiên không thể nói ra.

Ăn cơm xong, một đám người chậm rãi đi lên trên núi, giữa trưa chưa ăn được bao nhiêu, Cố Thiển Thiển mới đi một giờ, đã cảm thấy đói bụng, lúc ấy thật ra An Thế Trúc có kêu cô ăn nhiều một chút, cô lại làm trái lại lời anh ta, đẩy bát ghét bỏ đồ ăn anh làm quá khó ăn, bây giờ cô mới bắt đầu hối hận, ép buộc cái gì không ép, sao phải ép buộc chính mình.

Lại đi thêm một giờ, Cố Thiển Thiển căn bản là bị An Thế Trúc nửa ôm kéo đi, cô hữu khí vô lực hừ hừ: “Còn xa lắm không?”

Trên đỉnh đầu có tiếng cười: “Nhanh, nhiều nhất nửa giờ nữa, có muốn anh công em hay không?”

“Không cần!”

Thật vất vả đi tới khu nghỉ dưỡng trên đỉnh núi, Cố Thiển Thiển vào cửa khu nghỉ dưỡng, giống như không có xương cốt, ngồi ở trên sofa cạnh cửa không muốn động đây, đợi khi An Thế Trúc nhận chìa khóa phòng đến gọi cô, cô run rẩy đứng lên, đi theo sau anh, vào phòng, trực tiếp gục ở trên giường không nhúc nhích.

An Thế Trúc buông balo chứa quần áo đồ dùng, mở TV, sau đó cởi giày cũng trèo lên giường một chuyến.

Giường trằm xuống, Cố Thiển Thiển đang ở trên giường nằm ngay đơ đột nhiên mở mắt ra, không chút khách khí đuổi người: “Sao anh còn ở đây?”

An Thế Trúc cười như không cười nhìn chằm chằm cô: “Có phải anh quên chưa nói cho em biết hay không, buổi tối chúng ta sẽ ở cùng nhau?”

Cố Thiển Thiển trong lòng hoảng hốt, An Thế Trúc nhất định là cố ý! Tuy nói cô và anh ta cũng không phải chưa từng ngủ chung trên một cái giường, nhưng... Nhưng tình hình bây giờ có chút không giống như

xưa, trước không nói đêm qua cô mới bị anh ta xem hết phong cảnh, bây giờ bọn họ hẳn là có thể trở về thuê thêm một phòng đi, một nam một nữ, thuê phòng...

Cố Thiển Thiển chịu đựng một mỗi, lặn lông lốc một cái đứng dậy, di chuyển xa cái giường.

An Thế Trúc nhanh tay túm cô lại: “Sợ cái gì?”

Vịt chết còn mạnh miệng người nào đó lập tức cãi lại: “Ai sợ!”

Anh kéo gương mặt của cô dựa vào gần mặt mình, Cố Thiển Thiển không cần đoán cũng biết anh muốn làm gì, xoay đầu sang hướng khác, An Thế Trúc không kiên nhẫn, xoay người trực tiếp đè ở trên người cô, nắm cằm của cô hôn xuống đôi môi.

Cố Thiển Thiển mở to mắt hung hăng trừng anh, lồng ngực của anh hơi hơi chấn động, đôi mắt trong trẻo gần trong gang tấc, trong phút chốc đầy ý cười nhu hòa, anh lấy tay che đôi mắt của cô, đầu lưỡi như là dây leo, cạy mở hàm răng của cô, tiến quân thần tốc.

21. Chương 21: Kỳ Thực Cũng Không Ghét Anh Đến Vậy

Cố Thiển Thiển đẩy tay đập chân trốn tránh loạn lên, bị An Thế Trúc đè thật chặt, mặc cho cô giãy dụa thế nào, vẫn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh.

An Thế Trúc hôn không đến một phút đồng hồ thì thả cô ra, thần sắc tự nhiên đè ở trên lưng cô: “Nếu em không gần anh một chút, anh sẽ chuẩn bị cường bạo em.”

Cố Thiển Thiển lắc mông, thở hồng hộc: “Anh đi xuống, thất lưng như sắp gãy rồi!”

“Gọi một tiếng dễ nghe, sẽ bỏ qua cho em.”

Cô trừng mắt nhìn anh, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cổ tình không nề hà, cổ họng nghiêng răng nghiêng lợi gọi một tiếng “anh Heo Chết”, An Thế Trúc cười, lắc đầu: “Gọi ông xã.”

Cố Thiển Thiển thiếu chút nữa phun ra một búng máu, ông xã em gái anh! Cô tình nguyện bị đè đến chết.

An Thế Trúc thấy cô cứng cổ nghiêng đầu sang bên kia, cười tủm tỉm cúi người xuống, lại hôn tiếp. Cố Thiển Thiển xấu xa uy hiếp: “Anh lại hôn nữa, tôi sẽ cắn anh.”

“Tùy em, người khác hỏi, anh sẽ nói là em cắn”.

Cô: “...”

Mặt của anh càng ép càng gần, Cố Thiển Thiển trừ âm thầm nguyên rửa, không hề có cách nào. Tục ngữ nói, thà bị giết cũng không thể chịu nhục! Muốn cô gọi An Thế Trúc là “ông xã”, cô cảm thấy tình nguyện bị “gặm” một ngụm còn hơn.

Môi mềm đi lên, Cố Thiển Thiển cũng lưỡi uống phí sức lực giãy dụa, lòng nghĩ anh ta yêu thì làm sao, lão nương sẽ ở chỗ này nằm ngay đơ.

Vài phút sau, Cố Thiển Thiển nhịn không được, vừa mới bắt đầu rất tốt không sao cả, nhưng anh ta đưa tay vào tập kích ngực cô, xoa nhẹ hai cái, bắt đầu tháo nút thắt của cô, vừa cởi vừa có “lòng tốt” nói: “Muốn đi ngâm suối nước nóng, anh giúp em cởi ra.”

Cố Thiển Thiển lập tức bắt đầu nghĩ chuyện tối hôm qua, trong lòng thật sự là như thiêu như đốt, cũng không biết là hoảng hốt hay là xấu hổ, giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, há miệng mắng: “An Thế Trúc, anh cái đồ khốn nạn này, cút ngay! Tôi ghét anh đồ chết bầm!”

Tay An Thế Trúc dừng một chút, chậm rãi ngừng đầu, thu lại vẻ tươi cười trên mặt, nhìn chằm chằm cô nửa ngày, không rên một tiếng từ trên lưng cô xuống dưới, Cố Thiển Thiển vội vàng vọt sang một bên, An Thế Trúc đi giày sửa sang lại quần áo, im lặng đi rồi.

Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn cánh cửa đóng lại, trong lòng dâng ra rất cảm tức, lúc này lại sinh ra một tia hối hận, cô nhỏ giọng than thở : “Rõ ràng là chiếm tiện nghi của tôi, bây giờ ngược lại anh còn ra vẻ đáng thương!”

Ở trên giường ngồi một lúc, trong lòng cô càng lúc càng không được tự nhiên, cửa bị gõ một cái, Cố Thiển Thiển vội vàng từ trên giường nhảy xuống chạy đi mở cửa, sau cửa là Trương Tiểu Mạn đang đứng, không hiểu vì sao trong lòng cô dâng lên một tia thất vọng.

“Mang áo tắm không?”

Cố Thiển Thiển lắc đầu, Trương Tiểu Mạn cười nói cho cô trong khu nghỉ dưỡng có bán áo tắm, lại đưa cho cô chìa khóa phòng ngâm suối nước nóng đã định, xong việc, Trương Tiểu Mạn tính rời đi, Cố Thiển Thiển vội vàng kéo cô ấy: “Là mỗi người một phòng hay là...”

Trương Tiểu Mạn mập mờ cười cười: “Em cùng Gậy Trúc một phòng.”

Trương Tiểu Mạn đi rồi, cô không được tự nhiên đóng cửa lại, trong lòng nghĩ, ai muốn cùng anh ta đi tắm nước nóng, cô mở TV xem vài phút lại không thể nào xem vào đâu, vẻ mặt An Thế Trúc lúc rời đi, tựa như một dấu ấn, ở trong đầu cô không xóa đi được.

Cô thầm mắng mình một câu đáng khinh, thay đổi vài kênh lại tiếp tục xem, nhìn một lát, cảm thấy ngồi cũng không xong, nằm cũng không được, thật giống như có chuyện quan trọng chưa làm, thấp tha thấp thỏm.

Cô hậm hực thở dài, lại mắng một câu mình thật đáng khinh, sửa sang lại quần áo mình, phải đi cửa hàng bán áo tắm mua một bộ nhìn thuận mắt. Sau khi mua về, cô lại bắt đầu mâu thuẫn.

Đi, vậy chẳng phải là thỏa hiệp với anh ta?

Không đi, trong lòng cô mong mỏi như thiêu như đốt.

Trong lòng Cố Thiển Thiển nôn nóng đi lại hai vòng, cắn răng một cái, mình đi xem trước, nói không chừng anh ta không có ở đó, cô mệt mỏi một ngày, đây chỉ là đơn thuần đi ngâm suối nước nóng mà thôi!

Cố Thiển Thiển đi đến nửa đường lại muốn quay về, cảm thấy xung quanh trong lúc vô ý có ánh mắt nhìn sang, như nhìn thấu toàn bộ suy nghĩ cẩn thận của cô, cô đang đấu tranh tư tưởng, Trương Tiểu Mạn ở phía sau gọi cô một tiếng.

Cô ấy và Trần Khải Sơn đi tới bên này, vừa đi vừa hỏi: “Có phải tìm không thấy chỗ hay không, chị đưa em đi.”

Cố Thiển Thiển há miệng thở dốc, yên lặng gật đầu, Trương Tiểu Mạn và Trần Khải Sơn đưa cô đến cửa phòng, Cố Thiển Thiển hạ ánh mắt tha thiết của mình xuống, kiên trì đẩy cửa ra.

Trong phòng đầy hơi nước, cô nhanh chóng nhìn lướt qua, không có người, trong lòng cô không biết là cảm thấy may mắn, hay là cảm thấy thất vọng, đã đến đều đến rồi, vậy cứ ngâm đi.

Cô cởi quần áo, đang muốn thay áo tắm, ở cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Cố Thiển Thiển hoảng sợ, luống cuống tay chân nhảy vội vào trong bể.

Cô vừa nhảy vào, một người cao to xuất hiện ngay ở chỗ rẽ, Cố Thiển Thiển vội vàng kêu một tiếng: “Anh đừng tới đây!”

An Thế Trúc im lặng nhìn cô một cái, xoay người rời đi, Cố Thiển Thiển lo lắng đề phòng, nào biết hôm nay anh ta lại có thể nghe lời như vậy, cô cũng cố nhanh hơn, luống cuống tay chân mặc áo tắm, sau đó gọi anh một tiếng, lại không có người đáp lại.

Cô buồn bực từ trong nước trèo lên, lại thấy, trong phòng đâu còn bóng dáng An Thế Trúc nữa.

Cố Thiển Thiển một lần nữa ngâm mình trong nước, trách An Thế Trúc lòng dạ hẹp hòi, không phải trông thấy cô đến đây, cho nên bỏ đi? Còn sao? Cô ngâm hơn nửa giờ, cũng không còn hứng thú, bất mãn mặc quần áo, đi về trong phòng, trong phòng cũng không có người, trong lòng cô khó chịu, gọi cô đến leo núi, bây giờ bỏ mặc cô một mình, có ý gì chứ?

Cô chán đến chết tròng mắt xem TV, cảm thấy cô ép buộc bản thân một ngày, sau đó chạy lên núi xem TV? Càng nghĩ càng phiền, lần qua lộn lại xem, muốn gọi điện thoại cho anh ta, lại cảm thấy không bỏ mặt mũi xuống được, chần chừ đến tám giờ hơn, Cố Thiển Thiển đói đến choáng váng đầu hoa cả mắt, gọi điện thoại cho An Thế Trúc.

“Tôi đói bụng...”

An Thế Trúc “Ừ” một tiếng, sau đó không nói gì.

Cô ác thanh ác khí gào lại một lần: “Tôi đói bụng!”

Anh im lặng vài giây, bất đắc dĩ thở dài: “Em muốn như thế nào?”.

Hơn mười phút sau, hai người ngồi ở quán đồ nướng gần khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, Cố Thiển Thiển đói đến mức bụng kêu thầm thì, giữa trưa cô ăn bát nước rau dưa không có hương vị gì, nên càng thêm ăn đồ nướng, sống chết la hét đòi ăn. An Thế Trúc không có cách nào với cô đành phải bồi cô đi ăn đồ nướng.

Đang trong lúc chờ đợi, Cố Thiển Thiển ho nhẹ một tiếng: “Đàn ông, không thể nhỏ nhen như vậy, anh xem anh đối với tôi như vậy, tôi cũng không nói gì...”

An Thế Trúc liếc mắt nhìn cô một cái, một câu cũng không nói.

Cố Thiển Thiển lặng im trong chốc lát, càng nghĩ càng không biết nói như thế nào, buồn bực nhìn chằm chằm đồ nướng đang tỏa khói đến gần người.

“Em ghét anh đến như vậy sao?” Anh đột nhiên hỏi.

Cố Thiển Thiển lập tức lấy lại tinh thần, tức giận “Hừ” một tiếng: “Là rất ghét!”

Mặt An Thế Trúc trong nháy mắt xanh lét, cô lặng im vài giây, rõ ràng cô muốn cùng anh hòa nhau, lúc này giống như đổ dầu vào lửa, cô nhanh chóng nhìn anh vài lần, ấp a ấp úng nói: “Kỳ thật, cũng không ghét anh đến như vậy...”

Anh rõ ràng đứng lên, giọng nói hơi lạnh: “Em đã ghét đến như vậy, tôi sẽ không ở trước mặt em làm em chướng mắt.”

Cố Thiển Thiển ngồi ở trên ghế, mắt choáng váng, rõ ràng cô đã nói chẳng phải ghét! An Thế Trúc xoay người rời đi, cô lại không bỏ mặt mũi xuống được gọi anh ta trở lại, chỉ có thể héo mòn nhìn anh đi mất.

Phục vụ bưng đồ nướng lên, bỗng nhiên cô không có khẩu vị, miễn cưỡng ăn mấy xiên liền tính chạy lấy người, sờ túi mới phát hiện, mình tự quăng mình vào hố, lại không mang tiền đã đi ra ngoài.

Cũng may cô còn mang theo điện thoại di động, thật ra cô không muốn gọi An Thế Trúc đến, nhưng vấn đề là căn bản cô không có số điện thoại Trương Tiểu Mạn và những người khác, cô nhịn vài phút, nhứt chí gọi điện thoại cho An Thế Trúc, đáng thương nói: “Tôi không mang tiền, anh mang tiền đến cho tôi, rồi lại đi!”

“Tút TUT TUT...” anh một câu cũng không nói đã tắt điện thoại luôn.

22. Chương 22: Anh Trai Tốt, Tôi Yêu Anh

Cố Thiển Thiển nói thăm hai câu, sao chứ, cô lại gọi điện tiếp, lần này cô còn chưa kịp nói chuyện, vậy mà đầu kia đã truyền đến một câu: “Đã biết!”

“Tút...” lại cúp điện thoại, Cố Thiển Thiển thật sự còn phân tích cách nói chuyện của anh một chút, trầm thấp, thô cứng, giống như đang tức giận.

An Thế Trúc người này bình thường luôn mang theo dáng vẻ bình tĩnh, lúc nào cũng bày ra cái vẻ dù núi có sụp thì mặt cũng không đổi sắc, Cố Thiển Thiển từng muốn làm cho anh ta giận đến mức giơ chân, đáng

tiếc một lần cũng không thành công, bây giờ anh ta rốt cục không còn bình tĩnh nữa, Cố Thiến Thiến đáng ra phải bất ổn nhưng trong lòng lại bình tĩnh đến kỳ lạ.

Nhìn chằm chằm đồ nướng trước mặt, cô còn thèm ăn.

Khi An Thế Trúc đến, trông thấy một cô gái trong sáng động lòng người đang ngồi, chậm rãi gỡ đồ ăn trên xiên đồ nướng xuống trong khay, lại dùng đũa chậm rãi gấp đưa đến miệng.

Đây gọi là nhàn nhã.

Anh ở xa xa đứng lại một lúc, trong lòng tức giận, không đi qua. Khi không cần anh, thì đuổi anh đi, khi cần anh, một cuộc điện thoại lại gọi anh đến, mà anh, gọi đến là đến, đuổi đi là đi, so với mấy đồ dùng tiện lợi tùy lúc dùng tùy lúc xé còn tùy tiện hơn.

Đứng một lúc, anh đi đến một cái quán khác, nhàn nhã ngồi xuống, ngồi không được một lúc, điện thoại lại reo, xa xa anh nhìn chằm chằm Cố Thiến Thiến, nhận điện thoại.

“Anh còn chưa tới à?” Cô hỏi.

An Thế Trúc lười biếng “Ừ” một tiếng, “Anh lạc đường, em lại chờ một chút.”

Cố Thiến Thiến nói thầm, có phải không đây, chỗ này cách khu nghỉ dưỡng suối nước nóng cũng không xa.

“Vậy anh nhanh chút...”

Anh hơi hơi gọi môi lên: “Ừ.”

Cúp điện thoại, anh sờ cằm nhìn cô, tính đợi cô gọi điện thoại vài lần, hoặc là đau khổ cầu xin một chút, anh sẽ đại nhân không chấp tiểu nhân đi qua.

Năm phút đồng hồ sau, điện thoại lại gọi tới nữa, ở xa xa An Thế Trúc nhìn Cố Thiến Thiến mặt nhăn nhó, tươi cười càng sâu thêm vài phần.

“Còn chưa tới sao?” Cô nhỏ giọng than thở, “Tôi cũng đã ăn no rồi ...”

An Thế Trúc an ủi cô như thật: “Đừng nóng vội, anh vừa hỏi đường, cũng sắp đến rồi.”

“A, được rồi... Nhanh chút nhé...”

Lại năm phút đồng hồ sau, điện thoại lại vang lên, tâm tình An Thế Trúc sung sướng nhận điện thoại: “Anh giống như lại lạc đường ...”

Cố Thiến Thiến nhẫn nhịn, thấp giọng uy hiếp: “Anh đùa giỡn tôi phải không?”

Anh nghiêm túc trả lời: “Anh là người nhảm chán như vậy sao?”

Cố Thiến Thiến hừ một tiếng, tức giận thúc giục: “Nhanh chút! Đồ nướng tôi đã ăn xong rồi! !”

Anh nhin cười: “Vậy em gọi thêm một ít.”

“Ăn no rồi!!!”

Anh có lòng tốt ra chủ ý: “Vậy trước đừng gác điện thoại, giả vờ cùng anh nói chuyện điện thoại.”

Cố Thiến Thiến vừa nghĩ, cái chủ ý này không tệ, cũng không làm người khác chú ý.

“Anh rốt cuộc đi đâu vậy?” Cô hừ hừ trào phúng, “Chẳng lẽ ngã xuống hố, không leo lên được?”

“Anh không leo lên được, em phải làm sao bây giờ?”

Cố Thiến Thiến bị chọc lại đến nghẹn lời, hừ một tiếng, “Tôi đây trước bắt tay với người làm việc ở đó, theo tôi trở về lấy tiền rồi đi, đừng cho là tôi như thế nào cũng phải chờ anh!”

“À, đã như vậy, vậy thì đừng chờ anh, anh còn không biết khi nào có thể đến đâu.”

Cố Thiến Thiến oán hận nắm chặt điện thoại di động, đến bây giờ hơn phân nửa cô cũng đoán được An Thế Trúc cố ý đùa giỡn cô, cái chủ ý kia nếu không vạn bất đắc dĩ, cô thật sự không muốn dùng, cô là người đa

mặt mỏng, không kéo được mặt mũi xuống nói với chủ quán người ta, cô không mang tiền, nếu như người ta không đồng ý thì làm sao bây giờ.

Cô âm thầm thở dài một hơi, cảm giận nói: “Anh thật nhàm chán!” Cô đang muốn đầy cốt khí gác điện thoại, thỉnh linh nghe anh nói, “Nếu không em cầu xin anh một chút, nói không chừng anh sẽ lập tức tìm được đường.”

“Cút!!!”

Tắt điện thoại, Cố Thiến Thiến có chút ngồi không yên, bụng cũng không chịu thua kém, bỗng nhiên đau một chút, cô muốn đi toilet. Cô khổ sở nhìn chăm chăm ánh trăng trên đầu, hít vào một hơi thật sâu, nói cho mình làm người phải co được dân được, sau sẽ cùng anh tính sổ.

Cô lấy điện thoại ra gọi lại, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cầu xin anh.”

“Đây là thái độ cầu người của em sao?”

Cô cứng đầu nhịn trong chốc lát, nói giọng nhỏ nhẹ: “Cầu anh (đi chết).” Đi chết đi!!!

An Thế Trúc còn không hài lòng, vẫn tốt tính ân cần dạy: “Em phải nói: “Anh trai tốt, em yêu anh, cầu anh tới cứu em””

Trong nháy mắt Cố Thiến Thiến ngậy ra như phồng, cách vài giây, mới tìm được giọng nói của mình: “Anh thật không biết xấu hổ!!!”

Anh như không nghe thấy, bình tĩnh nói: “Không có việc gì nữa, anh tắt máy đây.”

Cố Thiến Thiến nắm chặt điện thoại di động, dùng khước mắt liếc qua người chủ quán ăn bên cạnh, bụng trướng đến khó chịu, càng ngày càng đau, nhịn trong một lúc, cô lại một lần nữa làm cho lòng mình mềm mỏng, con gái phải co được dân được, sau sẽ cùng anh tính sổ.

Lúc này đây điện thoại cô vừa gọi qua, mới reo một tiếng, An Thế Trúc lập tức nghe máy.

Trước đó một lúc, cô lại làm cho mình trong lòng phải mềm mỏng một phen, mới nhỏ giọng lặp lại câu nói kia một lần, mặt trong nháy mắt liền đỏ lên.

“Em áp úng cái gì đây?”

Cố Thiến Thiến thiếu chút nữa cắn răng một ngụm, lấy lại bình tĩnh, bất cứ giá nào: “Anh trai tốt, tôi yêu anh, cầu xin anh tới cứu tôi!!!”

Cô cũng bị buộc trở nên nóng nảy, cảm thấy phải ngồi xuống, chẳng may không nhịn được, đó sẽ là lịch sử đen tối của đời cô, cho dù là dùng nước sông hoàng hà cũng không rửa được.

Giọng nói cô có hơi to, một đôi tình nhân yêu nhau bên cạnh đang ăn đồ nướng lập tức nhìn sang đây, Cố Thiến Thiến kẹp chặt hai chân, trong lòng còn muốn cắn chết An Thế Trúc.

An Thế Trúc cười một tiếng, tắt điện thoại, không đến một phút đồng hồ, anh đã xuất hiện ở trước mặt cô. Cố Thiến Thiến oán hận trừng mắt nhìn anh, An Thế Trúc thanh toán tiền, tay cầm túi của cô nói: “Đi thôi.”

Cố Thiến Thiến vội đứng lên, nhắc chân đi về khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, vừa đi vừa hít sâu.

Ở trước mặt An Thế Trúc làm ra chuyện dọa người, cô đã làm nhiều đến nỗi đếm không xuể, nhưng bây giờ, cô tuyệt đối không thể bị anh ta bắt được cái nhược điểm nào. Cô đi nhanh như bay, An Thế Trúc cũng không nghĩ ngờ gì, nghĩ rằng cô đang tức giận.

“Tức giận à?” Anh tiến lên cầm lấy tay cô.

Cố Thiến Thiến rút rút cái tay bị nắm, mắt thấy sức lực mình hữu hạn, bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Không có!”

Anh thuận thế cầm tay cô, kéo cô liền muốn đi lệch khỏi đường trở về khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, Cố Thiến Thiến lập tức nóng nảy: “Tôi muốn đi về!”

“Gấp gáp cái gì, cơm nước xong, nên đi tản bộ...”

“Tắm bộ em gái anh!”

An Thế Trúc nhìn cô vài lần, chậm rãi nói: “Em vừa kêu cái gì mà anh trai tới cứu em...”

Cố Thiển Thiển muốn khóc, giờ làm gì còn có tâm tư cùng anh ta mò mẫm nữa chứ.

“Anh trai tốt, tôi yêu anh, tôi muốn trở về!”

An Thế Trúc ngẩn ngơ, lúc trước nghe câu kia, là anh bức cô nói, tuy rằng nghe cảm thấy thực sự sung sướng, nhưng vừa nghĩ đến cô không hẳn là thật lòng, cảm giác sung sướng đó đã không còn lại bao nhiêu, bây giờ bỗng nhiên cô nói một câu như vậy, An Thế Trúc cảm thấy cả người mình vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang ở trên đám mây.

Anh si ngốc mê mang trả lời: “Được.”

Lộ trình năm phút đồng hồ, Cố Thiển Thiển cảm thấy mình quả thật như là ở trên đao nhọn.

Lộ trình năm phút đồng hồ, An Thế Trúc cảm thấy mình như đang mộng du trong tiên cảnh, tuyệt vời không thể tả.

Hai người tay trong tay trở về khu nghỉ dưỡng suối nước nóng, sau khi vào cửa, Cố Thiển Thiển đi thẳng đến toilet, vào toilet, cô quay người đang muốn đóng cửa, vừa thấy An Thế Trúc cũng theo vào, cô đem anh ta đẩy ra ngoài một phen: “Anh vào làm gì?”

An Thế Trúc bị đẩy ra ngoài cửa, cửa “Oành” một tiếng ở trước mắt anh đóng sầm lại, anh mới hồi phục tinh thần lại, còn ra vẻ, cô ấy còn vừa mới nói...

Đi xong toilet, Cố Thiển Thiển thở dài nhẹ nhàng một hơi, thoải mái mặc quần lại, đợi cô mở cửa ra, kinh ngạc, An Thế Trúc đứng ở cửa đang chờ cô.

Nhìn thấy cô, câu nói đầu tiên anh hỏi: “Em vừa mới thổ lộ với anh, đúng không?”

Cố Thiển Thiển há miệng thở dốc, khi đó cô gấp tới độ muốn chết muốn sống, làm gì còn lo lắng rụt rè ngượng ngùng cái gì nữa, anh ta không nên kéo cô đòi đi tắm bộ, trong đầu cô linh quang chợt lóe, đã nghĩ ra câu nói kia, Cố Thiển Thiển lúc ấy sau khi nói xong, còn xấu hổ 1 giây, nhưng thật sự so với nhu cầu cấp bách muốn đi toilet thì chẳng là gì.

Quả nhiên, anh đã ngoan ngoãn trở lại, dọc theo đường đi anh không rên một tiếng, Cố Thiển Thiển cũng không có tâm tình gì rồi rầm đi sau, nhưng cô không có tâm tình gì, không có nghĩa là An Thế Trúc cũng không có tâm tình gì.

Mặt của anh giống như có một chút hồng hồng, hô hấp cũng có chút dồn dập, anh mím môi, thần sắc tựa như rất hồi hộp, lại có chút kích động, anh bỗng nhiên tới gần cô, yết hầu giật giật.

“Anh yêu em, em cũng yêu anh... Tuy rằng anh cảm thấy hẳn là không nên phát sinh quan hệ trước khi kết hôn, nhưng anh có chút nhịn không được nữa...”

23. Chương 23: Tôi Khóc

Cố Thiển Thiển trong lúc nhất thời còn chưa phản ứng kịp, đợi An Thế Trúc đem cô áp vào tường, cô mới hiểu được rành mạch, anh muốn làm gì, phút chốc kinh hoàng mặt mũi trắng bệch.

Tuy rằng từng bị An Thế Trúc chiếm tiện nghi, trong lòng cô lại cảm thấy An Thế Trúc cũng chỉ ăn đậu hũ của cô, chứ sẽ không thực sự làm gì cô.

Đây giống như đã trở thành một định lý, tựa như trước đây anh thường xuyên chọc ghẹo cô, nhưng khi cô bị người khác bắt nạt, An Thế Trúc sẽ đứng ra bảo vệ cô trước tiên.

Thật bất ngờ, thật sự phải nói rằng dù đặc tội An Thế Trúc, cô cũng không nghĩ ra sẽ có chuyện gì quá mức ác liệt xảy ra, anh sẽ không làm cô tổn thương, anh sẽ bảo vệ cô, cô sẽ tín nhiệm anh, cho nên khi anh trình trọng nói chuyện lạ “nhịn không được” như vậy, Cố Thiển Thiển thật kinh ngạc.

“Ợi đã... Ừm ừm...”

Trước đây vài lần anh hôn cô, mỗi một lần dường như đều thay đổi cách hôn, đến bây giờ anh đã vô cùng thuần thục, ở trong mỗi cái hôn đều dung hợp nhiều loại thay đổi, Cố Thiển Thiển bị hôn đến đầu óc choáng váng mơ màng, không thở nổi, giấy dựa cũng không thể so với sức mạnh của anh, chỉ có thể khe khẽ cắn anh một chút, để nói rằng anh đừng xằng bậy, cô cũng có “vũ khí” nhé.

An Thế Trúc tất nhiên phát hiện cô giấy dựa kháng cự, ngón tay ở trên thân thể của cô di chuyển lung tung, vừa hôn vừa vội vàng trấn an: “Đừng sợ, ngoan, anh sẽ không tổn thương em...”

“Đừng sợ, Cố Tiểu Xuyên...” Giọng nói của anh càng ngày càng nhẹ, chui vào trong lỗ tai Cố Thiển Thiển, còn thần kỳ hơn cả ma lực mị hoặc lòng người.

Cố Thiển Thiển còn giấy dựa đã chậm rãi ngừng lại, tuy rằng cô không đáp lại, ít nhất cũng không phản kháng, An Thế Trúc từ lúc đầu hôn dần dập cũng đã hôn trở nên ôn nhu, càng hôn càng triển miên.

Cô theo dõi mặt anh, vẻ mặt của anh ôn nhu say mê, trong đầu cô bỗng nhiên nảy ra một câu: Cuộc sống tựa như một cuộc cuồng bạo, nếu không thể phản kháng, vậy thì hãy hưởng thụ thật tốt.

Cái này cũng có thể xem như cuồng bạo nhỉ, cô không thể phản kháng, như vậy... Khụ khụ... Dù sao đáng vẻ An Thế Trúc thực sự đẹp mắt, cô cũng không ghét anh, dù sao đã sớm hôn qua n lần, một lần hai lần cô còn có thể giấy dựa, nhiều lần đều giấy dựa, An Thế Trúc không chê phiền, chính cô cũng ngại phiền, đáp lại đương nhiên là không có khả năng, mặt cô đỏ đỏ nhắm mắt lại, trong lòng hoảng hốt nói với chính mình, bình tĩnh.

“Bình tĩnh lại”, đó chính là một khẩu hiệu, rất nhanh cô đã choáng váng, khi nào thì bị An Thế Trúc ôm đến trên giường cũng không phát hiện ra, khi ợi cô lấy lại tinh thần, mình đã nằm trên giường, áo T-shirt bị xóc lên đến tận ngực, tay anh nhanh chóng cởi áo ngực của cô, nắm lấy cặp ngực nõn nà.

“An Thế Trúc, anh muốn làm gì!!!” Cố Thiển Thiển lấy lại tinh thần, trong nháy mắt hoảng sợ.

An Thế Trúc nhẹ nhàng đè ở trên người cô, vừa hôn môi vừa sục mặt của cô, vừa trấn an cảm xúc lo lắng hoảng sợ của cô: “Không làm gì cả, anh chỉ ôm một cái.”

“Tay anh để ở chỗ nào vậy hả!!!” Cố Thiển Thiển nắm cánh tay của anh, muốn đem ngực của mình ở trong lòng bàn tay anh cứu ra, An Thế Trúc nhìn cô một cái, hít sâu một cái, mới buông tay ra, sau đó nhắm mắt lại ngã vào trên người cô.

Cố Thiển Thiển bị ép tới hít thở không thông, đẩy anh ra, cô lúc này mới phát hiện, áo T-shirt và áo ngực dù vẫn còn ở trên người cô, nhưng tác dụng đã không còn, cặp ngực tròn như vậy bị ngực anh đè nặng đến thẳng tắp.

An Thế Trúc gối đầu lên cổ của cô, nhẹ nhàng hôn hơi thở nóng bỏng, nóng đến mức nửa khuôn mặt cô đều đã tê rần, tay anh cũng không nhàn rỗi, thong thả vuốt ve thắt lưng của cô, sau đó xoa đến đùi, lại chậm rãi cho tay vào trong quần của cô, Cố Thiển Thiển cảm thấy không thể ngồi chờ chết nữa, đã một lần An Thế Trúc cởi quần áo cô, cô còn giấy dựa một tí, lúc này cô hoàn toàn choáng váng, bị cởi đến nửa thân trần cũng chưa phát hiện.

Cô thẹn quá hóa giận quát anh: “Đè đã chưa! Ngực cũng đã bị đè cho phẳng mất rồi!!!”

An Thế Trúc nhắc nửa người lên, tay kia thì càng dễ tham nhập vào trong, thậm chí cô còn cảm thấy tóc không cần thận bị kéo một cái.

Cô nuốt nước miếng, lui về sau, thắt lưng bị anh đè lại, Cố Thiển Thiển ngẩng đầu trừng anh, anh bình tĩnh thay đổi tư thế, 1 cô ngồi trên đùi anh.

Tầm mắt của cô tất nhiên vì vậy mà dừng ở bụng của anh, sau đó đuôi mắt cô không khống chế nổi giật giật một chút, nhanh chóng dời tầm mắt.

Trong lòng cô thầm kêu không ổn, tuy rằng An Thế Trúc vẫn rất đáng tin cậy, dù ăn trộm đậu hũ của cô, ăn hết cũng sẽ không làm gì cô, nhưng gần đây cô bị tiểu thuyết ngôn tình “cường thủ hào đoạt” mà Ngôn Tinh đưa cho ảnh hưởng, trong lòng vẫn có chút hoảng hốt.

An Thế Trúc cũng là một người đàn ông, chẳng may anh ta tỉnh trùng lên não, vừa lúc này anh ta còn nói chính mình nhịn không được, chẳng may anh thật sự...

Cố Thiển Thiển khóc không ra nước mắt, leo núi em gái anh, cô không muốn lần đầu tiên của mình ở loại địa điểm khách sạn như thế này... Ít nhất cũng làm ở nhà đi, nhà họ An cũng không được, tốt nhất là phòng ở cũ chỗ Tỉnh Thủy Viên...

Á!!! Cô suy nghĩ cái gì vậy!!! Cô không phải hẳn là nên tự hỏi làm cách nào thoát khỏi vận mệnh bị “Cường bạo” sao, nghĩ như thế nào lại đến chọn nơi nào có vẻ hợp ý?

Cô vội vàng dè tay anh lại, trong chốc lát thất thần, anh tháo nút thắt cùng kéo khóa quần cô ra, An Thế Trúc nhìn cô, ánh mắt anh sáng lên, ở trong mắt anh có bóng dáng mờ mờ của cô, làm cho thần sắc của anh mơ hồ không rõ, Cố Thiển Thiển lại kích động sợ hãi, lắp bắp nói: “Không, đừng đi.”

An Thế Trúc cử động một cái, lại cúi người dè cô, Cố Thiển Thiển cảm thấy mình sắp bị dè thành bánh thịt rồi, thôi được, cô tình nguyện bị dè cũng không muốn bị anh ta cởi quần.

“Nghĩ xem, bên trái là tâm, lại bên phải là sinh, căn do tâm sinh tác vì tính, anh yêu em, em cũng yêu anh, vì sao không được?”

Cố Thiển Thiển há mồm phủ nhận: “Ai yêu anh!!”

An Thế Trúc sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm cô không lên tiếng, qua vài giây mới lạnh lẽo xa xăm cười: “Không yêu? Em đã không yêu anh, anh cũng không cần cố kỵ cảm thụ của em.”

Anh nói xong, làm bộ như muốn cởi quần của cô, Cố Thiển Thiển bị dọa đến biến sắc, vội vàng giữ lấy tay anh, cánh tay mảnh mai của cô không phải đối thủ của An Thế Trúc, An Thế Trúc dùng một bàn tay đã giữ chặt cô gắt gao, tay kia thì chậm rãi cởi quần của cô ra, hai đùi Cố Thiển Thiển đập lung tung, ngoài mạnh trong yếu uy hiếp: “Anh còn như vậy, tôi sẽ kêu lên!”

An Thế Trúc đầu cũng không ngẩng: “Kêu đi!”

Sau hai câu này nói, quần và quần lót ren màu xanh nhạt của cô cùng nhau bị kéo xuống dưới, đầu óc Cố Thiển Thiển “Ong” một tiếng, quần đã bị anh kéo đến đầu gối, cô cuối cùng còn ngậy ngốc, “Ồ” một tiếng, hai mắt nhắm lệ đầy hốc mắt, đợi An Thế Trúc nhìn thấy, nước mắt đã chảy ra.

“Anh bắt nạt tôi... Hu hu hu...”

Trước đây An Thế Trúc cũng rất sợ thấy Cố Thiển Thiển khóc, bây giờ vẫn còn có bóng ma, vừa thấy cô khóc đã tay chân hoảng hốt, định làm gì đều từ bỏ, vội vàng ôm cô vào trong lòng: “Cố Tiểu Xuyên, em đã bao nhiêu tuổi rồi, còn khóc? Em cho là chiêu này dùng được sao?”

Đáp lại lời của anh là tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Cố Thiển Thiển cảm giận nghĩ: Tôi khóc, tôi khóc, tôi khóc chết anh!

Hai đầu lông mày của An Thế Trúc cũng đã nhíu lại, trong lòng rầu rĩ, anh nghiêng người cầm giấy, nâng gương mặt của cô lên rồi lau nước mắt cho cô, bất đắc dĩ thở dài: “Đừng khóc ...”

“Hu hu hu hu...”

“Anh không chạm vào em...”

Tiếng khóc của Cố Thiển Thiển lập tức giảm xuống một âm điệu, ánh mắt xem xét anh, vừa ghen một hơi hỏi: “Thật sao?”

An Thế Trúc vừa bực mình vừa buồn cười: “Khóc khóc khóc! Chỉ biết khóc! Không chạm vào em!”

Cố Thiển Thiển lập tức thu hồi nước mắt, An Thế Trúc tức giận đem giấy quăng cho cô, xoay người xuống giường, đi vào toilet.

Cố Thiển Thiển bĩu môi, vừa hừ hừ lau nước mắt, vừa sửa sang lại quần áo mình, sau đó đi gõ cửa toilet: “Làm gì vậy? Tôi muốn rửa mặt.”

Người nào đó đang tắm nước lạnh không nói gì, trong lòng đang có lửa đốt, “Oành” mở cửa ra, ngoài cửa Cố Thiển Thiển thét chói tai một tiếng, mắng to An Thế Trúc lưu manh, An Thế Trúc đứng ở cửa cười lạnh, “Rốt cuộc ai lưu manh, anh đang tắm, em không nên tiến vào!”

Cố Thiển Thiển đỏ mặt hừ một tiếng: “Ai biết anh đang tắm.”

“Cùng nhau tắm nhé?” Anh tựa vào cửa, bọt nước từ trên tóc của anh chảy xuống từng giọt, chảy dọc từ cổ anh xuống cơ ngực trơn bóng tựa như mỹ nhân ngư.

“Đi chết đi!”

Cô mắng xong người ta, nhắc chân muốn chạy, An Thế Trúc vừa thấy cô đã hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhanh chóng ôm người lại, tha người vào trong toilet: “Em hôm nay tắm cũng phải tắm, không tắm cũng phải tắm!”

24. Chương 24: Nào, Khóc Đi!

An Thế Trúc vừa nhìn thấy cô đến thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhanh tay ôm người trở về, ôm vào trong toilet, Cố Thiển Thiển thầm kêu không ổn, bám chặt khung cửa sổ chết không buông tay, An Thế Trúc nhe răng cười, cười đến lông tơ Cố Thiển Thiển dựng thẳng lên.

“Em hôm nay tắm cũng phải tắm, không muốn tắm cũng phải tắm!”

Cố Thiển Thiển lập tức cứng cổ uy hiếp: “Anh lại kéo tôi, tôi khóc cho anh xem!”

Mặt của anh lập tức đen như đáy nồi, vừa rồi anh chỉ là lôi kéo tay cô, sợ làm đau cô, lực đạo không nặng, bằng không bây giờ cô sao còn có thể bám vào khung cửa được, cùng anh cò kè mặc cả, con nhóc chết tiệt này, cho cô một chút màu sắc, cô còn dám mở một phòng nhuộm rồi.

Anh hừ một tiếng, xoay người ôm lấy cô, mặc kệ người trong lòng làm ầm ĩ như thế nào, trực tiếp quăng người nào đó vào trong bồn tắm đường kính 2m trong phòng.

Cố Thiển Thiển từ trong nước ngẩng đầu lên, há miệng mắng An Thế Trúc không phải người, An Thế Trúc căn bản không thèm để ý cô, trần truồng đi ra khỏi phòng tắm, Cố Thiển Thiển trong phút chốc nghĩ không ra, thầm nghĩ, chẳng lẽ lại tức giận?

Cô lau nước trên mặt, cả người ướt đầm trào ra, thật cẩn thận ở cửa nhìn xung quanh, trong tay An Thế Trúc cầm cái gì đó cười lạnh đi về phía cô, tầm mắt Cố Thiển Thiển lại không cẩn thận bay tới chỗ không hài hòa kia, xấu hổ dời tầm mắt, cũng không thấy rõ trong tay anh rốt cuộc cầm cái gì, chờ khi anh trở về, cô lui về phía sau vài bước, nghiêng đầu nhìn tường: “Vậy, tôi sẽ không quấy rầy anh tắm rửa ...”

Cô chột dạ liếc về mặt của anh, An Thế Trúc nhìn chằm chằm cô cười lạnh, cô cười gượng nghĩ từ bên người anh đi vòng qua.

Anh và quả Đại Mã Kim Đào(*) của anh đứng ở cửa, khí thế đó giống như tướng quân mặc thiết giáp, cô đi đến bên người anh, muốn từ chỗ còn thừa không đến nửa thước ở cửa chạy ra, An Thế Trúc nhìn cô, cũng không ngăn cản, Cố Thiển Thiển vừa mới đi được một nửa, anh khoát tay, ôm thắt lưng của cô tha vào trong, thành quả cố gắng của cô nháy mắt hóa thành hư ảo.

(*)Đại Mã Kim Đào: Hmmm là cái ấy của đàn ông đấy ạ.

“Anh đã nói, em hôm nay phải tắm cùng anh, em tắm cũng phải tắm, không muốn tắm cũng phải tắm.”

“Tôi thực sự sẽ khóc!” Cô chớp chớp mắt, trên khuôn mặt đỏ bừng có một đôi mắt mông lung, An Thế Trúc nhìn chằm chằm cô hơi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, yét hầu không không chế được giật giật, sau đó phất

phát máy ảnh trong tay, cười: “Khóc đi, anh vừa vặn chụp lại rồi, cùng mấy bức ảnh của em trước đây hợp lại để làm kỷ niệm.”

Trong nháy mắt mặt Cố Thiển Thiển cứng đờ, trước đây mỗi lần An Thế Trúc bắt nạt cô, cô sẽ khóc cho anh xem, nhưng An Thế Trúc là loại người nào, anh sẽ tùy ý để cô nắm cái nhược điểm này sao?

Ngày nào đó, khi cô lại khóc, An Thế Trúc không giống như trước vừa ôm vừa dỗ cô, mà là cầm cái máy ảnh về mặt trần định chụp lại.

Lúc ấy Cố Thiển Thiển mới tám tuổi, khóc nửa ngày mới phản ứng lại, tiểu bạch thỏ sao có thể cướp máy ảnh trong tay đại sói xám, sau đó An Thế Trúc như bắt được cái nhược điểm lớn, thường xuyên lấy ra uy hiếp cô, không ít lần buộc cô cùng anh ta chơi trò chơi, trước đây, anh ta sẽ chơi trò cô dâu chú rể, sau khi lớn lên, anh ta thích chơi trò thiếu gia và nha hoàn, khoảng thời gian đó Cố Thiển Thiển không ít lần bị anh ta sai sử bưng trà đổ nước, bóp vai dấm chân cho anh ta.

Cố Thiển Thiển rốt cuộc vẫn là một đứa bé, qua vài ngày nhịn không được, ngồi dưới đất oa oa khóc lớn, bất luận An Thế Trúc uy hiếp đe dọa thế nào cũng không được, cuối cùng anh nghiêm mặt ủ rũ lại vừa dỗ vừa ôm, đồng ý hứa hẹn vô số, mới dỗ được người nào đó thôi khóc.

“Anh, anh, anh... Anh không phải nói xóa bỏ sao?” Cố Thiển Thiển trừng mắt nhìn anh.

An Thế Trúc không hề áy náy cười: “Loại tư liệu quý giá như thế này, anh đương nhiên phải bảo tồn thật tốt!”

Anh phát phát máy ảnh trong tay, tươi cười ấm áp: “Nào, khóc đi, lần trước anh làm một cái phần mềm đối lập, vừa vặn có thể dùng để đối lập, qua mười năm, nhìn xem em khóc có tiến bộ hay không...”

Cố Thiển Thiển: “...”

Cô hự hự đánh anh, dùng hết lực, An Thế Trúc không chút sứt mẻ, tươi cười càng ngày càng ôn nhu, Cố Thiển Thiển tức giận đến muốn cắn anh một ngụm.

Trên thực tế, cô cũng đánh tiếp, cũng chém giết máy ảnh. Cô thấp hơn so với An Thế Trúc một cái đầu, kiễng mũi chân đuổi thẳng cánh tay, cũng không cướp được, hai người dây dưa bên nhau, Cố Thiển Thiển ôm cổ của anh, vặn ngàn cực khổ rốt cục cướp được, còn chưa kịp cao hứng, người đã bị anh ôm lên, quăng vào trong cái bồn tắm kia.

“Em tự mình cởi, hay là anh phục vụ cho em?” Không biết là hơi nước nóng bay lên, hay là vì hô hấp nóng bỏng của anh, mà khiến mặt cô vừa nóng vừa ngứa, cô vội vàng đem máy ảnh quăng vào cạnh bồn tắm, cầm lấy cổ áo mình, cảnh giác theo dõi anh.

An Thế Trúc ôm lấy thắt lưng của cô, lộ ra răng nanh trắng nõn: “Hay là em thích anh cưỡng bạo em?”

“Anh không biết xấu hổ.” Cố Thiển Thiển lòng đầy căm phẫn, hận không thể dùng ánh mắt đốt cháy chết anh ta.

Anh lười biếng đáp: “Hay em muốn toàn bộ.”

Cố Thiển Thiển giãy dụa tay chân muốn chạy, An Thế Trúc bắt đặc dĩ thử dài, cầm lấy cánh tay của cô lại: “Em không thể an phận một chút sao.”

Cố Thiển Thiển hừ hừ cãi lại: “Anh không thể muốn toàn bộ.”

An Thế Trúc cười ra tiếng, Cố Thiển Thiển cũng mân miệng cười, anh lau gương mặt ướt sũng của cô, mềm dịu ôm cô: “Cố Tiểu Xuyên.”

“Ừ.”

“Em thật không ngoan.” Giọng nói của anh trầm thấp nhu hòa, giống như tiếng nhạc du dương.

“Anh Gậy Trúc.” Cố Thiển Thiển nghiêm túc gọi anh.

“Ừ.”

“Anh thật đáng ghét!”

An Thế Trúc trên mặt nhu tình trở nên cứng đờ, rốt cuộc ai đáng ghét hơn!

Mặt anh bình tĩnh, giữ cổ áo cô tay bắt đầu đi xuống: “Anh đáng ghét? Dù sao em ghét anh như vậy, anh cũng không cần phải lấy lòng em, em muốn khóc thì khóc đi!”

Cố Thiển Thiển không nói gì, cô tuy rằng nói ghét anh, nhưng cũng không phải thực sự là ghét anh như lời nói, An Thế Trúc giống như mèo bị dẫm phải đuôi vậy.

Không lâu sau, áo T-shirt của cô đã bị anh cởi xuống, cô ôm ngực, An Thế Trúc muốn cởi quần của cô, Cố Thiển Thiển vội vàng che quần, kết quả chỗ nào cũng không bảo vệ được, bị cởi lần đầu cô hoảng sợ, bị cởi lần thứ hai cô hoảng sợ, bị cởi lần thứ ba cô đã có chút bình tĩnh, vẫn là câu nói kia, cô cảm thấy An Thế Trúc cũng chiếm tiện nghi của cô, nhưng thật sự làm gì cô, thì không thể.

“An Heo Chết, anh thật cảm thú! Anh còn có xấu hổ hay không, chính mình không mặc quần áo thì thôi đi, dựa vào cái gì mà cởi của tôi! Á á!!! Tay anh đang mò chỗ nào vậy!!!”

Hai tay An Thế Trúc nâng hai luồng ngực rất tròn của cô, đem cô đặt ở trên cạnh bồn, hùng hổ hỏi: “Cố Tiểu Xuyên, em tính xem sẽ phụ trách anh như thế nào?”

Cố Thiển Thiển há hốc mồm, tất cả trên người anh, cô đều đã kiểm nghiệm qua, nhưng cô cũng bị anh ta mò mẫm sờ soạng, bây giờ ngực còn bị anh nắm đây, tuy nói nam nữ bình đẳng, nhưng loại chuyện này, bên nữ luôn luôn bị thiệt hơn một chút, nên được phụ trách phải là cô chứ?

Cô hự hự tiếp tục giãy dụa: “Tôi cũng chưa bắt anh phụ trách, anh còn dám không biết xấu hổ đòi phụ trách sao?”

Anh híp mắt nở nụ cười, thế nào cũng thấy rất giảo hoạt: “Anh phụ trách, anh rất dễ nói chuyện, em thích anh phụ trách em, hay là tự mình chủ động phụ trách anh?”

Đầu óc Cố Thiển Thiển trong nháy mắt thanh tỉnh lại, bất luận là anh ta phụ trách cô, hay là cô phụ trách anh ta, đây đều không phải là một chuyện sao?

Cô cảm giận nói: “Tôi không cần anh phụ trách, cũng không muốn phụ trách anh!”

An Thế Trúc tới gần gương mặt của cô, trầm thấp đe dọa: “Khó mà làm được, có hai con đường, chỉ có thể chọn một, trừ khi em đi chết.”

Cố Thiển Thiển trưng gương mặt sắp chết bất khuất: “Vậy cho tôi chết đi!”

An Thế Trúc cũng không tức giận, còn vui tươi cười hơn hử: “Đã chết thì rất tiện nghi cho em, nợ anh cả cuộc đời rồi còn muốn chết thế nào?”

Cố Thiển Thiển cảm thấy mình lại bị bẫy.

25. Chương 25: Mừng Rõ Như Điên

Anh vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt vừa chuyên chú vừa thâm trầm: “Anh cảm thấy, nếu không có chuyện gì xảy ra, em sẽ luôn không nhận rõ được sự thật...”

Trong nháy mắt mặt Cố Thiển Thiển cứng đờ, đập nước một cái: “Anh muốn làm gì?”

An Thế Trúc cười đến phá lệ mờ ám: “Anh còn có thể làm gì?”

Ở từ “làm” anh còn càng nhấn mạnh thêm.

Cô thể mà lại nghe hiểu được, cũng nhờ Ngôn Tĩnh ban tặng, cô gần đây đọc không ít loại tiểu thuyết cường thủ hào đoạt, trước đây cô sao có thể nghe hiểu được cái từ đầy nội hàm đây.

Vậy nghe không hiểu còn hơn.

Cô khóc không ra nước mắt, đi leo núi cái em gái anh, đây là cái bẫy lớn, vừa mới ở trên giường không ép buộc đủ, An Thế Trúc đây là lại muốn tiếp tục ép buộc sao? Cô lại khóc thì cũng không biết còn có thể đối phó hay không.

“Muốn khóc cho anh xem sao?” Anh ôn hòa hỏi.

Cố Thiển Thiển: “...”

Nói mấy câu đầy công phu, anh túm cổ áo rộng thùng thình của cô dùng sức lôi kéo, “Tách tách...” một tiếng, cũng không biết đồ của người nào bị giăng.

Cố Thiển Thiển kinh hãi: “Anh thật cầm thú! Không cho phép cởi áo của tôi!”

Mặt An Thế Trúc đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô, dường như hận không thể cắn chết cô, khí thế Cố Thiển Thiển nhất thời đã bị ép xẹp xuống, thuận theo nâng cánh tay lên, nâng được một nửa thì cô cứng đờ, đây tính là cái ý gì?

Đây quả thực giống như là đang lấy lòng người nào đó, cô sợ anh tức giận, mất hứng? Cố Thiển Thiển cảm thấy có chút hoảng sợ, cô sẽ không phải bị hội chứng Stockholm(*) chứ? An Thế Trúc ăn đậu hũ của cô, vừa mới bắt đầu cô còn kịch liệt phản kháng, bây giờ cô lại bắt đầu lo lắng có thể sẽ làm cho anh đau lòng hay không.

(*)Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

Cô lập tức tìm cho mình một cái cớ, đó là bởi vì An Thế Trúc là quý họ hàng, hôm nay không hiểu sao tức giận vài lần rồi, cho nên cô mới không muốn chọc anh ta tức giận nữa.

Vẫn là cô rộng lượng! An Thế Trúc đối xử với cô như vậy, cô cũng không nói gì.

Bây giờ tâm tình Cố Thiển Thiển có chút phức tạp, vừa muốn từ chối anh lại vừa không muốn cùng anh cứng rắn, ở phòng ngâm suối nước nóng và quán đồ nướng cãi nhau, anh bỏ đi một mình, trên mặt cô không thêm để ý, nhưng trong lòng lại cảm thấy hoảng hốt, giống như bị người ta buộc ở giữa không trung, nửa vời, không xuống được.

Chạng vạng tắm suối nước nóng xong, cô cọ cọ xát xát đến tám giờ, vẫn gọi điện thoại cho anh, gặp ở quán đồ nướng, cô càng nghĩ, vẫn là nên gọi anh đến, dường như ở trong lòng của cô, An Thế Trúc đã trở thành một lựa chọn duy nhất... Không còn có người khác.

Cô không muốn lại chọc anh tức giận, không muốn nhìn bóng lưng anh rời đi...

Cô miên man suy nghĩ, thân thể nhỏ bé cơ bản không có chút sức lực nào, về chút giấy dựa ở trong mắt An Thế Trúc, chỉ giống như gãi ngứa mà thôi, bây giờ còn như ngừng giấy dựa hơn phân nửa, tựa như xoay vài cái tượng trưng.

An Thế Trúc sao mà không phát hiện ra sự thay đổi của cô chứ, trong lòng vui vẻ, động tác càng thêm ôn nhu, anh cũng không phải muốn như vậy, Cố Thiển Thiển mới mười tám tuổi, anh có đủ kiên nhẫn cùng thời gian, cùng cô từ từ sẽ đến, nhưng nhóc con chết tiệt kia không hiểu, một lòng còn muốn thông đồng với người khác, anh làm gì còn tâm tình mà cùng cô chậm rãi, vẫn nên làm rõ mối quan hệ trước có vẻ có cảm giác an toàn hơn.

“Anh Gậy Trúc.” Cố Thiển Thiển đáng thương kêu một tiếng.

An Thế Trúc cười: “Không giương nanh múa vuốt nữa, bắt đầu giả vờ đáng thương?”

Cố Thiển Thiển: “...” Á! Người này thật đáng ghét!!! Bây giờ đầu óc cô tất cả đều như hồ dán, còn có cái sách lược gì chứ, cô chỉ muốn gọi anh một tiếng mà thôi.

Cố Thiển Thiển cái nhóc con chết tiệt này, bình thường đáng giận như thế nào, nhưng cô mềm nhũn ra, dùng loại ánh mắt ngập nước đáng thương này nhìn anh, anh sẽ không chịu nổi, hiệu quả cùng cấp bậc với cô khóc.

“Ngoan, đừng sợ.” An Thế Trúc ở trong lòng thở dài.

Dáng vẻ Cố Thiển Thiển sắp khóc: “Có thể không ở trong này hay không, ít nhất cũng phải chọn ngày trời trong nắng ấm, ở nhà đi... Tôi không muốn ở bên ngoài...”

An Thế Trúc cả người đều như điên lên, trong đầu lặp đi lặp lại lời của cô vài lần, kế hoạch nguyên bản của anh chính là hôn toàn thân, để lại chút dấu hôn là đủ rồi, dù sao cô mới mười tám tuổi, mặc dù anh có chút nhẹn không được, nhưng vẫn luyện tiết tổn thương cô, nhưng... Cố Thiển Thiển lại cho anh vui mừng cực lớn, cái loại vui thích này, giống như nhân loại lần đầu tiên phát minh ra lửa, giống như trẻ sơ sinh lần đầu tiên mở mắt trông thấy ánh sáng.

Bất luận từ ngữ nào dường như cũng khó mà miêu tả tâm tình vui mừng của anh, anh tựa như một nông dân cần cù và vất vả trồng trọt, trồng được một cây thanh mai kiêu kiêu non non, hạt thanh mai này bất luận là anh cẩn thận tưới nước thế nào, cô sống chết cũng không nở hoa, bây giờ cô lại trực tiếp nhảy qua giai đoạn nở hoa, bước vào giai đoạn ra quả, làm sao mà anh không mừng rỡ như điên được.

Anh cười ra tiếng: “Còn ngày trời trong nắng ấm, có muốn cho em một lịch những ngày không có nắng ấm để tránh hay không?”

Không đợi cô trả lời, anh mạnh mẽ cúi đầu hôn môi cô, hôn rất mãnh liệt, Cố Thiển Thiển bị lực đạo va chạm khiến đầu lúi về phía sau, răng cũng bị đụng phải có chút đau, cảm bị anh nắm cũng hơi hơi đau đớn.

Cô cảm tức giãy dụa, những lời cô vừa nói đều là vô ích sao, đã nói không muốn ở trong này, về sau nhớ lại đều cảm thấy có gì đó đặc biệt.

Anh dùng đầu lưỡi “đánh” trong miệng cô “xâm nhập giả” công thành đoạt đất khiến cô cảm giận, muốn nhấn tâm dùng răng cắn anh một phát, trong lòng lại có chút không muốn, An Thế Trúc chưa từng hôn kịch liệt như vậy, cũng chưa từng hôn lâu như vậy, cô thiếu chút nữa bị hôn đến ngạt khí, thật sự chỉ thiếu một chút nữa thôi, đầu óc sẽ bởi vì thiếu dưỡng khí mà hôn mê, An Thế Trúc mới buông cô ra thở hồng hộc.

Cố Thiển Thiển giống như cá chết, nhắm mắt lại liệu mạng hít lấy không khí tươi mới, ngón tay An Thế Trúc đã cởi áo ngực dưới áo T-shirt của cô, nửa áo ngực ở trước ngực của cô, anh sờ soạng một lúc, đối với cấu tạo áo ngực hết sức hiểu biết, bỏ chút công sức đã tháo xuống.

Áo T-shirt đã sớm ướt đầm, gắt gao dính vào trên người cô, hai hạt rất tròn trên tòa núi nhỏ đẹp đẽ lộ ra, đỉnh anh đào lại rõ ràng đến có thể thấy được.

Yết hầu của anh giật giật, lại bắt đầu cởi quần của cô xuống, Cố Thiển Thiển mất nửa ngày mới lấy lại tinh thần, lấy lại tinh thần một cái, cô bị thương phát hiện, trên người mình chỉ còn mặc một cái áo T-shirt ướt sũng.

Áo ngực, quần, quần lót đều không cánh mà bay.

An Thế Trúc hôn chớp mũi cô, giọng nói mang theo vài phần tranh công: “Em nói không được cởi áo em, anh sẽ không cởi áo em.”

Cố Thiển Thiển không nói gì, thâm nghĩ đưa cho anh ta hai chữ: Ha ha.

Anh cười cười với cô, cúi đầu hôn lên ngực cô, ngậm đỉnh anh đào, cách vải áo ướt đầm, miệng khê mút, Cố Thiển Thiển cả người run rẩy, vừa muốn nói chuyện, anh lại thả lỏng miệng, đặt cô trên vách bồn tắm, nâng thắt lưng của cô, từ trong nước ôm cô lên một nửa, ngực ướt sũng bị lộ ra giữa không khí, Cố Thiển Thiển vừa cảm thấy lạnh, môi của anh lại ấn xuống, chỗ nào đó cũng bị tay anh nắm lấy, nhẹ nhàng xoa nắn.

Cả người Cố Thiển Thiển như nhũn ra, trọng lượng toàn thân đều dựa vào anh, cảm giác xoa nắn từ ngực của cô khơi lên ngọn lửa lan tràn, cuối cùng tụ lại trong đầu cô, thành pháo hoa nổ tung sáng lạn, lúc này đây, tuy An Thế Trúc không có hôn miệng của cô, nhưng cô vẫn liệu mạng dùng miệng thở, cảm thấy sắp hít thở không thông.

Trong mơ hồ lại mang theo vài tia tức giận bất bình, cô nói không được cởi áo, anh ta chỉ chừa lại cái áo, cô tỏ vẻ không muốn ở trong này cùng anh ta “yêu”, sao anh ta lại giả vờ không nghe thấy?

Nhất định là giọng điệu của cô không đủ nghiêm túc!

Cố Thiển Thiển lập tức ngoài mặt trong yếu rống với anh: “Tôi đã nói không muốn làm ở nơi này!”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới phát hiện giọng mình run run tựa như lá cây trong gió, còn có một cổ yếu đuối kiêu kỳ không nói nên lời.

An Thế Trúc đầu cũng không nâng lên, hàm hồ trả lời một tiếng “Được”, xoa thì vẫn xoa, nắn thì vẫn nắn, một chút thay đổi cũng không có.

Cố Thiển Thiển lo lắng: “Này! An Thế Trúc!!!”

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh như có một ngọn lửa, anh nhìn cô một cái, bất đắc dĩ nói: “Anh lừa gạt em khi nào, anh còn chưa làm gì em, em gấp cái gì?”

Cố Thiển Thiển vừa thẹn vừa quẫn bách, đầu óc ngược lại lóe sáng lên, lập tức vạch trần người nào đó nói dối: “Anh có! Anh gạt tôi nói đã xóa những bức ảnh đó!”

Cố Thiển Thiển nói là chuyện trước đây khóc cho anh xem bị anh chụp lại, An Thế Trúc nói dối bị vạch trần, không hề xấu hổ nói, “À” một tiếng, nhớ lại một chút, sau đó nói: “Lúc ấy anh nói là đã biết, nhưng cũng không nói ừ, là tại em rất ngốc.”

Cố Thiển Thiển bị chọc vào vết sẹo, lập tức như mèo bị giẫm phải đuôi: “Đúng, tôi rất ngốc mới bị anh làm gì thì làm! Tôi rất ngốc, không suy nghĩ tí gì đã cùng anh đi leo núi! Hu hu hu...”

Cố Thiển Thiển cũng không biết mình sao lại thế này, câu trước còn nói năng rất có khí phách, câu sau thì đáng thương khóc òa lên.

An Thế Trúc bị cô bỗng nhiên chảy nước mắt thì biến thành trở tay không kịp, vội vàng ôm người nào đó vào trong lòng hết hôn lại dỗ dành.

“Anh đừng chạm vào tôi!”

An Thế Trúc nhẫn nhịn, ăn nói khép nép: “Anh ngốc, anh ngốc, lại chọc em khóc, là anh ngốc, còn không rõ vì sao em lại khóc.” Rõ ràng vừa rồi vẫn rất tốt.

26. Chương 26: Giả Vờ Ngủ

Cố Thiển Thiển vì sao muốn khóc, chỉ sợ chính cô cũng không biết, có thể là ánh mắt đầy hơi nước, có thể là lo lắng sợ hãi chuyện gì đó, cũng có thể chính cô muốn khóc để tra tấn anh.

“Anh đi ra ngoài, tôi muốn tắm rửa.”

An Thế Trúc: “...”

Anh buồn bực đứng dậy, mắt của cô là cái vòi rồng sao, nói khóc liền khóc, anh còn không ăn nổi đắng vẻ này của cô.

“Đem cửa khép lại!”

An Thế Trúc “Oành” một tiếng đóng cửa lại, anh quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm cánh cửa trắng như tuyết, trong đầu tất cả đều là thân thể nõn nà của cô, làm đàn ông mà không làm được bước này thì thật sự vô dụng, cô thích khóc thì cho cô khóc đi, khóc một chút cũng sẽ không chết, anh đã cứng rắn quyết tâm, kết quả vì một câu của cô lại thỏa hiệp mềm lòng, thật ra anh cũng không định làm gì cô ở trong này, nhiều nhất chỉ lấy tay làm cô...

Bây giờ anh hoài nghi điều ấy cũng không có cách nào hoàn thành.

Càng nghĩ càng buồn bực, điện thoại bỗng nhiên vang lên, Trần Khải Sơn gọi anh đi ăn đồ nướng. An Thế Trúc quét mắt về phía phòng tắm, thấy cô hận không thể khiến anh biến mất vậy, An Thế Trúc mang theo ví tiền đi động, xoay người đi ra ngoài.

Cố Thiển Thiển tắm rửa xong thì cân nhắc đêm nay sẽ ra sao bây giờ, không thể thuê một căn phòng mới nữa, nhưng ngủ cùng anh, vẫn có chút gì đó không ổn.

Cô quần khăn tắm lên người xong đi ra, vậy mới phát hiện ra An Thế Trúc không ở đây.

“Người đâu?” Cô nói thầm một câu, muốn gọi điện thoại cuối cùng lại cầm điện thoại quảng về trên giường, cũng đã 10 giờ, người còn đi đâu vậy. Cô lấy áo ngủ ra mặc vào, rồi ở trên giường xem TV, càng xem càng nhàm chán, lại không muốn ngủ, cuối cùng vẫn nhắn tin cho An Thế Trúc: “Tôi ngủ đây.”

Đợi vài phút cũng chưa có tin nhắn trả lời, Cố Thiển Thiển chán đến chết lại cầm điện thoại mở QQ, nhìn thấy Ngôn Tĩnh còn online, quyết định chọc cô ấy một chút.

“Thế nào? Có bị ăn luôn không?”

Cố Thiển Thiển ngậm bực, nói cái gì thế này. Hậm hực trả lời một câu: “Đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi đấy!!!”

“Không thể nào, An học trưởng chẳng lẽ không làm được?”

“Đi chết đi!” Cố Thiển Thiển đang muốn ném bom qua, bỗng nhiên nghe thấy cửa có tiếng vang, vội vàng lấy tay quảng điện thoại đến một bên, đắp chăn lên giả vờ ngủ.

Phía cửa có bật một cái đèn nhỏ, bên trong tối như mực, An Thế Trúc nhìn lướt qua qua chỗ giường: “Cố Tiểu Xuyên?”

Không có người trả lời, anh hạ mắt, màn hình điện thoại còn sáng, giả vờ ngủ cũng giả vờ không được, anh cũng lười vạch trần cô, vào phòng tắm rửa mặt đơn giản một chút, mới đi về phía giường.

Cố Thiển Thiển lui vào trong chăn vẫn không nhúc nhích, đổi lại không lo bị anh phát hiện cô giả vờ ngủ, nhưng cô cũng nhìn không thấy tình cảnh gì bên ngoài, chỉ nghe thấy anh đi tới gần người cô. An Thế Trúc cúi đầu nhìn người nào đó đang quần chăn như nhộng, xoay người cầm điện thoại màn hình đã tối lên, màn hình lập tức sáng lên một cái, mấy chữ nhảy vào trong mắt của anh.

Uống chút rượu vào, về chút rượu này đối với An Thế Trúc mà nói, chẳng khác gì uống nước cả, anh không biết là bỗng nhiên rượu có tác dụng, hay là vì câu nói “An học trưởng chẳng lẽ không làm được?” kích thích đến anh, hôm nay anh thỏa hiệp với cô, anh và cô có thời gian cả đời, có thể từ từ sẽ đến, bây giờ thì anh hận không thể đem nhóc con chết tiệt này lăn qua lăn lại chà đạp, vừa vặn uống vào chút rượu, loại chuyện rượu say loạn tính này cũng rất bình thường, chẳng những có thể thoải mái thở ra một hơi, thuận đường còn có thể chứng minh một chút xem mình có “được” hay không.

Anh nhìn chằm chằm người nào đó, híp mắt nở nụ cười, giả vờ ngủ sao, có bản lĩnh thì giả vờ cả đêm cho anh.

Anh bật một cái đèn nhỏ ở đầu giường, ánh đèn mờ nhạt rơi xuống, không khí mang theo một loại mờ ám, tay anh dừng trên chiếc chăn bạc trên giường, từ một cái khe chăn dò xét vào.

Cố Thiển Thiển rối rắm nghĩ, tiếp tục giả vờ ngủ, hay là giả vờ bị anh làm tỉnh. Tiếp tục giả vờ ngủ, hiển nhiên sẽ làm người nào đó càng thêm không kiên nhẫn gì, nhưng cô tỉnh, chẳng lẽ còn có thể ngăn cản anh? Ra về tỉnh lại càng dễ gặp chuyện không may hơn.

Vậy vẫn nên tiếp tục giả vờ ngủ đi! Nói không chừng anh cảm thấy không có ý nghĩa, sờ soạng hai cái là xong. Cố Thiển Thiển nghĩ tốt đẹp như vậy.

Cố Thiển Thiển nằm nghiêng ngủ, thật ra còn lo An Thế Trúc sẽ phát hiện ra cô giả vờ ngủ, nào biết vận khí không tệ, sườn anh chạm vào sau lưng cô, cũng không chạm vào người cô, chỉ là đẩy cái chăn màu bạc trên người cô ra, chui vào.

Tay anh thật nóng, còn có một mùi rượu nồng nặc, Cố Thiển Thiển càng thấy may vì mình giả vờ ngủ, cô còn đang cảm thán giả vờ ngủ thật tốt, tay anh đã hất vấy ngủ của cô đến bụng, Cố Thiển Thiển thâm kêu không ổn, rút kinh nghiệm xương máu nghĩ, về sau không thể mua vấy ngủ, rất tiện nghi cho người nào đó.

“Ngủ còn mặc nội y, cũng không sợ bị ung thư vú.” Anh tự nhủ nói một câu, giọng nói hàm hồ, giống như có chút say.

Cố Thiển Thiển ở trong lòng đáp lại một câu: Ai cần anh lo!

Ngủ cùng anh, cô không mặc sẽ không có cảm giác an toàn, được không? Nút thắt rất nhanh đã bị tháo ra, anh ở váy ngủ của cô sờ soạng hai cái, đã kéo được khóa kéo ở thắt lưng ra. Cố Thiển Thiển nhin không được mà đầu tranh tư tưởng, có vẻ anh muốn cởi đồ của cô, nhưng tỉnh lại thì anh sẽ không cởi đồ của cô nữa sao, cô thật hoài nghi, vậy vẫn là nhìn kỹ trước hăng nói.

Cô bị ôm lên một nửa, váy ngủ áo ngực lưu luyến mấy chục giây rồi rời khỏi người cô, cô bị thả lại vị trí ban đầu, cô lo tới lòng cũng không yên, tay anh đã để ở quần lót cô.

Cô thống khổ nghĩ, bây giờ phải làm sao? Vẫn là câu nói kia, cô tỉnh lại thì anh sẽ không cởi nữa chắc?

Cô giống như vô tình gặp phải động đất, muốn “cảnh cáo” người nào đó, đáng tiếc người nào đó dường như căn bản không phát hiện, nâng mông của cô lên một chút đem mảnh vải cuối cùng trên người cô kéo xuống một nửa.

Cố Thiển Thiển chết lặng nghĩ, không phải lỏa thể một chút sao, cũng không phải chưa từng lỏa thể...

Bên tai truyền đến tiếng sột soạt, dường như anh đang cởi quần áo của mình, Cố Thiển Thiển cảm thấy vẫn nên tiếp tục giả chết đi, so với cường bạo lúc tỉnh, vẫn là cường bạo lúc mê mang tỷ lệ thấp hơn một chút...

Ngực của anh dán lên người cô, cái (*) chọc phía sau lưng cô.

(*) : Cái ấy của đàn ông.

Nóng, cơ thể anh thật nóng.

Hơi thở của anh không ngừng thổi vào cổ cô, mùi rượu xông vào mũi.

Có câu gọi là gì nhỉ, rượu say loạn tính! Cô âm thầm nhéo mình một cái, cô cũng có thể tính là dạng hoạt sắc sinh hương(*) đi, An Thế Trúc có vẻ cũng thuộc loại khí huyết dương cương.

(*)Hoạt sắc sinh hương: Hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của phụ nữ.

Cúi khô bốc lửa...

Không, cúi ầm bốc lửa! Nhưng cho dù là cúi ầm, cô cũng bị nóng bỏng của anh đốt cháy.

Đối với cái “Người chết” này, anh chẳng lẽ còn có thể làm gì, Cố Thiển Thiển lấy lời này tự an ủi chính mình, nụ hôn của anh từ một bên gáy của cô một đường đi xuống dưới, hôn ở khắp trên lưng, cô cố gắng không động đậy, nhưng ở trong mắt An Thế Trúc, lưng của cô cong lên, còn run run rất đáng thương.

Anh mỉm cười, chụt một tiếng hôn ở trên lưng của cô.

Cố Thiển Thiển nghĩ: Thật sự là muốn chết a a a a a!

Cô bị anh xoay người, trực tiếp ghé vào trên giường, Cố Thiển Thiển không nói gì mở mắt ra, nằm ngay đơ người vẫn nóng rực như vậy...

Mông bị hôn một cái, Cố Thiển Thiển thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cô cố nén không nhúc nhích, chân căng đến thẳng tắp, động tác này hơi mạnh, nhưng dường như anh một chút cũng không phát hiện, vẫn tiếp tục hôn.

Hơi thở bóng bóng như có như không như thổi vào lòng của cô, Cố Thiển Thiển cầm lấy ga giường dưới thân, tự nói cho chính mình một câu, nhin! Cũng không tin anh có thể làm gì cô...

Hơn nữa, cái tình cảnh này bây giờ làm sao cô có thể tỉnh lại đây? Chẳng phải là tự nói cho anh biết, cô luôn luôn giả vờ ngủ, anh cởi đồ của cô, từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn giả bộ ngủ, cô sẽ giải thích ra sao...

Thật sự là muốn chết a a a a a a!

Anh bỗng nhiên nâng thắt lưng của cô lên, đặt cái gối đầu ở dưới lưng cô, sau đó banh rộng chân cô ra.

Lạnh lẽo...

Thật sự là muốn chết a a a a a a!

Cô rất muốn ở trên mặt mình viết vài chữ: Người này đã chết!

Cô trầm lặng nằm úp sấp, nửa ngày An Thế Trúc cũng không có động tĩnh gì, cô đang buồn bực, bỗng nhiên nghe thấy anh hăm hồ nói vài câu, nghiêng người tựa đầu bật đèn lên, ánh sáng mãnh liệt đâm vào mắt cô có chút đau.

Đây là mấy lời rất hàm hồ, kết hợp với động tác của anh, chung quy cô đã hiểu rõ ràng anh nói gì đó.

Anh nói: “Thấy không rõ lắm...”

27. Chương 27: Yameta! (dừng Mà!)

Cố Thiển Thiển thật sự giả bộ không nổi nữa, mang theo nỗi giận nâng một cước đá vào trên vai anh, sau đó kéo chăn che kín mình.

An Thế Trúc không phòng bị thiếu chút nữa lăn xuống dưới giường, hai người yên lặng nhìn nhau một lúc, An Thế Trúc hành động trước, đi ra đê cô.

Cố Thiển Thiển thế nhưng bọc kín người mình, bây giờ lại không có cách nào đẩy anh ra, An Thế Trúc đè nặng cô bắt đầu tháo chăn.

“An Thế Trúc!”

An Thế Trúc “mơ mơ màng màng” “Ừ!” một tiếng, Cố Thiển Thiển vừa thấy trạng thái này của anh thì thầm kêu không ổn, sẽ không thật sự say chứ, giảng đạo lý với đàn ông uống say, có thể thông sao? Trong lòng cô một chút cũng không nghĩ ra, bây giờ cô hồi hận, giả vờ ngủ cái gì chứ, cái này gọi là đâm lao thì phải theo lao đi?

“Anh... Ừm! Ừm! Ừm!” Thân thể nhỏ của Cố Thiển Thiển bị đè tới mức một chút cơ hội phản kháng cũng không có, nháy mắt lại nhớ tới trạng thái khi cô giả vờ ngủ, điểm duy nhất khác nhau là, vừa mới bắt đầu là cô tự nguyện nằm ngay đơ, bây giờ là cô phản kháng lại, nhưng kết quả kỳ thật đều giống nhau, miệng anh thì hôn, tay thì sờ soạng, còn làm tiếp những tình tiết vừa rồi, không, chuẩn xác mà nói, anh nhảy vọt qua tình tiết “nhìn”, trực tiếp động thủ sờ soạng luôn.

Cố Thiển Thiển khiếp sợ mở to hai mắt, anh thật sự sờ soạng, còn không ngừng sờ qua sờ lại, như là đang tìm cái gì.

Bởi vì cô giãy dụa, động tác của An Thế Trúc làm cho cô hơi hơi đau, theo bản năng ngừng giãy dụa, đau cũng biến thành ngứa, loại ngứa này giống như chồng chất lên nhau, anh từ khe vuốt không ngừng tại tầng mạnh, anh lấy ngón tay, cuối cùng xâm nhập vào chỗ nào đó.

Cố Thiển Thiển cả người cứng đờ, giống như gặp phải một trận gió lốc băng tuyết lớn, cô bị đông lạnh thành pho tượng, không thể cử động, phản ứng như trước, cảm giác dị vật đâm vào, có chút đau.

Anh buông cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của cô ra, thở phì phò hỏi: “Đau không?” Nói xong còn dùng ngón tay khẽ giật giật.

Cô khẩn cấp trả lời, trông mong nhìn anh:

“Đau, tôi đau quá.”

“Nhỏ như vậy đã đau?” Anh rút ngón tay ra, Cố Thiển Thiển lập tức kẹp chặt hai chân, đầu gối của anh quỳ xuống chen vào giữa hai chân của cô, anh nhìn nhìn ngón tay mình, dùng một loại ánh mắt làm cô nóng rực nói: “Em ảm ướt.”

Cố Thiển Thiển: “...” Cô thực hận ước gì chưa đọc tiểu thuyết Ngôn Tình đưa, như vậy cô nhất định sẽ không lý giải được hàm nghĩa những lời này của An Thế Trúc.

Thẹn quá hóa giận, cô nhấc chân lại muốn đá, lúc này An Thế Trúc đã sớm có phòng bị, đánh một cái trên đùi của cô, lại còn nhéo một phen.

Sau đó anh lại đè lên người cô một trận, ngón tay để ở chân của cô sờ tới sờ lui, sờ vài lần anh lại lấy tay xâm nhập vào chỗ nào đó, cử động khe khẽ một chút sau đó lại rút ra, ngay từ đầu ngón tay anh đi vào khá khó khăn, sau đó cử động vài lần đổi lại đi vào đã trơn chu, Cố Thiển Thiển buồn bực cắn anh một ngụm, An Thế Trúc buông môi cô ra, ngón tay vẫn như trước ở bên trong cô thông thả cử động.

“Nhẹ như vậy, còn đau không?”

“Lấy tay anh ra!” Cô đánh một phát vào cái tay anh đang xoa ngực cô, kết quả bởi vì cô bỗng nhiên giãy dụa, ngón tay hơi hơi xâm nhập vào thân thể cô mạnh mẽ vào sâu hơn, Cố Thiển Thiển lập tức không dám động đậy nữa, An Thế Trúc như trước cử động tay vào trong.

“Lấy tay ra!” Cô không có cốt khí muốn khóc thêm một lần, nếu khóc hữu dụng hơn lời nói...

“Tôi không muốn làm ở trong này!” Cô cắn giận trừng mắt nhìn anh, đáng vẻ lừng lẫy nếu anh muốn cưỡng rần cô sẽ khóc cho anh xem.

Biểu tình An Thế Trúc có chút kỳ quái, lại có chút không xác định: “Có phải anh đụng phải màng trinh của xử nữ hay không?”

Cố Thiển Thiển: “...” Loại chuyện này đừng tới hỏi cô chứ, cô làm sao mà biết.

Anh lại thử sờ sờ, bây giờ Cố Thiển Thiển lại càng không dám ngọ nguậy, chẳng may anh không cẩn thận phá rách...

“Anh lấy tay ra đi.”

“Cho anh nghiên cứu một chút.”

Nghiên cứu em gái anh!

Cô nghĩ rằng, bây giờ nhìn đáng vẻ An Thế Trúc, làm gì còn có đáng vẻ nửa phần say rượu, vô cùng có tinh thần, còn banh rộng chân của cô, kéo tới hướng ánh đèn, có “lòng tốt” nhắc nhở cô: “Em đừng lộn xộn, chẳng may bị phá rách, cũng đừng oán anh.”

“Không oán anh thì oán ai?”

Đầu anh cũng không nâng lên trả lời: “Động tác của anh rất nhẹ, em tự lộn xộn thì không liên quan đến anh.”

Cố Thiển Thiển ghen lời, mặt cũng vặn vẹo, chủ yếu và thứ yếu đều điên đảo, tên khốn nạn! Cô bây giờ còn thực sự không dám cựa quậy, đáng thương nhìn chằm chằm đỉnh đầu anh. Còn không bằng giả vờ ngủ, cô nghĩ, thật không khác nhau, à, vẫn có chút khác nhau, là càng thêm ghen khuất...

“Thoải mái không?” Anh bắt đầu cho tay từ lối vào bằng biên độ nhỏ, giọng nói cũng run run .

“Đau!” Cô nghĩ rằng nghiên lợi trả lời.

“Còn đau sao?” Anh lăm bầm lâu bầu một câu, “Nhất định là không đủ ướt át...”

Anh rút ngón tay ra, cơ thể căng thẳng của Cố Thiển Thiển lập tức thả lỏng, nhưng giây tiếp theo cô trở mắt nhìn đầu anh chôn xuống. Vừa nãy da còn có chút lạnh, bây giờ cô cảm thấy chính mình cũng sắp biến thành núi lửa, tùy lúc đều có thể nổ mạnh, hơi thở nóng bỏng, đầu lưỡi ướt át nóng rực, cô lại một lần nữa nhấc chân muốn đá, đáng tiếc bởi vì tư thế rất không cho phép, từ chối vài cái đã bị An Thế Trúc đè chân lại.

Anh dường như cũng có chút kích động, hơi thở nóng bỏng dồn dập không hề có tiết tấu, đầu lưỡi ướt át cũng quét tới quét lui lung tung, Cố Thiển Thiển giãy dụa một cái, anh không hề để ý, liếm từ bên ngoài một lần, lại bắt đầu xâm nhập vào bên trong.

Hơi lạnh, ở chỗ đầu lưỡi của anh dời đi, như trước vẫn là cảm giác bị dị vật đâm vào, Cố Thiển Thiển lại không có cảm giác đau, vừa mới mẻ vừa dễ chịu, ở trong thân thể của cô không ngừng tích lũy, cô không

hề giấy dựa, có lẽ chính là vì sợ anh phá rách tấm màn yếu ớt đó, hoặc là chính cô đang theo đuổi cái loại bản năng nguyên thủy tốt đẹp nhất của nhân loại.

Cố Thiển Thiển cảm thấy, ngoại trừ lần đầu tiên sẽ rất đau, và hậu quả phụ nữ phải gánh vác là mang thai, thì cái loại nam nữ vui vẻ này, cô cũng không chịu thiệt, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người đàn ông kia phải là người cô thích, bằng không vừa nghĩ đã cảm thấy khó chịu, ngoại trừ ngưỡng ngừng, cô cũng không phản cảm làm chuyện này cùng An Thế Trúc, cô thậm chí còn lạc quan nghĩ, bây giờ cô được người nào đó hầu hạ, nằm là có thể hưởng thụ...

Cho nên sau khi tích lũy khoái cảm cuối cùng lên đỉnh, cô mới bắt đầu giấy dựa kịch liệt.

“Không muốn, không muốn, không muốn...” Cô càng kêu càng thê lương, sức lực cũng càng lúc càng lớn, thật sự là dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ đến giờ xuất ra.

Cố Thiển Thiển phản kháng kịch liệt như vậy, An Thế Trúc đành phải buông cô ra, buồn bực nhìn chăm chăm bé con mềm nhũn thành một đoàn, rõ ràng vừa nãy còn giống con mèo nhỏ kêu khiến anh chịu không nổi, sao chỉ chớp mắt cô đã liễu mạng giấy dựa, bây giờ thì đáng về phải chết không sống.

“Làm sao vậy?” Anh trèo qua người cô.

Cố Thiển Thiển từ từ nhắm hai mắt thở, bị hôn xuống mặt, lập tức cả kinh mở mắt ra, “A” cách mặt anh rất xa.

An Thế Trúc trầm mặc: “Em làm sao vậy?”

“Không cho phép hôn tôi!” Cô kéo chân qua, đắp ở trên người.

An Thế Trúc tuyệt đối không phải người ngoan ngoãn nghe lời, vừa thấy cô có thái độ ghét bỏ, trong lòng anh ghen một bụng lửa giận, tóm người lại muốn hôn, Cố Thiển Thiển vội vàng che miệng mình, giọng nói cũng không mạnh mẽ như trước: “Muốn hôn thì đi đánh răng trước đã!”

Đầu óc An Thế Trúc vừa nghĩ liền hiểu ra, nhất thời hết chỗ nói, không phải là vừa hôn chỗ ấy của cô... Anh một chút cũng không ngại dùng môi hôn toàn thân cô, thế mà cô lại để ý như vậy.

Cô ngáp một cái, dùng chân quăn quật mình, mơ màng nói: “Tôi mệt rồi, ngủ ngon.”

An Thế Trúc: “...”

Mọi chuyện không phải phát triển như vậy.

Anh đi qua thấp giọng hỏi: “Thoải mái không?”

Cố Thiển Thiển nhắm mắt lại tiến vào trạng thái ngủ...

“Giả bộ ngủ hả?”

Cô bất đắc dĩ trả lời: “Tôi thật mệt nhọc, mệt mỏi quá.”

“Thoải mái không?” Người nào đó chấp nhứt hỏi.

“Bình thường thôi...” Cố Thiển Thiển cảm thấy nếu bên tai không có cái giọng nói đáng ghét này, cô nhất định có thể tiến vào trạng thái ngủ.

“Anh đây luyện tập một chút nữa.” Nói xong, anh liền mò vào trong chăn, Cố Thiển Thiển buồn bực mở mắt ra, “Tôi không muốn.”

“Anh muốn!” Anh trả lời lưu loát rõ ràng, ngón tay đâm thẳng vào mục đích, vừa đụng tới một cái, cảm thấy cô giống như cái sàng run lên, lại bắt đầu liễu mạng giấy dựa, kêu “Không cần.”

An Thế Trúc đen mặt nghĩ, rõ ràng vừa nãy vẫn rất tốt, đây là cô thẹn thùng sao? Nhất định là thẹn thùng!

Anh dùng lực ban hai chân của cô ra không nói hai lời hôn xuống, Cố Thiển Thiển lập tức kêu lên: “Anh là đồ khốn nạn, mau thả tôi ra!”

An Thế Trúc ngẩng đầu nhìn cô không nói lời nào, Cố Thiển Thiển giống như chết đi sống lại, càng không ngừng thở, An Thế Trúc im lặng buông cô ra, sau đó cũng không quay đầu lại đi về phía phòng tắm.

Anh vừa đi, Cố Thiến Thiến như mất hồn, cô không nói gì nữa chống tay ngồi dậy tựa lưng vào giường, có ý gì đây, cô chịu không nổi mà anh cũng muốn tức giận sao ?

Hơn mười phút sau, An Thế Trúc quần khăn tắm từ phòng tắm đi ra, trên mặt không gợn sóng, anh tùy ý lau mái tóc ướt sũng, lạnh nhạt nói: “Ngủ đi.”

Cố Thiến Thiến nhẩn nhện hỏi: “Này, anh làm sao vậy?”

Cô không hỏi còn tốt, vừa hỏi lại làm An Thế Trúc nổi nóng: “Anh có ý gì sao? Đừng biến anh giống như một kẻ muốn cưỡng bạo phụ nữ!”

An Thế Trúc rất ít khi nói chuyện lớn tiếng như vậy đối với cô, cho nên sau khi anh nói xong, ngược lại chính anh là người bình tĩnh trước, anh thở dài, giọng nói cũng trầm thấp xuống: “Em ngủ trước đi.”

Anh bắt đầu thay quần áo dường như muốn rời khỏi, Cố Thiến Thiến vô cùng rối rắm theo dõi anh mặc quần áo, chờ anh đi về phía cửa, mới vội vàng hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Anh thuê một phòng khác, em ngủ trước đi, ngủ ngon.”

Cố Thiến Thiến: “...”

Cô vội vàng bọc chăn đứng dậy, An Thế Trúc đã mở cửa ra, chân nửa muốn đi nửa muốn đứng lại, cô cầm tức kêu anh: “Anh quay lại.”

Anh quay lại nhìn cô, Cố Thiến Thiến hé miệng, khô khan nói: “Không cần thiết lãng phí tiền, đừng đi nữa?”

Cái lý do gì đây, không phải là không muốn anh đi như vậy chứ gì.

An Thế Trúc đóng cửa lại, không rên một tiếng lại trở về, Cố Thiến Thiến vội vàng cười với anh: “Ngủ đi.”

“Không tốt lắm đâu, em đã không có hứng thú với anh, ngủ tiếp cùng nhau...”

Cố Thiến Thiến thâm hận, cô cũng đã chủ động giữ người, tên khốn nạn này lại còn kiêu ngạo với cô.

“Ngủ!” Cô nhắm mắt lại gục đầu xuống, lỗ tai lại dựng lên, nghe động tĩnh của anh.

Cách nửa phút sau, cô nghe thấy tiếng sột soạt anh bắt đầu cởi quần áo, sau đó giường lún xuống, chăn bị anh lật ra, sau đó chậm rãi tới gần cô, cuối cùng gian phòng lâm vào bóng tối.

Cố Thiến Thiến thâm thở dài một hơi, an tâm mà chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, chỉ là cái người kia vừa này còn cách cô nửa thước, không biết lúc nào thì đã đến sát lưng của cô, Cố Thiến Thiến lúc này mới giật mình nhận ra, cô cái gì cũng không mặc, thế mà cô lại quên điều này...

Buồn ngủ nhắm mắt hết sạch trở nên kinh hoàng, cô không được tự nhiên di chuyển về phía bên giường, anh lại sát vào, còn trực tiếp dùng một cánh tay ôm ngang, khoác trên lưng của cô, đem người ôm vào trong lòng anh.

Da anh rất nóng, cũng không mặc quần áo, vật cứng rõ ràng chọc trên mông cô khiến cô nghĩ không nhìn cũng không được, cô vội vàng ho nhẹ một tiếng: “Tôi ngủ đây.”

Anh không hé răng, nhưng lòng bàn tay nóng bỏng đã từ thắt lưng tìm kiếm xuống hoa cốt của cô.

28. Chương 28: Cô Gái Này Thuộc Về Sở Hữu Của An Thế Trúc

Buổi sáng ngày hôm sau, Cố Thiến Thiến bị An Thế Trúc liên tục gọi hai lần, đầu cô chui vào trong chăn co rụt lại, sống chết không chịu rời giường, đêm qua tuy rằng không có xâm nhập thân thể, nhưng dùng phương thức khác, anh cũng coi như nếm được vị, ép buộc đến nửa đêm mới để cô ngủ, An Thế Trúc nhìn đáng vẻ xinh đẹp không mở nổi mắt của cô, cũng từ bỏ gọi cô dậy.

Nói mấy câu với Trần Khải Sơn, để cho bọn họ xuống núi trước, mấy người đó nhìn anh cười đến ý vị thâm trường, Diệp Chí Thành ồn ào nói: “Nhớ mang ga giường về nhà giữ làm kỷ niệm!”

Về mặt An Thế Trúc trấn định liếc xéo anh ta một cái, cũng lười giải thích, sớm trở về phòng một chút. Trên giường rối loạn thành một nùi, trong phòng cũng tràn ngập một loại hương vị tình ái đặc biệt, An Thế Trúc cởi quần áo lại bò lên giường.

Cố Thiển Thiển buồn bực duỗi chân, cả đêm không ngủ ngon, đang ngủ lại bị anh gọi dậy, sau đó lại ngủ được một lát, một bàn tay ở trên thân thể cô tác quái, bị kích thích quá lớn, cô muốn bất tỉnh cũng phải tỉnh, ghen một bụng tức, lập tức phát tác với An Thế Trúc.

“Anh đủ rồi đấy... Đây...”

Cố Thiển Thiển cầm giầy dựa, An Thế Trúc nhiệt tình ở trên người cô hôn tới hôn lui, không để ý chút giầy dựa của cô, anh dùng đầu gối tách hai chân của cô ra, đè cô, Cố Thiển Thiển không dám lộn xộn, ở trước cốc hoa đặt một vật cứng nóng bỏng, anh đặt ở trên cốc hoa cô không ngừng mà ma sát.

Đêm qua anh dùng phương thức này, ma sát hai lần, cuối cùng anh bắn đầy thứ gì đó lên đùi cô, ga giường không có cách nào gọi người đến thay, nửa đêm tắm sạch, cô còn cảm thấy ở chóp mũi vẫn đầy mùi này, vừa giặt lại vừa buồn bực.

Một khi nghĩ vậy, Cố Thiển Thiển lại bắt đầu từ chối, An Thế Trúc cắn vành tai của cô, thấp giọng uy hiếp: “Cứ lộn xộn nó tự đâm vào thì không liên quan đến anh đâu.”

Cố Thiển Thiển cầm giầy đánh mấy cái ở sau lưng anh, An Thế Trúc vô cùng am hiểu nghiên cứu thân thể của cô, không ngừng gây cho cô cảm giác vui thích, sau đó Cố Thiển Thiển nghĩ mình cho anh làm thế căn bản là vì cô cho rằng, loại chuyện này nam nữ kỳ thật là hưởng thụ bình đẳng, cho nên cô mới không đá bay anh đi.

Người nào đó từ chối thừa nhận, cô cho dù muốn đá, cũng bởi vì chân bị cố định lại không hề có sức phản kháng.

Chờ anh làm cô ra, thì nặng nề ghé vào trên người Cố Thiển Thiển, cô bị ép tới mức chết đi sống lại, không ngừng cào người đàn ông kia : “Tôi nói không cho phép anh đè lên người tôi!!! Lăn xuống đi!!! Tôi muốn tắm rửa!!!”

An Thế Trúc thờ ơ ghé ở trên người cô, cách vài giây mới lười biếng trả lời: “Cho anh ôm một lát.”

Cố Thiển Thiển bắt đắc dĩ, đánh anh vài cái cho hả giận, mới thành thật bất động.

Hơn hai giờ chiều, Cố Thiển Thiển mới đứng lên, tuy rằng cô không hoạt động thân thể, cũng không phải trả sức lao động, nhưng bị anh đưa lên đỉnh, vẫn mệt chết đi, ở buổi sáng anh nói để cho anh ôm một lát, cô nằm lại ngủ luôn.

Ở trên giường, gương mặt của cô đen xì, nhất là khi cô đứng lên, chất lỏng từ trên đùi của cô chảy xuống, trong lòng muốn bầm An Thế Trúc.

An Thế Trúc có lòng tốt hỏi: “Anh tắm cho em nhé?”

“Cút!!!”

Tắm rửa xong mặt cô bình tĩnh không rên một tiếng, An Thế Trúc đã sớm thu dọn đồ đạc tốt rồi, nhìn sắc mặt của cô, suy nghĩ bắt đầu xem xét lại hành vi của mình, anh cũng không làm gì cô, anh chỉ là dùng thân thể của cô để xuất tinh vài lần mà thôi, làm một người đàn ông tốt, anh xuất vài lần, anh đều làm cho cô sáng khoái lên đỉnh vài lần, anh kiên quyết không dám nhìn đáng về ý loạn tình mê của cô, rất làm cho người ta...

Hắn là không quá đáng đi?

Nghĩ lại nghĩ, anh vẫn nên thu liễm tính tình lại, tính gọi cô, cũng cố thành quả cách mạng một chút.

“Nơi này đồ ăn rất bình thường, chúng ta xuống núi ăn đi?”

Cố Thiển Thiển không hé răng, nhưng cũng không có ý kiến phản đối. Đợi hai người thu dọn xong, cô mới hỏi, “Những người khác đâu?” Ngủ thẳng đến hơn hai giờ chiều, trong lòng cô không khỏi có chút chột dạ.

“Bọn họ buổi sáng đã xuống núi.” An Thế Trúc thuận miệng đáp.

Cố Thiển Thiển mặt tức tối, không rên một tiếng đi ra ngoài, xung quanh có tầm mắt của những người kia nhìn sang cô cũng hiểu được hình như là sắc mặt mình mang theo vẻ nào đó, đêm qua bị người nào đó chà đạp mọi cách, cô cảm thấy mình cũng rất hưởng thụ, không tính chịu thiệt, nhưng hôm nay ý nghĩ của cô trong nháy mắt đã không giống với hôm qua, cô rút cuộc là trúng phải cái tà gì, lại cảm thấy bị An Thế Trúc sờ soạng cũng không thiệt?

Khi đến đi bộ, khi trở về ngồi xe, trên thực tế cho dù để cho Cố Thiển Thiển đi bộ, hai cái đùi của cô cũng rất đau, tựa như bị xe nghiền qua vậy.

Thật ra An Thế Trúc muốn giống một tiếng trống làm cho tinh thần thêm hăng hái, trực tiếp đi phòng ở cũ ở Tú Thủy viên, ăn cô bé ở trước mặt này luôn, vừa thấy thái độ Cố Thiển Thiển hôm nay, anh đành phải tạm thời bỏ qua cái chủ ý này.

“Muốn ăn cái gì?”

“Không có khẩu vị!”

“Anh về nhà nấu cho em ăn nhé?”

“Không có khẩu vị!”

“Anh có quà muốn tặng cho em.”

Cố Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn về phía anh, mặt bình tĩnh như trước, tâm tình trong nháy mắt tốt lên nhiều. Cô làm bộ như vô tình hỏi, “Quà gì? Tôi ghét nhẫn!” Cô bị An Thế Trúc tặng nhẫn thật sự là cái bẫy thê thảm.

An Thế Trúc sớm có chuẩn bị, một tay lấy ra một cái hộp to đưa cho cô, Cố Thiển Thiển vừa thấy cái hộp đã biết hơn phân nửa là đồ trang sức, cái này có thể là dây chuyền vòng tay vân vân, vừa mở ra, quả thật là một sợi dây kim cương tinh xảo, nhưng chiều dài... Không phải dây chuyền, cũng không phải vòng tay.

“Là lắc chân.” An Thế Trúc lên tiếng nói ra.

Cố Thiển Thiển liếc trắng mắt, cô chẳng lẽ nhìn không ra đó là lắc chân chắc? Dây này rất đẹp, Cố Thiển Thiển vừa vui mừng lấy tay cầm đến, thì trông thấy ở bông hoa nhỏ hình tròn trên dây chuyền có hai dòng chữ.

“Cô gái này thuộc về sở hữu của An Thế Trúc.”

Chữ viết này còn nhìn rất quen mắt, hiển nhiên chính là nét chữ của An Thế Trúc, làm thành khuôn mẫu khắc lên.

Cố Thiển Thiển đen mặt, cầm lắc chân đưa đến trước mặt An Thế Trúc: “Anh có ý gì?”

An Thế Trúc liếc mắt, bình tĩnh trả lời: “Ý nghĩa trên mặt chữ.”

“Thích không? Anh thiết kế đó.” Ngữ khí của anh đây là “câu khen ngợi”, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Cố Thiển Thiển “Hừ” một tiếng, “Khó coi chết đi được, ai muốn đeo bằng tên chó!!”

An Thế Trúc không nói gì nghĩ, anh rõ ràng là đưa bằng tên người, thế nào thì cô cũng phải nói là bằng tên chó, thế nào cũng phải đem mình so sánh với chó nhỏ! Trong đầu anh đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh cô quỳ rạp trên mặt đất, trên chân mang theo lắc chân anh tặng.

Cái tư thế này có vẻ không tồi...

“Dựa vào cái gì bắt tôi đeo cái này, không được! Tôi muốn làm một cái ‘Người đàn ông này thuộc về sở hữu của Cố Thiển Thiển!’” Cố Thiển Thiển tức giận bất bình trừng mắt nhìn anh.

An Thế Trúc âm thầm cười, anh hận không thể lập tức thuộc về sở hữu của cô, nhưng mà... Sắc mặt anh lại lộ ra khinh thường, Cố Thiến Thiến vừa thấy anh không cam lòng, quả nhiên càng thêm dửng dưng, dù thế nào cũng phải bức An Thế Trúc lại làm một cái để cho anh đeo.

An Thế Trúc làm ra dáng vẻ bị Cố Thiến Thiến làm cho không còn cách nào, dáng vẻ không tình nguyện, qua một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Muốn anh đeo cũng có thể, trừ phi em cũng phải đeo.”

Cố Thiến Thiến lập tức bày ra tư thái người thắng: “Anh đeo thì tôi đeo! Tôi muốn đích thân thiết kế!” Cô nói là làm, từ trên xe An Thế Trúc lấy giấy bút ra, bắt đầu viết lên.

An Thế Trúc mỉm cười, bị người bán còn muốn đếm tiền hộ người ta, cô gái ngốc này, anh dốc lòng chăm sóc lâu như vậy, giao cô cho người khác, làm sao có thể yên tâm, quên đi, anh tiếp tục chịu khổ, chăm sóc cô thêm tám mươi năm đi.

“‘Người đàn ông này thuộc về sở hữu của Cố Thiến Thiến’ rất không khí thế, ừm, ‘Con Heo này do Cố Thiến Thiến nuôi’? Cái này có khí thế!”

An Thế Trúc: “...”

Mẹ An không ở nhà, trong nhà chỉ có dì Chu, Cố Thiến Thiến về nhà đã kêu đói, dì Chu cười muốn đi làm đồ ăn cho cô, Cố Thiến Thiến vội vàng ngăn cản, ánh mắt quét một cái qua An Thế Trúc đang cầm đồ đặc chuẩn bị lên lầu.

“An Thế Trúc, tôi đói bụng.”

Dì Chu cười, cũng vui vẻ thoải mái, đi làm chuyện của mình.

An Thế Trúc tính tình dễ chịu đeo tạp dề, quay đầu hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

Cố Thiến Thiến nhìn nhìn trong tủ lạnh, khiêu khích nói với anh: “Tôi muốn ăn thịt dê xiên nướng.”

An Thế Trúc chỉ biết nấu chút đồ ăn sáng đơn giản, đối với món ăn có chút khó nấu này hiển nhiên không biết làm, bây giờ Cố Thiến Thiến đã muốn ép buộc anh, đứng ở một bên giọng nói oán niệm bổ sung: “Em nói muốn để anh nấu à?”

An Thế Trúc đem thịt dê lấy ra để tan tuyết, dễ tính đáp ứng: “Anh đi tra sách dạy nấu ăn một chút, em chờ một lát trước nhé.”

Cố Thiến Thiến ngênh ngang ngồi ở trên sofa, vuốt đầu “Thiến Thiến”, thanh thoi xem TV, cách vài phút thì quay về phía phòng bếp gọi một tiếng, thúc giục hoặc oán giận An Thế Trúc nấu chậm.

Hơn hai mươi phút sau, ở phòng bếp tỏa ra mùi hương thịt dê xiên nướng, dáng vẻ Cố Thiến Thiến nghiêm túc như ông chủ thị sát nhân viên, chấp tay sau lưng đi tới phòng bếp, An Thế Trúc quay đầu cười với cô: “Chờ thêm một lát nữa, đói bụng ăn chút đồ ăn vặt trước.”

Cố Thiến Thiến ngây người 1 giây, sau đó cô nghĩ, nhất định là do anh đeo tạp dề dáng vẻ rất ở nhà, nhất định là ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào rất nhu hòa, nhất định là nụ cười của anh rất lừa gạt... Bằng không, làm sao có thể khiến cô cảm thấy trái tim không chịu nổi khổng chế ... kịch liệt đập mạnh.

29. Chương 29: Chúng Ta Chờ Xem

“Này!”

Cố Thiến Thiến “A” một tiếng, mờ mịt xoay qua nhìn Ngôn Tĩnh: “Cái gì?”

Ánh mắt Ngôn Tĩnh ở trên mặt cô dừng lại vài giây, cười gian ha ha: “Trúc mã của cậu đâu? Mấy ngày nay không thấy An học trưởng cầm ở dưới lầu.”

“Anh ta đi công tác ...” Cố Thiến Thiến bất lực nâng cằm.

Ngôn Tĩnh lắc lắc đầu, làm ra dáng vẻ bình tĩnh đại ngộ: “Khó trách cậu có dáng vẻ tương tự.”

Cố Thiển Thiển mặt lập tức đen xì, đúng vậy, cô thừa nhận lúc này cô vừa nhớ tới cái tên An Thế Trúc không biết xấu hổ đó, nhưng đây và tương tự cũng cách nhau một khoảng cách rất dài nhé?

“Bây giờ hai người thế nào rồi?” Ngôn Tĩnh bỗng nhiên thở dài, nhìn trái nhìn phải mới lén lút nói, “Lưu Bình và bạn trai cậu ấy chia tay, azzzz...”

Cố Thiển Thiển ngẩn ra, khó trách ngày hôm qua ở ký túc xá khi nhìn thấy Lưu Bình cô ấy lại lặng lẽ như vậy, từ sáng đến tối vẫn nằm ở trên giường, cũng không nói gì, cô còn tưởng rằng Lưu Bình sinh bệnh, cầm thuốc cảm mạo đưa cho cô ấy.

Cố Thiển Thiển cũng nhin không được thở dài.

“Cậu ấy và bạn trai trung học cậu ấy ở bên nhau, kết giao hai năm, nam sinh kia thành tích bình thường, không đậu được đại học thành phố B, lại không muốn học ở trường đại học kém hơn, kết quả hai người xa nhau, đại học mới bắt đầu hai tháng, đã chia tay như vậy.” Ngôn Tĩnh nói xong lại thở dài.

“Mấy ngày trước mình còn nghe học tỷ học năm ba nói, đợi đến năm thứ bốn tốt nghiệp không chừng có bao nhiêu đôi yêu nhau lại chia tay, azzzz...”

Cố Thiển Thiển nghe Ngôn Tĩnh nói cũng thổn thức, may là cô và An Thế Trúc cũng không có vấn đề như vậy, cho dù là khi chín tuổi, nhà họ Cố chuyển đi thành phố C, đoạn quan hệ này cũng vẫn luôn duy trì, cho tới tận bây giờ, đã mười năm.

Hóa ra đã được mười năm...

Thế mà lại những mười năm ...

Cố Thiển Thiển không nhin được cảm thấy rất ngạc nhiên, dường như lần đầu phát hiện ra chân tướng tồn tại đã lâu này.

“Azzzz, vẫn là cậu tốt, có bạn trai là thanh mai trúc mã, cái gì cũng không cần lo lắng, ưu phiền, nhìn Lưu Bình mình lại cảm thấy không tin tưởng tình yêu, nhìn cậu đi, xem như tình yêu cũng có thể tin tưởng một chút, nhưng vấn đề là, của cậu là thanh mai trúc mã, tình cảm không giống nhau...” Ngôn Tĩnh sầm mi khổ kiểm nhắc tới.

Trước kia Cố Thiển Thiển mỗi lần nghe được mình và An Thế Trúc ở bên nhau, còn lấy danh hiệu thanh mai trúc mã như vậy, thì vô cùng không tình nguyện, nhưng lần này tại sao nghe thấy trong lòng lại có chút vui thích.

Cô vuốt cằm suy nghĩ một lát, cứ phát triển như trước mắt, cho dù tốt nghiệp đại học cô và An Thế Trúc đại khái cũng sẽ không chia tay, à... Không đúng, cái gì mà chia tay với chia chân, cho tới bây giờ cô cũng chưa đáp ứng làm bạn gái anh, anh đã cầu hôn, hồ đồ hiếm thấy còn báo cho cha mẹ hai nhà biết, Cố Thiển Thiển mỗi lần nghĩ đến đã căm tức, phát hỏa vài giây lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, tuy rằng còn chưa hoàn toàn gao nấu thành cơm, kỳ thật cũng không kém bao nhiêu.

Chiều theo lời An Thế Trúc tự nói về bản thân, dáng vẻ anh không tồi, năng lực xuất chúng, hai người môn đăng hộ đối, thanh mai trúc mã... Dù trên thế giới còn có lựa chọn tốt hơn anh, tiếc là, bây giờ cô chỉ mới gặp được An Thế Trúc.

Buổi tối trở lại ký túc xá, Cố Thiển Thiển chơi máy tính một lát, nhìn đồng hồ kim ngắn đã hướng về phía mười giờ, sắc mặt càng ngày càng trầm xuống, từ khi leo núi trở về, An Thế Trúc cũng rất nhanh tay nhanh mắt, mỗi ngày đều đúng giờ xuất hiện ở dưới lầu ký túc xá, nhưng qua vài ngày, An Thế Trúc dường như cảm thấy tai họa ngầm đã bị tiêu trừ, không chịu khó như vậy nữa, ngày hôm qua anh đi công tác, gọi điện chỉ mở miệng nói hai câu, báo bình an, rồi chúc ngủ ngon, bây giờ đã hơn mười giờ, cả một ngày một cuộc điện thoại cũng không gọi.

Cố Thiển Thiển mặt không chút thay đổi đi đánh răng rửa mặt, Ngôn Tĩnh khi đi toilet, nhìn dáng vẻ cô nghiêng răng nghiêng lợi, thấu hiểu chạy lại hỏi một câu, Cố Thiển Thiển và Ngôn Tĩnh cũng chưa từng yêu đương, nhưng Ngôn Tĩnh đọc rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, lý luận tri thức đương nhiên phong phú, nghe

cô vừa nói như vậy, Ngôn Tinh lập tức nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Tục ngữ nói, không chiếm được vĩnh viễn sẽ không buông tha. Ấy, có phải cậu rất dễ dàng cho anh ta hay không?”

Cố Thiển Thiển mặt lập tức nóng bỏng lên, Ngôn Tinh vẻ mặt khiếp sợ nói: “Hai người sẽ không, sẽ không làm chuyện đó rồi chứ?”

Cố Thiển Thiển vội vàng phủ nhận.

Ngôn Tinh nhẹ nhàng thở ra: “Ai da, vậy còn được, cậu đừng dễ dàng cho như vậy... Khụ khụ, đây là mình lấy kinh nghiệm làm người từng trải khuyên cậu...”

Người từng trải, Cố Thiển Thiển liếc mắt tỏ vẻ khinh thường.

“Khụ khụ... Căn cứ vào một số tiểu thuyết ngôn tình, một lần OX tất nhiên sẽ mang thai, mang thai tất nhiên sẽ bị ngã, bị sảy thai lưu sản gì đó, mình đọc thôi cũng đã thấy đau khổ!”

Cố Thiển Thiển: “...” Đây là cái tiểu thuyết gì vậy, hoàn toàn là truyện ngược đi, Cố Thiển Thiển nghe nói mà cũng có chút sợ hãi.

Rửa mặt xong, Cố Thiển Thiển bò lên giường, nhìn điện thoại chăm chú hơn nửa ngày, thầm mắng mình thêm lần nữa, muốn gọi thì gọi, tuy rằng không có nói rõ, kỳ thật thái độ của cô đã cho thấy cô nguyện ý ở bên anh, loại tư thái kiêu ngạo của con gái trước đặt ở một bên đi.

Điện thoại vang một lúc lâu, cũng chưa có người nhận điện, không biết có phải nghe cái miệng quạ đen của Ngôn Tinh nói hay không, trong lòng Cố Thiển Thiển cũng cảm thấy lo sợ bất an, gọi điện thoại lần hai hơn nửa ngày mới có người nhận điện, nhận điện thoại còn là một cô gái.

“Alo, xin hỏi tìm ai?”

Đầu óc Cố Thiển Thiển “Ong” một tiếng, khi người phụ nữ xa lạ kia hỏi lần thứ hai, ngược lại cô trấn định hơn.

“Xin chào, xin hỏi đây có phải số điện thoại của An tiên sinh không?”

“A, xin hỏi cô là? Bây giờ An Thế Trúc không tiện nghe điện thoại, nếu cô có chuyện gì, tôi có thể giúp cô chuyển lời...” Giọng nói người phụ nữ kia đã mang theo cảnh giác mãnh liệt.

Cố Thiển Thiển nghe xong thậm hận không thôi, không tiện nghe được điện thoại? Có chuyện gì mà không tiện nghe điện thoại? Bây giờ cũng đã mười giờ rưỡi tối! Anh đang làm gì? Người phụ nữ này là ai?

Tim Cố Thiển Thiển kịch liệt nhảy lên, ở trước mặt An Thế Trúc cô là một người rất ngốc rất ngốc, nhưng vậy cũng phải nhìn người, cô chưa bao giờ cho rằng mình thật sự ngốc, ở vài giây ngắn ngủn, đầu óc cô đã nhanh chóng hoạt động.

Nếu bây giờ An Thế Trúc không tiện nhận điện thoại, có thể là điện thoại không ở bên người anh, hoặc là uống rượu ...

Nếu quan hệ của người phụ nữ này và An Thế Trúc không quá quen thuộc, hoặc là cấp dưới An Thế Trúc, tình hình chung sẽ không một mình nhận điện thoại của An Thế Trúc, cho dù bởi vì nguyên nhân tính cách mà đi nghe điện thoại của An Thế Trúc, cũng sẽ nói cho người gọi điện thoại trước là, đây không phải điện thoại của bản thân, hoặc là nói cho cô biết An Thế Trúc đang làm gì, chứ sẽ không cảnh giác truy vấn người gọi điện thoại tìm ai, hoặc là trực tiếp rõ ràng hỏi người gọi điện thoại là ai.

Cố Thiển Thiển đang tự hỏi trong lòng còn bày ra một cái bẫy nho nhỏ, cô gọi An Thế Trúc là “An tiên sinh”, nếu là người không thân quen với An Thế Trúc, chỉ sợ cũng sẽ gọi theo cách xưng hô của cô là “An tiên sinh”, nhưng người phụ nữ này lại trực tiếp gọi tên đầy đủ của An Thế Trúc.

An Thế Trúc? Tôi là heo chắt!

Cố Thiển Thiển trong lòng hừ lạnh một tiếng, trừ lần đó ra, người phụ nữ này còn tự chủ trương muốn chuyển lời giúp cô.

Bất luận là trực giác phụ nữ, hay là mấy câu ngắn ngủn vừa nói làm Cố Thiển Thiển phát hiện ra dấu vết để lại, cô đã đem người phụ nữ này trở thành tình địch.

Muốn thay cô chuyển lời sao?

Cố Thiển Thiển mỉm cười, dùng giọng điệu chính mình nghe xong cũng nổi da gà, nũng nịu nói: “Tôi tên là Tiểu Thúy ở câu lạc bộ đêm, hôm kia trước khi An tiên sinh đi đã đáp ứng sẽ đưa tôi đi mua một cái nhẫn kim cương, tôi đã chọn xong rồi...”

“Này, cô kia! Cái đồ hồ ly tinh! Tôi nói cho cô nghe, tôi mặc kệ cô là Tiểu Hồng hay là Tiểu Thúy, An Thế Trúc là người mà bản tiểu thư đã chọn, cô mau rút xa xa, còn dám gọi điện thoại đến, có tin tôi gọi người cho cô một trận không?”

“Tút tut tut...”

Cố Thiển Thiển nghĩ đến mình đã rất bực hân, hóa ra đối phương còn hung hãn hơn cả cô. Cô nhìn chăm chăm điện thoại vừa tắt máy, oán hận nghiêng răng, điều cô muốn biết cũng đã biết, An Thế Trúc anh được lắm, chúng ta chờ xem!

Cả đêm Cố Thiển Thiển lăn qua lăn lại, có thể ngủ được mới là lạ, trong đầu tất cả đều là mười đại khổ hình thời mãn thanh, đợi sau khi tâm tình bình tĩnh, cô mới bắt đầu thật sự lo lắng mình nên làm gì bây giờ.

Theo tin tức, An Thế Trúc ở cấp hai trung học đại học đều không có bạn gái, chỉ có một tin đồn có bạn gái, cho nên anh hẳn là không phải người tùy tiện, nhưng kết hợp với hành vi không biết xấu hổ của người nào đó, Cố Thiển Thiển lại không xác định anh chỉ đối với một mình cô như vậy, bản tính đã như thế.

Khi Cố Thiển Thiển còn nhỏ luôn cùng Đại Boss An Thế Trúc trường kỳ đấu tranh, tuy rằng không thông minh như An Thế Trúc, nhưng mà không ngu ngốc, chỉ mới nghe được một câu tuyên ngôn của một người phụ nữ xa lạ, sự việc tốt cuộc như thế nào, vẫn chưa thể biết được, cô còn có thể ổn định cảm xúc, miễn cưỡng bình tĩnh tự hỏi.

Tuy nói là tự hỏi, nhưng trên thực tế việc cô có thể làm rất ít, người An Thế Trúc ở thành phố D, cô không thể chạy đến thành phố D thăm dò xem rốt cuộc anh đang làm gì, bây giờ việc quan trọng nhất chính là liên lạc với An Thế Trúc, hoặc là chờ anh trở về.

Cố Thiển Thiển nhìn điện thoại, đã một lúc lâu, cô suy tư vài giây, lại nghĩ gọi điện thoại An Thế Trúc, muốn xác nhận xem người phụ nữ kia còn nghe hay không, tiếc là, điện thoại của anh đã tắt máy.

Cố Thiển Thiển lại nghiêng răng nghiêng lợi thêm một trận, hết thấy chỉ có thể đợi thêm đến ngày mai.

30. Chương 30: Thiêu Đốt Vài Ngày

Cả đêm Cố Thiển Thiển làm sao còn có thể ngủ yên, lăn qua lăn lại cũng không biết mấy giờ mới mơ mơ màng màng ngủ, sáng sớm ngày hôm sau đã tỉnh, bây giờ đã gọi điện thoại cho An Thế Trúc, điện thoại còn chưa bật máy, cô nghiêng răng nghiêng lợi gặm bánh bao trong tay, hận bánh bao này không phải làm từ thịt của An Thế Trúc.

Cái gọi là đánh một tiếng trống làm cho tinh thần hăng hái lên, lúc thì nhẹ, lúc thì mạnh, lúc này Cố Thiển Thiển cũng không còn tức giận đến như vậy, hơn nữa tối hôm qua cũng không sao có thể ngủ ngon.

Cô ghé vào trên bàn học buồn ngủ, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông điện thoại, Cố Thiển Thiển ngáp một cái, còn đang suy nghĩ ai mà đi học còn để chuông điện thoại, Ngón Tinh bỗng nhiên dùng cánh tay đập vào cô: “Điện thoại của cậu reo kia!”

Cố Thiển Thiển đột nhiên lấy lại tinh thần, vừa nghe quả nhiên tiếng chuông điện thoại của mình, luống cuống tay chân từ trong túi lấy ra ấn tắt, vừa thấy người gọi điện thoại tới là An Thế Trúc, lửa giận của cô đang suy giảm lập tức bùng lên.

Buổi sáng An Thế Trúc tỉnh lại cảm thấy mình giống như quên chưa làm chuyện gì, suy nghĩ nửa ngày rốt cục nhớ ra, bữa ăn đêm qua uống hơi nhiều quên gọi điện thoại cho Cố Thiển Thiển, anh chưa gọi cho cô, vậy mà cô cũng không biết chủ động gọi tới?

An Thế Trúc tìm nửa ngày mới tìm được điện thoại của mình trên bàn trong phòng khách, vừa thấy điện thoại còn tắt máy, vừa mở máy đã thấy vài cuộc gọi nhỡ, An Thế Trúc chưa bao giờ tắt máy, chính là để dự phòng người nào đó có khi động kinh, ví dụ như nửa đêm bỗng nhiên gặp ác mộng sau đó gọi điện thoại quấy rầy anh, An Thế Trúc bóp bóp trán, chắc là người khác thay anh tắt máy đi.

Nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Cố Thiển Thiển, tâm tình An Thế Trúc không tệ chút nào, lập tức gọi lại, điện thoại reo hai tiếng, đã bị tắt đi, An Thế Trúc bất đắc dĩ cười, xem ra là tức giận.

Anh cũng không thèm để ý, gọi lại cuộc thứ hai.

Cố Thiển Thiển đang đem tức giận tích tụ cả đêm và một buổi sáng vào tin nhắn, phát tiết với người nào đó, tin nhắn còn chưa kịp gửi đi, điện thoại lại reo.

Cố Thiển Thiển và Ngôn Tĩnh ngồi ở bàn cuối cùng, bạn học cả ban cộng thêm thầy giáo đang giảng bài đồng loạt nhìn sang, cô nhanh chóng tắt điện thoại, buồn bực đến cực điểm đứng lên nói câu “Thực xin lỗi.” với thầy giáo, nhanh chóng ra khỏi phòng học.

Đợi khi An Thế Trúc gọi tới lần thứ ba, Cố Thiển Thiển nhận điện thoại liền bắt đầu ác thanh ác khí hỏi: “Không biết tôi đang trên lớp sao?”

“Quên.”

“Có chuyện gì?”

An Thế Trúc châm chọc một chút, giọng điệu dễ chịu: “Bữa ăn đêm qua uống hơi nhiều, quên gọi điện thoại cho em...”

Cố Thiển Thiển kỳ quái nói: “Ôi, tôi cái loại nhân vật nhỏ này không dám để tổng giám đốc An nhớ thương.”

An Thế Trúc cười cười, trong đầu đã hiện ra dáng vẻ khi Cố Thiển Thiển chu miệng giận dữ.

“Ba anh có mẹ anh nhớ thương, mẹ anh có ba anh nhớ thương, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nhớ thương em.”

Khóe miệng Cố Thiển Thiển nhếch lên, tâm tình trong nháy mắt tốt hơn nhiều, miệng vẫn ác ý như trước nói: “Tôi là nhân vật nhỏ bé không tiêu thụ nổi, miễn cho có người bảo tôi là hồ ly tinh.”

“Có ý gì?” An Thế Trúc mờ mịt nói.

Cố Thiển Thiển hừ lạnh một tiếng, “Ai da, tôi rất sợ đó, không dám nói, tổng giám đốc An tôi tắt máy trước đây, nếu như bị người biết tôi lại gọi điện thoại cho anh, người ta sẽ gọi người cho tôi một trận đó, tổng giám đốc An hèn gặp lại!”

Cố Thiển Thiển nhanh chóng tắt cuộc gọi, sau đó tắt máy: “Cho anh hại tôi cả đêm không ngủ được này, anh nha một ngày này cũng đừng mơ gọi được.”

Cố Thiển Thiển hừ một tiếng rồi chậm rãi trở lại phòng học, Ngôn Tĩnh vừa thấy cô trở về, liền cầm điện thoại trong tay quơ quơ: “An học trưởng gọi đến này.”

Ở trong điện thoại, mơ hồ nghe được tiếng An Thế Trúc gào thét: “Cố Tiểu Xuyên, nhận điện thoại!”

Cố Thiển Thiển đoạt lấy điện thoại, quyết đoán tắt đi.

Ngôn Tĩnh cẩn thận hỏi: “Các cậu cãi nhau à?”

Cố Thiển Thiển liếc mắt nhìn cô ấy một cái: “Cậu có thể cho số của anh ta vào danh sách đen.”

“Ách...” Ngôn Tĩnh trầm mặc, “Các cậu chia tay? Không phải chứ, cậu lại làm cho mình không còn tin tình yêu nữa.”

Cố Thiển Thiển không hé răng, yên lặng nghĩ tâm sự của mình, thẳng đến ngày hôm qua cô mới ý thức được, cô nghĩ rất đơn giản về mối quan hệ của cô với An Thế Trúc.

Tuy rằng quan hệ của cô và anh vẫn rất đơn giản, đơn giản đến đơn thuần, mà chính vì đơn thuần, loại tình cảm này có thể từ một lúc nào đó bỗng nhiên chuyển từ tình bạn bè, sang tình thân, rồi sang tình yêu.

Cũng là vì đơn thuần, cô cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới sẽ còn có những người khác tham gia vào, thẳng đến đêm qua...

Dù cô không muốn thừa nhận, nhưng cũng phải thừa nhận An Thế Trúc thật sự là một người đàn ông vô cùng ưu tú, tuy rằng kém hơn Đường Tăng có vô số yêu tinh muốn thưởng thức, nhưng mà vẫn có một ít, tới hôm qua cô suy nghĩ rất nhiều, lúc bắt đầu cô còn thật sự tự hỏi tương lai mình sẽ ra sao, ở trong lòng cô cái gọi là tình yêu hẳn là tình cảm tốt đẹp giống như bố mẹ cô, bố mẹ An Thế Trúc, gắn bó với nhau, không rời không bỏ, bình an hạnh phúc vượt qua vài chục năm cuộc đời.

Nhưng ở xã hội này, hay là nói xã hội càng ngày càng vật chất hóa, nếu không có thực lực mạnh mẽ muốn thực hiện mục tiêu này cũng không dễ dàng.

Cô đương nhiên tin tưởng An Thế Trúc, đây là tín nhiệm mười mấy năm qua đúc lại, tuyệt đối sẽ không vì một cái hiểu lầm nho nhỏ mà sụp đổ, tuy nhiên chuyện này cũng làm cho cô tỉnh ra, cô đã muốn thay đổi mối quan hệ với An Thế Trúc, sẽ không thể đối đãi tiêu cực giống như trước đây, mà là phải tích cực đi đối mặt với vấn đề có khả năng sẽ xuất hiện.

Rốt cuộc nên làm như thế nào, Cố Thiển Thiển còn chưa nghĩ ra, cô quyết định thiêu đốt lòng dạ An Thế Trúc vài ngày trước rồi nói sau, đừng tưởng rằng dễ dàng có được cô như vậy.

Sau khi tan học, Cố Thiển Thiển khởi động máy, quyết đoán cho số An Thế Trúc vào trong danh sách đen, cũng không trở lại ký túc xá, miễn cho An Thế Trúc gọi điện thoại đến ký túc xá quấy rầy cô, lúc này cô hoàn toàn ẩn náu, mỗi ngày trở về nhà họ Cố ở trước kia. Cha Cố mẹ Cố nửa tháng sau sẽ đi thành phố B cùng nhà họ An thương lượng chuyện hôn sự, Cố Thiển Thiển vừa vặn ở nhà dọn dẹp một chút.

Đã qua hai ngày kể từ buổi sáng hôm đó, buổi tối hôm nay, Cố Thiển Thiển từ trường học về nhà, gọi một phần pizza, ở trong phòng mình chơi trò chơi, nghe thấy chuông cửa reo, cô lập tức đi dép ra mở cửa.

“Sao lại là anh?” Cố Thiển Thiển có chút sững sờ.

An Thế Trúc một tay để trên cửa, bình tĩnh mặt nhìn cô: “VẬY em cho là ai?”

Cô tưởng người đưa pizza.

Cố Thiển Thiển dường như không có việc gì đứng ở cửa, ý chặn không cho An Thế Trúc vào: “Có việc gì sao?”

“Có việc!” Anh mạnh mẽ chen vào, Cố Thiển Thiển đành phải lùi từng bước, sau khi vào, anh đóng cửa lại để như trở bàn tay, cười lạnh chất vấn, “Cố Tiểu Xuyên, không chịu nhận điện thoại của anh em có ý gì? Phạm tội tử hình cũng có quyền lợi chống án chứ?”

“Tôi nhát gan, chẳng may người ta thực sự tìm người xử lý tôi thì tôi phải làm sao bây giờ?” Đúng vậy, chính là cô cố ý, An Thế Trúc coi như là một người đàn ông không tồi, phụ nữ đều muốn quyến rũ anh, cô nhân đan lực bạc chống đỡ không nổi, tục ngữ nói, cho tới bây giờ chỉ có ngàn ngày làm cướp, nào có đạo lý ngàn ngày đề phòng cướp, máu chốt còn phải xem An Thế Trúc xử lý như thế nào.

Khóe miệng An Thế Trúc rõ ràng co rút giật giật, nhìn cô chằm chằm nửa ngày mới phun ra bốn chữ: “Cô ta không dám.”

Cố Thiển Thiển dùng sức lắc đầu: “VẬY vẫn là thôi đi, tôi cảm thấy vậy, nói chuyện yêu đương thật sự không cần thiết phải ảnh hưởng đến cuộc sống của mình, rất nguy hiểm.” Cố Thiển Thiển bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hoảng hốt kêu lên, “Gọi một cuộc cái điện thoại đã muốn cho tôi một trận, vậy gặp mặt chẳng phải là càng nghiêm trọng hơn sao, sẽ không bị giết rồi tiêu hủy thi thể chứ? Phiên anh đi mau!”

Gân xanh trên trán An Thế Trúc giật giật, cầm lấy bàn tay Cố Thiển Thiển đang đẩy anh ra bên ngoài: “Cố Tiểu Xuyên! Em chơi đã chưa?”

Cố Thiển Thiển lắc tay, không gỡ được, cảm tức kêu một tiếng “Buông tay”, An Thế Trúc làm sao để ý cô, kéo người đi vào trong phòng: “Chúng ta nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Cố Thiển Thiển nắm lấy cửa tủ giày, sống chết không buông.

An Thế Trúc quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái: “Xử lý em!”

“Ách...” Cố Thiển Thiển không hiểu sao cảm thấy có chút nguy hiểm, giọng nói không tự chủ nhỏ đi, “Không cần, tôi đối với loại lời nói bạo lực này không có hứng thú.”

“Bị cường bạo sẽ có hứng thú sao?” An Thế Trúc chặn ngang đem cô ôm lên, Cố Thiển Thiển sợ hãi cả kinh: “A a a... Cũng không có hứng thú.”

An Thế Trúc cúi đầu mỉm cười với cô: “Nhưng anh có hứng thú.”

31. Chương 31: Rồi Sẽ Tốt Hơn

Hai đùi Cố Thiển Thiển ở trong không trung đập loạn xạ, An Thế Trúc cảm tức nói: “Em có thể an phận một chút được hay không!”

“Anh để tôi xuống dưới, rồi sẽ an phận ngay lập tức!”

An Thế Trúc tức giận thả cô ngồi trên sofa: “Chúng ta nói chuyện.”

Cố Thiển Thiển liếc mắt nhìn anh một cái, tìm tòi một gói khoai tây chiên: “Nói đi.”

An Thế Trúc nhìn quanh bốn phía, từ trên bàn cầm điện thoại của Cố Thiển Thiển lên, vài giây sau, anh bỏ xuống điện thoại xuống lạnh lùng nhìn chằm chằm Cố Thiển Thiển: “Cho vào danh sách đen phải không?”

Cố Thiển Thiển vừa bị người nào đó “dọa xử lý”, “dọa cường bạo” đề một chút, trong lòng có chút chột dạ, cúi đầu chậm chạp cắn khoai tây chiên nói, “Anh đã có bạn gái, tuy rằng chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng cũng nên kiêng dè một chút, chẳng may để cho người ta hiểu lầm...”

Khoai tây chiên trong tay cô bị An Thế Trúc mạnh mẽ đoạt đi quăng xuống đất, Cố Thiển Thiển liếc mắt nhìn sang anh mặt trầm xuống, yên lặng ngậm miệng.

An Thế Trúc cầm ngón tay cô lên hỏi: “Nhẫn đâu?”

“À...”

An Thế Trúc cho tay vào túi quần anh, đuôi mắt Cố Thiển Thiển bắt đầu run rẩy, giây tiếp theo trông thấy anh lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi quần ra, anh không sót ruột đeo nhẫn cho cô luôn, mà là xoay người, từ trong một cái túi khác lấy ra vài thứ, cách một lát, anh mới cười lạnh cầm tay cô lên.

Cố Thiển Thiển liếc mắt nhìn sắc mặt anh không dám phản kháng, chờ khi anh đeo nhẫn vào ngón tay cô, mới giật mình thấy nhẫn này có vẻ không thích hợp, giống như bị dính ở ngón tay.

An Thế Trúc chậm rì rì giải thích: “Khắc định là lần này không tháo được nữa rồi, anh đã làm nhẫn bằng nhựa cao su.”

Cố Thiển Thiển: “...”

Cô lập tức rút nhẫn trên tay ra, nhẫn nhựa cao su còn chưa đeo vào nhẫn, đã dính chặt lên ngón tay, cô không nói gì nhìn An Thế Trúc, trong lúc đó nhất thời cũng không biết nên nói gì.

“Có ba chuyện em phải nhớ cho anh! Thứ nhất, bất luận lúc nào cũng luôn phải nhận điện thoại của anh, thứ hai, vẫn là bất luận lúc nào cũng luôn phải nhận điện thoại của anh, thứ ba, em đừng giả ngu với anh...”

Cố Thiển Thiển nghĩ, nếu trong tay An Thế Trúc có thanh kiếm, ước chừng anh sẽ chặt gãy một góc bàn, nếu trong tay An Thế Trúc có cái chén, ước chừng anh sẽ bóp vỡ cái chén... Đáng tiếc An Thế Trúc nhìn

xung quanh bốn phía cũng chưa tìm được cái gì có thể thị uy, anh nhấc chân lên giẫm nát khoai tây chiên vừa vớt xuống dưới đất, sau đó nhìn Cố Thiển Thiển cười lạnh.

Cố Thiển Thiển: “...” Cô cắn môi cố nhịn cười, An Thế Trúc cũng mỉm cười, “Tâm tình rất tốt sao?”

Cố Thiển Thiển cười ha ha hai tiếng, “Cũng tạm...”

An Thế Trúc hừ lạnh một tiếng, lại ôm người lên, đi về phía phòng Cố Thiển Thiển: “Anh thực sự lo lắng sẽ làm cho người ta hiểu lầm, vì không để cho người ta hiểu lầm, anh cảm thấy vẫn là gạo nấu thành cơm có vẻ hợp lý.”

“Gi?”

An Thế Trúc không để ý cô, Cố Thiển Thiển lại bắt đầu chân tay loạn xạ.

“Ngày hôm nay không tệ, địa điểm cũng là em chọn, em còn có cái di ngôn đòi công đạo gì nữa không?”

“Yamete...”

An Thế Trúc cúi đầu nhìn cô một cái, “Đợi lát nữa lại kêu.”

Cố Thiển Thiển: “...”

“Anh Gậy Trúc, có việc gì từ từ thương lượng.”

“Ồ trên giường rồi thương lượng.”

“Anh đừng như vậy.”

“Vậy em thích kiểu nào? Kiểu úp thìa? Kiểu Doggy? Kiểu 69?”

An Thế Trúc một cước đá văng cửa, lại dùng chân đem cửa khép lại, sau đó quăng Cố Thiển Thiển lên trên giường. Cố Thiển Thiển trái nhìn phải nhìn, cuối cùng quyết định giảng đạo lý cùng An Thế Trúc

“Tôi năm nay mới mười tám thôi...” Sớm như vậy đã muốn ăn cô luôn, rất không có tính người.

An Thế Trúc bắt đầu cởi quần áo: “Chúc mừng em trưởng thành.”

“Không phải anh nói là đợi sau khi kết hôn sao...” Cố Thiển Thiển bắt đầu trèo ra khỏi giường.

“Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, có người luôn không hiểu rõ ràng sự thật lắm nên phải vậy.” An Thế Trúc xoay người cầm một chân của cô kéo trở về.

“Vì sao rõ ràng là anh ở bên ngoài, kết quả anh lại muốn bắt nạt tôi?”

“Bắt nạt em sao? Anh là muốn yêu em.” An Thế Trúc hai ba giây đã cởi áo mình, nhảy lên trên giường bắt đầu cởi quần áo Cố Thiển Thiển.

“Tôi... Cái gì... Ừm ừm...”

Cố Thiển Thiển vừa muốn nói “Tôi không cần!”, An Thế Trúc bỗng nhiên nhét thứ gì đó vào miệng cô, cô sợ hãi kêu một tiếng, đã bị đặt ở trên giường chặn miệng lại.

“Anh cho tôi nuốt cái gì?” Cố Thiển Thiển thật vất vả mới đẩy được anh ra, thở hồng hộc chất vấn, cô chỉ cảm thấy miệng có chút ngọt, sau đó đã bị ép nuốt xuống.

“Xuân được.”

Cố Thiển Thiển cả người run lên, cảm thấy khó có thể tin, “Không phải chứ?”

Không để cô tiếp tục khiếp sợ, An Thế Trúc hôn môi cô, Cố Thiển Thiển sống chết giãy dụa, An Thế Trúc một bên ấn cổ tay cô, một bên cởi cúc áo trước ngực của cô.

“Này, anh phải cho tôi một lời giải thích chứ?” Tuy nói cô giãy dụa, nhưng đổi lại trên thực tế trong lòng cũng không sợ hãi lắm, huống chi từ sau lần leo núi đó, An Thế Trúc nửa đêm ở trong phòng đụng đến cô, rồi ôm cô ngủ thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, đợi buổi sáng cô vừa tỉnh dậy, vậy ngủ trên người đã vén tới ngực, quần lót bị kéo đến đùi, tay anh bình thản xoa ngực của cô, hoặc là sờ soạng chỗ giữa hai chân cô.

Cố Thiển Thiển yên lặng nghĩ, nhất định là đã bị sờ soạng thành quen.

“Anh đi khách sạn Hồng Phong ở thành phố D bàn chuyện hợp tác, người phụ nữ kia là đại tiểu thư khách sạn Hồng Phong, là người rêu ria thôi, anh đã giúp em báo thù rồi.”

Khóe miệng Cố Thiển Thiển cong cong, “Ai khiến anh giúp tôi báo thù!”

An Thế Trúc vừa hôn vừa trả lời: “Em cho rằng anh muốn báo thù cho em sao? Chính là thói quen, chờ anh báo thù cho em xong mới phát hiện ra.”

Anh giữ thắt lưng của cô, ôm cô lên, cởi cái áo đã mở rộng, lại mò khóa cài áo ngực sau lưng cô.

“Vậy... Thói quen này anh sẽ bỏ sao?” Cố Thiển Thiển hô hấp dồn dập hỏi.

An Thế Trúc khe khẽ cười, trong đôi mắt đen bóng có tình cảm nóng bỏng nhảy lên, anh kéo áo ngực của cô, lại xoay về phía thắt lưng của cô, “Hình như rất khó bỏ, nói không chừng cả đời không bỏ được.”

Cố Thiển Thiển quay đầu nhìn cái nhẫn đính ở trên ngón tay, ánh mắt chậm rãi hiện ra ý cười, thuận theo nâng hông lên, lại nâng chân lên.

“Có đau không?”

“Hẳn là sẽ không đau lắm, anh có lý luận tri thức thật phong phú.”

Cố Thiển Thiển bỗng nhiên hoảng hốt, cái gì gọi là lý luận tri thức thật phong phú?

“Anh có ý gì?”

An Thế Trúc liếc mắt nhìn cô một cái, “Dành một ít thời gian nghiên cứu một chút.”

“Từ giờ trở đi, trừ bỏ nói em yêu anh, cái gì em cũng không được nói nữa.” An Thế Trúc lại ngăn chặn môi của cô, Cố Thiển Thiển chớp mắt, rõ ràng không có sợ hãi, dường như cũng không kháng cự, nhưng chỗ nào đó trong lòng vẫn chậm rãi cảm thấy hoảng loạn.

Đầu lưỡi tinh tế của anh xâm nhập rồi quẩn quýt với cô, bàn tay ở bên hông cô trượt qua trượt lại trên đường cong, sau đó chậm rãi đặt lên bộ ngực mềm mại, xoa nắn không mạnh không nhẹ.

Cố Thiển Thiển hơi hơi run rẩy, ngửa đầu ra sau thở dồn dập, bị xoa nắn đến mức vừa ngứa vừa mê mẩn, cô theo bản năng muốn trốn tránh, vừa muốn trốn tránh lại vừa muốn anh đụng chạm nhiều hơn, không tự chủ được ưỡn ngực lên.

Cuối tháng mười thành phố B, nhiệt độ không khí đã xuống thấp, Cố Thiển Thiển chưa cảm thụ được một chút cảm giác lạnh nào, ngược lại bản thân bị vây trong lồng ngực cực nóng bỏng, còn có An Thế Trúc ở trên người cô, sờ tới sờ lui, lại càng nóng.

Anh cúi đầu ngậm quả anh đào của cô, dùng đầu lưỡi đánh qua đánh lại, bên ngực rất tròn kia cũng bị anh nắm trong lòng bàn tay, tùy ý xoa nắn, cô khó chịu khẽ ngậm một tiếng, trong lồng ngực cực nóng dường như càng ngày càng nóng, nóng đến làm cô vầng đầu hoa mắt.

Anh quỳ gối giữa hai chân của cô, bàn tay dọc theo bụng bằng phẳng của cô, xoa về phía cánh hoa non mịn. Cả người Cố Thiển Thiển nháy mắt như vỡ tan, tiếng ngậm nga thật nhỏ cũng trở nên to hơn, ngón tay anh mang theo ẩm ướt ở trong đóa hoa không ngừng trượt ra trượt vào, cuối cùng đứng ở chỗ mềm mại nhất, hung hăng đè xuống.

“A...” Cố Thiển Thiển giống một con cá bị quăng lên bờ, như muốn nhảy dựng lên, cả người vừa chua xót lại sung sướng, thâm nghĩ trốn, nhưng né ra một cái, lại càng cọ sát, lại thể nghiệm cái loại cảm giác khoái hoạt kỳ diệu này.

“Đừng lộn xộn!” An Thế Trúc nhả quả anh đào ướt đầm ra, cảm tức đè lên mềm mại của cô.

“Ưm ưm ưm, tôi có chút chịu không nổi.” Cố Thiển Thiển không ngừng xoay đến xoay đi, mở mắt ra đáng thương nhìn anh một cái, rồi tâm hoảng ý loạn nhắm lại.

Anh ở trên môi của cô hôn một cái, đứng dậy ngồi chồm hổm ở giữa hai chân cô, nâng hai chân non mịn của cô lên.

“Không muốn.” Cố Thiển Thiển vô cùng rối rắm phun ra hai chữ này.

An Thế Trúc hừ một tiếng, “Khẩu thị tâm phi.”

Cố Thiển Thiển mặt càng ngày càng hồng, vừa xấu hổ vừa cúi đầu, hai chân ngược lại bị anh bóp chặt, anh cúi đầu hôn lên, dùng đầu lưỡi mút đóa hoa đã ướt át, lại dễ chịu thêm một lần.

Cố Thiển Thiển gắt gao nắm lấy ga giường dưới thân, ngửa đầu thở hổn hển không ngừng, hai cái đùi muốn khép lại nhưng căn bản không nhúc nhích được, cô đáng thương nức nở vài tiếng, đáp lại cô là liếm láp càng mãnh liệt.

Mặc cho hai chân cô đạp loạn xạ, mặc cho cô vụng về thất bại, chính là trốn không thoát khỏi lòng bàn tay anh, anh dễ dàng tìm được chỗ mà cô mãi cảm nhận, dễ dàng đánh cho cô tơi bời.

“Không muốn, tôi không muốn...”

An Thế Trúc thờ ơ, chỉ chuyên chú khiêu khích hạt châu non mịn, Cố Thiển Thiển giãy dụa càng ngày càng vô lực, tiếng ngâm nga trong miệng càng ngày càng mơ hồ, ga giường dưới thân cơ hồ rất nhanh bị cô nắm cho nhàu nát, mỗi một giây dường như đều phá lệ lâu thêm, thẳng đến khi cô chậm rãi ưỡn thất bại, như là chủ động đem mình đưa đến bên môi anh, mời anh nhắm nháp.

Đến khi chân của cô ban rộng ra thành một đường thẳng, thần kinh của cô cũng bị bức đến cực hạn...

Cô thét chói tai một tiếng, thân thể ngừng giãy dụa như là hấp hối, run rẩy giằng co vài giây sau khi liều mạng từ chối, giãy dụa quá mạnh, An Thế Trúc nhất thời lại bị cô tránh ra.

Anh ngẩng đầu, Cố Thiển Thiển giống như là không có hơi thở, nhũn thành một đoàn chỉ lo thở, anh cúi người phủ lên, ở trên môi cô hôn, cưỡi quần của mình.

“Em mệt quá...” Cố Thiển Thiển nhắm mắt lại mơ hồ nói thêm một câu.

An Thế Trúc không nói gì vỗ vỗ gương mặt cô, “Thế này mới vừa bắt đầu...”

“Mệt...”

An Thế Trúc mặc kệ cô, lại mở rộng chân cô ra, Cố Thiển Thiển cũng mặc kệ anh, hai mắt cũng nhắm nghiền lại, đợi cho An Thế Trúc nâng hai chân của cô lên ép đến ngực, bởi vì tư thế không thoải mái, cô mới thống khổ mở mắt: “Mệt...”

An Thế Trúc trấn an nói: “Rồi sẽ tốt hơn.”

Cố Thiển Thiển nhắm mắt lại, nhưng rất nhanh, cô thống khổ mở mắt: “Anh đừng động!”

An Thế Trúc nâng mắt, bình phục hô hấp, “Em cũng đừng động!”

“Đau!”

“Rồi sẽ đỡ đau.”

“A!”

“Rồi sẽ tốt hơn.”

“Ưm ưm ưm, anh là đồ cầm thú!”

“Rồi sẽ tốt.”

“Anh đừng động.”

An Thế Trúc thẳng lưng đem đoạn cuối cùng đi vào, Cố Thiển Thiển ôm chặt anh đau đến sắc mặt trắng bệch, anh trấn an nói: “Lát nữa sẽ ổn.”

Lát nữa em gái anh a a a a a!!! Cố Thiển Thiển thực hận không thể một cước đá tên đàn ông trên người xuống giường.

“Anh đừng động!”

Lúc này An Thế Trúc cuối cùng cũng không động, mà là lấy ngón tay xoa nhẹ ở cửa động của cô, Cố Thiển Thiển chỉ cảm thấy mình như bị chém thành hai nửa, cả người đều đau, kết quả An Thế Trúc sờ một lúc, đau đớn dường như trong nháy mắt liền giảm bớt vài cấp bậc, thân thể của cô lại bắt đầu run rẩy rất nhỏ.

An Thế Trúc nhìn chằm chằm sương mù trong mắt cô, trong hốc mắt còn phấp nước, cánh môi hồng không ngừng mà khép mở thở dốc, anh mạnh mẽ hôn môi cô, dưới thân chậm rãi cử động.

Cố Thiển Thiển rất nhanh cau mày, lời nói trong cổ họng đều bị đầu lưỡi anh chặn lại.

Cử động dưới thân tuy rằng thông thả, nhưng đi ra đi vào, vài phút sau, ra vào trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, Cố Thiển Thiển đang nhắm mắt cũng chậm rãi giãn ra, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận lại một lần nữa mà nhẹ nhàng kêu lên, khoe miệng An Thế Trúc nhếch lên, hai tay nâng hông cô, lập tức tăng nhanh tốc độ hơn.

“Ừmm...” Cố Thiển Thiển bị anh đung đưa đến đất trời rung chuyển, cả người ý thức khi thì thanh tỉnh, khi thì mơ hồ, An Thế Trúc thả cô ra, Cố Thiển Thiển cả người mềm nhũn ra ghé vào trên giường, còn chưa kịp thở hổn hển, đùi lại bị nâng lên, một vật nóng bỏng xông vào, ở trong cơ thể cô gây sóng gió.

“Em không muốn...”

“Thêm một lát nữa.” Trong miệng An Thế Trúc liên tục lừa dối, dưới thân vô cùng nghiêm túc, ôm lấy thắt lưng cô, hung ác làm.

Cố Thiển Thiển đáng thương ghé vào phía dưới gắt gao cản chắn, đã làm thật lâu, đột nhiên nghỉ một chút lại làm mạnh, lập tức thét chói tai từ chối.

“Ngoan, một chút nữa.” Anh cúi đầu cắn vành tai cô, giọng nói ôn nhu biết ngay là lời nói dối, nhưng vẫn làm cho người ta muốn tin tưởng.

32. Chương 32: Phản Đối Không Có Hiệu Quả!

Sáng sớm hôm sau, chuẩn xác mà nói là giữa trưa, Cố Thiển Thiển ở trên giường tỉnh lại. Đã sớm không thấy bóng dáng của An Thế Trúc đâu, cửa sổ mở ra một nửa, rèm cửa sổ theo gió nhẹ lay động, đã là giữa trưa.

Cố Thiển Thiển hoàn hồn, tâm tình thực sự khó chịu, có loại cảm giác An Thế Trúc ăn cô xong, vỗ mông chạy lấy người, đáng ra sau đó, An Thế Trúc phải ôm cô ngủ thẳng đến khi cô tỉnh lại chứ?

Mặt cô bình tĩnh chậm rãi đứng lên, rửa mặt xong mới đi xuống lầu tìm An Thế Trúc tính sổ, ai ngờ vừa mở cửa phòng ngủ ra đã ngửi thấy hương thơm đồ ăn nồng đậm, Cố Thiển Thiển sờ sờ bụng, đêm qua cô không ăn cơm tối, cũng không biết vì sao người đưa bánh pizza không có tối, bây giờ cô đã đói đến nổi ngực dán vào lưng, chạy thẳng xuống lầu về phía phòng ăn.

An Thế Trúc buộc lại tạp dề, nghe thấy tiếng vang quay đầu nhìn cô một cái, sau đó xoay người cúi đầu múc đồ ăn trong nồi: “Đói bụng sao?”

Cố Thiển Thiển đang hơi tức giận nháy mắt hóa thành tro bụi, thậm chí còn cảm thấy An Thế Trúc sáng sớm rời giường, sau đó đi mua đồ ăn nấu cơm đặc biệt mà nói, anh đeo tạp dề nấu cơm, thật sự là càng nhìn càng đẹp trai.

Anh lấy một cái chén trứng gà đun đường đỏ đã sớm nấu xong ở bên cạnh cái nồi mang sang, bảo cô ăn luôn.

Cố Thiển Thiển vẫn luôn ghét mùi vị đường đỏ, đối với trứng gà cũng không thích gì lắm, tuy nhiên bây giờ, cô rất đói bụng, hơn nữa giọng nói ôn nhu của An Thế Trúc thật sự là làm cho người ta không có nổi ý niệm từ chối trong đầu, cô ngoan ngoãn khéo khéo bưng trứng gà đun đường đỏ ngồi ở trên bàn cơm, và nhìn anh vừa ăn.

“Anh sẽ đối tốt với em cả đời sao?” Cô hỏi.

An Thế Trúc “Hừ!” một tiếng, “Thế nào, bây giờ đã biết anh đối với em rất tốt rồi sao?”

Cố Thiển Thiển mân miệng cười: “Bình thường thôi.”

An Thế Trúc tắt lửa, đem đồ ăn đi ra, ba món mặn một món canh, tất cả đều là món Cố Thiển Thiển thích nhất, Cố Thiển Thiển vừa cắn thịt dê xiên, vừa cảm thấy mình đáng khinh, rõ ràng là vị thịt dê xiên cay, thế mà cô lại ăn ra thành vị ngọt.

Bữa cơm ăn được một nửa, Cố Thiển Thiển nhận được điện thoại của ba Cố, ba Cố mẹ Cố đang đi sân bay, ước chừng buổi chiều bốn giờ sẽ tới thành phố B.

Cố Thiển Thiển kinh hoảng, cảm thấy đêm qua vừa cùng An Thế Trúc lâu lỏng xong, hôm nay cha mẹ đại nhân đã già lắm, vô cùng chột dạ.

Qua loa ăn cơm xong, Cố Thiển Thiển chạy lên lầu đi rửa sạch hiện trường, đem ga giường vào túi chữ nhật đợi mọi thứ thay đổi hết một lần, lại bắt đầu đuổi người.

An Thế Trúc mặt trầm xuống vài phần: “Buổi chiều vừa vặn anh và em cùng đi đón ba mẹ em.”

“Tự em sẽ đi đón.”

An Thế Trúc nhìn cô chằm chằm cười lạnh, Cố Thiển Thiển im lặng vài giây mới đỏ mặt nói, “Anh vừa trở về thành phố B đã trực tiếp chạy đến chỗ em...” Cô liếc mắt nhìn vali hành lý trong phòng khách, lại nói tiếp, “Một đêm không về, không cần nghĩ cũng biết chúng ta đã làm gì...”

An Thế Trúc cười như không cười liếc mắt nhìn cô một cái, không làm khó cô nữa, đứng dậy nói: “Anh về nhà trước một chuyến đây, lát nữa sẽ qua đón em.”

Cố Thiển Thiển chê bai người nào đó phiền toái, trong lòng lại ngọt như mật.

“Hôn anh một cái, anh đi liền.” Người nào đó đem quần áo bẩn ngày hôm qua thay ra quăng vào trong vali hành lý, không biết xấu hổ ngoắc tay về phía cô một cái.

Cố Thiển Thiển lấy tay che ở bên môi ho khan vài tiếng, mới ra vẻ không có việc gì đi rồi đi qua, sau đó kiễng mũi chân nhanh chóng hôn một cái lên môi anh.

An Thế Trúc dễ như trở bàn tay ôm lấy cô, cúi đầu trả lại một nụ hôn triền miên dài lâu mới rời đi.

Buổi chiều đón được ba Cố mẹ Cố xong, An Thế Trúc mời ba Cố mẹ Cố đến nhà họ An, lý do đạo lý rõ ràng, cái gì mà mẹ An vẫn thật nhớ thương mẹ Cố, ở cùng một chỗ thương lượng hôn sự tốt hơn, Tú Thủy Viên lâu lắm không có người ở không tiện lắm vân vân.

Cho nên vừa rời khỏi sân bay, ba người nhà họ Cố đi thẳng đến nhà họ An.

Vừa vào cửa mẹ An đeo tạp dề ở phòng bếp chạy ra, lôi kéo mẹ Cố hỏi, Cố Thiển Thiển bị An Thế Trúc kéo vào trong phòng.

“Anh muốn nhanh chóng kết hôn. Đính hôn hoàn toàn không cần thiết, trực tiếp kết hôn luôn! Qua hai năm nữa lại đi đăng ký, nếu em sốt ruột muốn đăng ký hết hôn, chúng ta cũng có thể ra nước ngoài kết hôn...”

Cố Thiển Thiển im lặng, tuy rằng cô nguyện ý ở bên An Thế Trúc, nhưng vừa ở bên nhau xong đã hoá tốc muốn kết hôn, tiết tấu nhanh khiến cô có chút không tưởng tượng được, “Em còn đang học đại học, đợi tốt nghiệp đại học...”

“Cái đó có liên quan đến chuyện kết hôn với anh sao?”

Không liên quan sao? Cố Thiển Thiển nhìn một cái xem thường.

An Thế Trúc cau mày, giống như bất đắc dĩ thở dài: “Anh đây đành phải nhận tội chịu đòn với ba mẹ em, ngày hôm qua đã đem con gái bảo bối của bọn họ làm...”

“...” Cố Thiển Thiển sững sờ vài giây, tức giận đến mắng to lưu manh, An Thế Trúc có thể bày ra tư thế lộn chết không sợ nước nóng này, một biện pháp Cố Thiển Thiển cũng không có.

“Vậy đã định nhé, lát nữa mấy người lớn hỏi anh có suy nghĩ gì, em chỉ cần gật đầu là được, cái khác anh sẽ trả lời.”

Cố Thiển Thiển cảm giận trừng mắt nhìn anh, tên khốn nạn này nếu còn dám trèo lên giường của cô, cô tuyệt đối không để anh yên!

Trước bữa cơm chiều, ba An cũng đã trở lại, bởi vì có việc hợp tác làm ăn, mấy năm nay qua quan hệ hai nhà cũng không có chút bất hòa nào, xa cách lâu ngày gặp lại, đề tài tán gẫu tất nhiên nhiều hơn, huống chi còn có hôn sự của Cố Thiển Thiển cùng An Thế Trúc.

Mẹ Cố kéo Cố Thiển Thiển vào trong phòng cô, chuẩn bị tiến hành giáo dục tư tưởng: “Rất cuộc con thích cậu ta hay không? Chân trước nói vẫn luôn coi cậu ta làm anh trai, sau lưng mẹ nghe nói con có vẻ như là nguyện ý, bây giờ lại làm cái vẻ mặt mắt hững này, rất cuộc con muốn như thế nào?”

Cố Thiển Thiển buồn bã nói: “Mẹ hỏi anh ấy đi, anh ấy muốn như thế nào thì như thế...”

Mẹ Cố còn muốn tiếp tục giáo dục Cố Thiển Thiển, mẹ An đã đến gọi các hai mẹ con cô ăn cơm, An Thế Trúc tuyệt đối là thuộc phái hành động, ba An ba Cố còn đang thảo luận sắp tới mời người dự hợp đại hội nghị, An Thế Trúc trực tiếp đem đề tài xoay đến chuyện kết hôn.

“Con cùng Thiển Thiển quyết định nhanh chóng kết hôn, thời gian định chọn lúc cuối năm...” An Thế Trúc lập tức lại nói các bước tiến hành cử hành hôn lễ trước sau đó đăng ký hoặc là xuất ngoại kết hôn.

Mấy người lớn còn chưa bắt đầu thương lượng, kết quả hai đương sự đã tự quyết định chuyện cả đời mình, mẹ An vui tươi hơn hờ trêu chọc An Thế Trúc một chút: “Động tác thật nhanh đấy!”

Mẹ Cố nghiêng đầu hỏi Cố Thiển Thiển: “Con cũng nghĩ như vậy à?”

Đùi bị An Thế Trúc nhéo một cái, Cố Thiển Thiển yên lặng gật đầu.

“Tuy rằng con còn nhỏ, mẹ và ba con cũng không phải là đồ cổ hủ, Gậy Trúc cũng là mẹ và ba con nhìn từ bé đến lớn, kết hôn sớm cũng có chỗ tốt của kết hôn sớm...”

Mẹ Cố vừa nghĩ cũng không có ý kiến phản đối gì, muốn tìm một chàng trai môn đăng hộ đối, lại có nhân phẩm năng lực xuất chúng, cũng không dễ tìm như vậy, nếu nhân duyên trời ban như thế này thì đương nhiên phải nắm chặt.

Thời gian tổ chức hôn lễ cứ như vậy mà định ra.

Hôn kỳ định ở đầu tháng 2 năm sau, bây giờ đã cuối tháng 10, tính ra cũng chỉ còn có ba tháng, cho nên mẹ Cố ở lại thành phố B, cùng mẹ An bận trước bận sau chuyện hôn lễ, nhà mới đã sớm chuẩn bị tốt rồi, nhưng mà mẹ An cùng mẹ Cố đều cho rằng Cố Thiển Thiển còn quá nhỏ, vừa phải học bài, An Thế Trúc hiện đang làm việc cũng bận, cho nên đề nghị hai người trước hết ở nhà họ An, Cố Thiển Thiển tất nhiên gơ hai tay đồng ý, có mẹ An ở cùng, cô cảm thấy mình cho dù chịu thiệt cũng không sao.

An Thế Trúc tất nhiên là buồn bực, từ lúc uy hiếp Cố Thiển Thiển xong, Cố Thiển Thiển đối với anh rất xa cách, Cố Thiển Thiển tất nhiên không ở ký túc xá trường học nữa, bởi vì mẹ Cố cũng ở đây, An Thế Trúc cũng không thể nửa đêm vào phòng Cố Thiển Thiển được, chỉ có thể thừa dịp khi Cố Thiển Thiển ở trường học, đem người kéo tới chỗ hẻo lánh hôn cái miệng nhỏ nhắn, sờ sờ bộ ngực nhỏ.

Vì thế, người nào đó bắt đầu lừa gạt: “Nhà mới em còn chưa đi qua đấy, tuy rằng chúng ta không nghỉ ngơi ở đây, em cũng nên đi xem...”

Cố Thiển Thiển không nghi ngờ anh, đi, sau đó bị ăn luôn.

“Buổi tối sinh nhật Vân Triết...”

Cố Thiển Thiển đi, nửa đường An Thế Trúc lại mang cô đi chỗ khác, đi đến nhà mới, lại bị ăn luôn.

“Cuối tuần, chúng ta đi xem phim đi...”

Cố Thiển Thiển không quá muốn đi, cứ cảm thấy An Thế Trúc không có ý kiến gì tốt lành, mẹ Cố mẹ An vui mừng nhìn hai người: “Tối trở về cũng không sao.”

Cố Thiển Thiển rưng rưng đi, xem phim xong, lại bị An Thế Trúc mang đến nhà mới, lại bị ăn luôn.

...

Đêm bình yên đó, An Thế Trúc lấy đủ loại lý do mang theo Cố Thiển Thiển đi, lại lại lại lại... bị ăn luôn.

Vì thế ngày nào đó, Cố Thiển Thiển ở ký túc xá bị thương mắng hành vi không biết xấu hổ của An Thế Trúc.

“Nếu cậu còn muốn tìm được người đàn ông tốt như An học trưởng, cậu chỉ có thể bay qua toàn bộ hệ ngân hà mà tìm kiếm, còn phải vượt qua chương ngại ba ngàn thước chạy cùng các cô gái khác tranh nhau đến cô chết tôi sống, mới có thể tóm được vào trong túi. Đừng có bày ra dáng vẻ đang ở trong phúc cũng không biết hưởng!” Ngôn Tinh làm Cố Thiển Thiển bận tốt kiếm phù dâu tương lai, về mặt hâm mộ, ghen tị, cảm hận.

Cố Thiển Thiển nghiêm mặt, có thể dùng một câu quảng cáo để hình dung tâm tình khổ bức của cô: Bạn chỉ có thể nhìn được hạnh phúc của tôi, lại không thấy được bi thương của tôi...

Tết Nguyên Đán nhà họ An tổ chức một bữa tiệc, xem như một kiểu nghi thức đính hôn, trong lúc này khách quý chật nhà, trong mắt đều là vui mừng, bữa tiệc tiến hành được một nửa, mẹ An cười dài cầm micro đọc diễn văn, cảm ơn khách khứa, hơn nữa chính thức tuyên bố hôn kỳ của An Thế Trúc và Cố Thiển Thiển.

Đang nói được một nửa, đại sảnh bữa tiệc có một người đàn ông vội vã chạy đến, vừa vào cửa đã lớn tiếng kêu “Tôi phản đối!”

Trong lúc nhất thời tiếng hoan hô vui cười ở đại sảnh lập tức im bật, sắc mặt người nhà họ An cùng người nhà họ Cố đều không vui, Cố Thiển Thiển trong lòng cũng lộp bộp một chút. Ngôn Tinh am hiểu nhất là tiểu thuyết ngôn tình, và chuyên tấn công tiểu thuyết đam mỹ, Cố Thiển Thiển tất nhiên cũng bị ảnh hưởng, bây giờ cô vừa thấy người đàn ông lạ nhảy ra kêu phản đối, lập tức đã nghĩ sai lệch.

Một đương sự khác là An Thế Trúc thì tâm tình hết sức âm trầm, hận không thể đem người đàn ông kia mang ra ngoài bắn chết một trăm lần, nếu muốn nói, trên thế giới này anh ghét người nào nhất, đó chính là Kha Khiêm.

Trong Tú Thủy Viên cũng không chỉ có nhà An Thế Trúc, nhà Cố Thiển Thiển ở, lúc ấy còn có hơn mười nhà khác, Cố Thiển Thiển đáng vẻ đáng yêu, lại tròn tròn như quả bóng, khiến người ta thích, chẳng những khiến người lớn thích, cũng khiến bọn nhỏ thích, nhưng cố tình chỉ có An Thế Trúc từ bé thích bắt nạt cô.

Đối với Cố Thiển Thiển còn nhỏ mà nói, An Thế Trúc chính là đại Ma vương trong truyện cổ tích, còn Kha Khiêm chính là kỵ sĩ bảo vệ cô, tuy rằng kỵ sĩ này cũng luôn bị đại Ma vương bắt nạt. Trước đây, An Thế Trúc chẳng những vội vàng bắt nạt Cố Thiển Thiển, còn phải đề phòng người khác bắt nạt Cố Thiển Thiển, đồng thời còn đề phòng con quỷ đáng ghét Kha Khiêm “xen vào việc của người khác”.

An Thế Trúc cùng Kha Khiêm trở thành kẻ thù thật sự là bắt đầu từ bé, thẳng đến khi một nhà Cố Thiển Thiển trở về thành phố C, một nhà An Thế Trúc chuyển đi xây biệt thự mới, lúc gần đi hai người bởi vì Cố Thiển Thiển mà đánh một trận.

Sau đó nghe nói Kha Khiêm xuất ngoại đi du học, thế mà sau đó lại xông ra đây.

“Thiển Thiển, là anh, Kha Khiêm! Em sẽ thật sự không muốn cùng hần ta kết hôn chứ? Em đã quên hần ta bắt nạt em thế nào à?”

Cố Thiển Thiển im lặng, căn cứ vào An Thế Trúc dạo này liên tiếp dụ dỗ, uy hiếp, ức hiếp bằng vũ lực, cô đối với tương lai mình thật đúng là rất lo lắng...

Mẹ An tất nhiên là cũng biết Kha Khiêm, sắc mặt cứng ngắc lập tức khôi phục như thường, cười với mọi người giải thích người trẻ tuổi hay nói giỡn.

Khóe miệng An Thế Trúc nâng lên một cái, Cố Thiển Thiển im lặng đồng tình với Kha Khiêm sắp không hay ho rồi.

“Thật đáng tiếc...”

Anh đứng dậy tao nhả nắm tay Cố Thiến Thiến, cố ý khoe ở trước mặt Kha Khiêm, ở trên mu bàn tay Cố Thiến Thiến hôn một cái.

Sau đó mới ngẩng đầu nhìn về phía Kha Khiêm ở đối diện, mỉm cười. Cử chỉ của anh tao nhả, nhưng ai nấy đều thấy được vẻ đắc ý của anh lúc này, nụ cười của anh càng thêm sâu vài phần, thông thả mà khí thế bức người phun ra bốn chữ: “Phản đối... Không có hiệu quả!”

— — — — —Hoàn— — — — —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-doi-ngot-ngao>